

Nàng Phải Là Của Ta

Contents

Nàng Phải Là Của Ta	1
1.	1
2. Tập 1: Gặp Mặt Không Lường Trước Được	2
3. Tập 2: Khác Lạ Trong Trái Tim	10
4. Tập 3: Ngày Valentine Không Ngờ	20
5. Tập 4: Hạnh Phúc Mong Manh	30
6. Tập 5 : Tìm Lại Bầu Trời	39
7. Tập 6: Biến Cố	51
8. Tập 7: Biến Chuyển	61
9. Tập Cuối: Em Đã Biết, Phía Cuối Con Đường, Anh Vẫn Luôn Đợi Em.	69

Nàng Phải Là Của Ta



Giới thiệu

Nàng trên thương trường mệnh danh Băng Tuyết Mỹ Nhân. Làm người ta nhìn mà muốn gần, nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phai-la-cua-ta>

1.

Tác Phẩm: Nàng Phải Là Của Ta

Rating: 18+

Văn Án:

Nàng trên thương trường mệnh danh Băng Tuyết Mỹ Nhân. Làm người ta nhìn mà muốn gần, nhưng lại gần chứ không giám mơ tưởng.

Nàng thanh cao, nàng lạnh lùng. Nàng khí chất trên hẳn những nam nhân kia.

Vậy mà vì có gì khi đi nhằm phòng, bị lên giường lúc không tỉnh táo mà vẫn bị người đàn ông ấy bắt lại.

Nàng Thượng Quan Băng Băng không phải là đặt đâu nghe đó.

Nhưng tại sao, chạy hoài lại không chạy được hần.

Lãnh Như Phong, người tính làm gì đây? Người đã quá xem thường ta rồi.

Nhìn nàng từ khi còn 7 tuổi tiểu nữ xinh xắn đến 23 thiếu nữ động lòng người. Nhìn nàng hồ hững với tất cả mọi thứ trong đó có hần.

Tâm khó chịu, lòng không vui. Hần muốn nàng đã lâu rồi.

15 năm trước gặp mặt. Hần đã chắc chắn rằng nàng phải là của hần.

Dù nàng chán ghét, dù nàng nghĩ hần độc quyền. Dù nàng không bằng lòng bên hần.

Thì nàng phải là của hần.

2. Tập 1: Gặp Mặt Không Lường Trước Được

Đôi lời tác giả:

cúi đầu xin chào các độc giả thân yêu.

cười ngoan đã bắt mọi người đợi lâu rồi và cuối cùng Mun cũng hoàn thành tập đầu của truyện rồi đây.

Mun coi đây là món quà đầu năm mới tinh thần gửi đến các bạn, những người luôn ủng hộ Mun trong suốt thời gian qua với lời chúc:

Chúc mọi người có thêm một tuổi hồng và sẽ trải qua một tuổi hồng này một cách bình yên và tốt lành. Chúc gia đình bạn sẽ ấm êm hạnh phúc, chúc bạn sẽ có một năm mới tràn đầy may mắn.

Và cuối cùng Mun xin gửi lời chúc tốt lành nhất, may mắn nhất, hạnh phúc nhất đến tất cả các bạn.

Bùm! Bùm! Bùm!

__-Happy New Year-__!!!!!!!

“Năm mới vui vẻ, tràn đầy hạnh phúc!”

Moah.....

Nàng Phải Là Của Ta: Tập 1

Hai mươi năm trước kí ức xưa hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm của ai đó. Ánh mắt tiếc nuối mang theo chút gì như níu kéo, như đau thương, như mong chờ, như nhớ nhung mà nhìn vào khoảng không không có giới hạn.

Trang trại Lãnh Viên hôm nay rộn vang tiếng cười khác hẳn ngày thường. Ba cặp vợ chồng mỉm cười trò chuyện trên đồi cao, ở dưới đồi có đám cỏ xanh mướt và những đứa trẻ đang đùa nghịch.

Lãnh Vũ Thường cha của Lãnh Như Phong mỉm cười khen Băng Băng và Nguyệt Nhi. Hai cô bé mai sau chắc chắn sẽ là những viên ngọc sáng rực rỡ. Còn về riêng hần thì lại thích Băng Băng hơn. Ở cô bé có cái gì đó thú vị và thu hút mọi người. Nhất là đôi mắt trong và khí chất lạnh nhạt thanh cao đậm mực ấy.

Thấy con trai đang ngồi một phía, ánh mắt thỉnh thoảng dừng trên người ai đó. Hần vui vẻ tươi cười, con trai hóa ra đã lớn rồi. Nhưng thời gian còn rất dài. Thử thách còn rất nhiều. Tương lai phía trước còn chưa biết trước được. Hần hy vọng, con trai sẽ có được cô gái nhỏ nhắn này.

“Bà Xả! Anh muốn nói chuyện riêng, mình về phòng đi.”

Thiên Kim mắt liếc chồng. Mỉm cười như không hiểu hần nói đến chuyện gì. Nhưng thật tâm cô làm sao mà không biết ý đồ của hần. Chẳng là tối qua cô và hai bà bạn này ngủ cùng nhau tâm sự. Đã bỏ rơi người nào đó nên mới sáng sớm liền mặt giận mày hờn ầm ứ. Bất quá thì sao nào? Cô không quan tâm a.

“Không cần! Có gì nói sau.”

“Em.....”

Bảo Nghi thấy vậy cười trêu trọc. Hai người này cứ như còn thừa thiếu niên không bằng. Lấy nhau 20 năm mà cứ như mới ngày hôm qua, đôi khi cô cũng phải ganh tị với vợ chồng họ. Trải qua nhiều thử thách, tình cảm chỉ tăng chứ không giảm. Đôi khi tình yêu lại là một dấu chấm hỏi mà không ai giải mã được.

Phía dưới chân đồi. Hạo Nam ngồi xem Như Phong câu cá. Mắt lơ đãng chán nản, hắn đứng lên chạy lại chỗ Bằng Bằng đang ngồi đọc sách.

Chỉ vào chiếc xe đạp bên kia, hai tay núm váy trắng của chị nũng nịu đòi.

“Chị hai, Thiên muốn ngồi xe đạp.”

Mắt dời khỏi máy tính, Bằng Bằng nhìn em trai song sinh của mình. Nhẹ nhàng vuốt tóc rối của em, lau đi ít mồ hôi còn đọng lại trên trán. Cô dịu dàng mỉm cười nói.

“Chị hai mặc váy nên không chở Thiên được.”

Tay vỗ vỗ vào ngực, cậu nhỏ xem ra thích thú lắm.

“Thiên chở được, Bằng chỉ cần ngồi sau thôi.”

Nhìn em trai vui ra mặt, cô khước môi kễ cong, đôi mắt như đang cười long lanh sáng ngời.

“Thiên chở được chị 2 sao? Chị hai nặng lắm đó.”

“Chở được, Thiên chở được mà.”

Nói xong cậu nhóc chạy lại dắt chiếc xe đạp màu hồng nhạt về phía Bằng Bằng. Tay vỗ vỗ ghế ngồi đằng sau, gương mặt rạng rỡ như nắng ban mai gọi chị mình.

“Chị hai! Nhanh! Thiên chở.”

Nguyệt Nhi bên cạnh Như Phong đang nghịch búp bê, thấy Hạo Thiên như thế. Cô nhóc đòi hỏi.

“Anh Phong! Nguyệt Nhi muốn đi xe đạp cùng Hạo Thiên.”

Dứt lời vứt con búp bê mình yêu thích nhất rồi chạy lại phía Hạo Thiên, hai tay chống hông chùng chùng nhìn thẳng cậu bé đầy khí thế.

“Hạo Thiên phải chở Nhi.”

Hạo Thiên mắt lơ đãng nhìn Nguyệt Nhi rồi quay sang Bằng Bằng, không để ý đến yêu cầu của cô bé mà nói với chị.

“Thiên chở chị hai, Nguyệt Nhi Thiên không chở.”

Cô nhóc nghe vậy, chạy nhanh lên yên sau lầu bầu như bà cụ non.

“Không thích, Hạo Thiên phải chở Nhi. Chị Bằng Bằng đã có anh Như Phong chở.”

Quay đầu nhìn Nguyệt Nhi ngồi phía sau, môi mím lại không vừa lòng. Cậu nhóc phản đối đến cùng.

“Nhi xuống xe, Thiên chở chị hai mà!”

Nguyệt Nhi quay mặt đi hướng khác, cô nhóc làm lơ như không liên quan đến mình. Hạo Thiên vứt xe để đó rồi ngồi xuống cỏ cũng quay mặt đi hướng khác. Cô nhóc nhìn Hạo Thiên, mắt ngân ngấn nước rồi oa oa khóc lớn ầm ỹ.

Bằng Bằng lên tiếng dỗ dành em trai.

“Thiên ngoan! Thiên chở Nguyệt Nhi trước rồi chở chị hai sau nhé!”

Bữa nọ, cậu nhóc quay mặt đi giận dỗi. Nguyệt Nhi sau khi nghe Bằng Bằng nói vậy lập tức nín khóc, nhưng thấy Hạo Thiên không đồng ý liền khóc ngày một lớn hơn. Chỉ sợ đàn chim đang đậu trên cây cũng phải cất nhanh đôi cánh mà bay đi tìm nơi khác để đậu.

“Oa Oa...Oa...Oa...Hạo Thiên bắt nạt Nguyệt Nhi ...Oa Oa...”

Cuối cùng mọi chuyện được giải quyết, Như Phong hứa cho Hạo Thiên con cá nhỏ màu tím thì hắn liền cười tít mắt mà hăng hái chờ cô nhóc đáng sợ kia. Nguyệt Nhi luôn bắt nạt hắn nên hắn rất sợ nhỏ bà chằn này nha.

Hàng cây phong dài thẳng ven đường uốn lượn, nắng ấm lấp ló sau tán cây, gió hiu hiu khẽ thổi và lá cứ rơi lặng lẽ trên không trung một cách nhẹ nhàng. Cảnh thu chiều ấm áp bình yên ngọt ngào đầy thơ mộng.

Vòng quay những chiếc xe từ từ lặn. Tiếng cãi nhau ồn ào phía trước hoàn toàn đối lập với không gian im lặng theo sau.

Như Phong chậm chậm đạp, gió khẽ lướt qua da thịt, lòng như được xoa dịu. Cảm thấy người như có ai đó vỗ về hạnh phúc.

Ngồi đằng sau, có làn váy khẽ bay, có tóc ai đó thỉnh thoảng chạm vào, có hương thơm dịu nhẹ từ đâu thoảng thoảng bao phủ xung quanh.

Không cần lời nói tiếng cười, không cần ánh mắt khẽ nhìn. Chỉ cần như vậy là đủ rồi. Niềm vui, đôi khi lại giản đơn đến khác thường.

Tiếng gõ cửa làm cảnh vật chợt tắt. Đôi mắt buồn nhắm lại, khi mở ra, chỉ thấy trong đôi mắt đầy tràn đầy lạnh lẽo.

“Vào đi”

Hai mươi năm. Hai mươi năm không gặp. Hai mươi năm chỉ có thể dõi theo. Hai mươi năm cảm thấy xung quanh tất cả chỉ là vô vị.

Hắn chẳng lẽ cứ để mặc như vậy? Để người ấy cứ vậy mà lãng quên. Để tình cảm của mình chỉ là một phía. Mà người ta thường gọi đó là Đơn Phương?

Không! Hắn không làm được... không muốn buông tay ...và càng không muốn mất cô.

Băng Băng! Thượng Quan Băng Băng! Nàng phải là của ta!

Khách sạn Purg sáng lung linh giữa bầu trời đêm như tỏ rõ vị thế của mình với thế giới xung quanh.

Purg là một khách sạn 10 sao có tiếng nhất thế giới. Đỉnh của nó có thể cho phép 10 chiếc máy bay tư nhân đậu. Chứng minh điều đó là hiện nay, trên nóc tòa nhà có một chiếc máy bay tư nhân đang hạ cánh. Nó từ từ đáp xuống giữa bóng đêm khiến người ta cảm nhận như là một con điều hâu đang tiếp cận con mồi của mình một cách thần bí.

Hai hàng người thẳng tắp đứng nghiêm, cánh cửa máy bay mở ra. Đôi chân thon dài chạm đất. Tất cả cung kính cúi đầu. Áo choàng đen dài như màn đêm sâu thẳm phủ xuống. Không khí lạnh đến đáng sợ gây ra sức ép kinh người. Người đàn ông cao lớn sang trọng cuốn hút bước xuống đầy kiêu ngạo. Có hâm mộ, có kính nể, có sợ sệt. Nhưng tất cả đều không hề tồn tại trong mắt hắn.

Trong đại sảnh, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía hình ảnh nhỏ nhắn đang đứng một mình. Nàng mái tóc thả dài, nàng mắt hạnh như trong, nàng khoe môi kiêu gợi. Nàng khí chất thanh cao. Nàng lạnh nhạt hờ hững. Nàng là đóa hoa mai được ủ trong băng tuyết. Là viên kim cương tỏa ra sức nóng cháy người.

Nguyệt Nhi nhìn Băng Băng, mắt ngập nước sự sợ hãi. Nàng hôm nay chú ý đến đây là vì muốn gặp tên Hạo Thiên đáng ghét kia. Nào ngờ chẳng thấy tăm hơi hắn đâu. Thật đáng giận mà.

Sau khi uống ly rượu của Nguyệt Nhi, Băng Băng cảm thấy hơi nhức đầu liền nghĩ không ổn. Cô chân bước vội ra ngoài.

Không biết mình đang ở nơi nào. Toàn thân ngày một nóng hơn, hơi thở bắt đầu rối loạn, mái tóc ẩm ướt mồ hôi nóng. Nàng dựa vào cánh cửa, tay nắm chặt, ánh mắt chứa đựng sự cảnh giác. Thật không ngờ nàng lại rơi vào hoàn cảnh này.

Ngồi trong phòng năm số 11111, phòng mà mọi người thường gọi là tử phòng. Người đàn ông ngón tay gõ nhẹ ly rượu màu đỏ phách, đôi mắt sâu đen không biết đang suy nghĩ điều gì. Chỉ thấy một người cúi mình đứng phía sau. Tiếng kêu la của ai đó còn văng vẳng trên hành lang như oan hồn than vãn.

Đầu óc không tỉnh táo nên có người lại gần lúc nào cũng không hay. Giọng nói háo sắc và hơi thở như rác rưởi đang thổi ra làm cô nhúm mày khó chịu.

“Cô em ngoan ngoãn hầu hạ đại gia một đêm. Đại gia sẽ không bạc đãi người.”

“Rác rưởi, bỏ bàn tay bẩn thỉu kia ra.”

Tiếng cười ha hả âm thầm cùng những cái lời kéo. Cô vùng ra nhưng toàn thân lại không có chút sức lực nào.

Gần như là tuyệt vọng, nàng nhìn thấy một đám người đang bước nhanh về phía mình.

Người thanh niên đứng trước mặt Băng Băng. Hắn nhìn người đàn ông đang cầm tay cô, giọng nói tràn đầy cảnh cáo.

“Mong ngài bỏ tay ra khỏi vị tiểu thư này.”

Gã đàn ông nhìn thấy đám người này tuy hơi bị nhụt trí nhưng một phần vì sĩ diện, một phần vì món mồi ngon trước mắt. Gã hùng hổ lên mặt nói ra thân phận của mình.

Lời nói còn chưa dứt đã bị hai tên vệ sĩ kên đi. Nghe trên hành lang chỉ là tiếng cầu nhàu tức tối. Nhưng chỉ sợ vài phút sau lại chuyển thành những lời van xin tha thứ.

Hai tiếng cảm ơn còn chưa nói thành, nàng đôi mắt nhắm lịm, chân sắp khụy xuống sàn gạch lạnh lẽo nhưng chợt rơi vào vòng tay của người cứu mình. Thoáng nghe được lời căn dặn và những bước chân vội vã xung quanh. Băng Băng cứ như vậy mà chìm vào giấc ngủ của riêng mình.

Lôi Vũ, một trong 4 người thân cận bên cạnh Lãnh Như Phong đầu đang đỏ đầy mồ hôi hột. Hắn tuy là người ngoài cuộc nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng khủng bố trước mắt không khỏi rùng mình.

Được chỉ thị của Lãnh Phong, Lôi Thành dẫn người đi đón tiểu thư Băng Băng. Nào ngờ khi đi hăng hái bao nhiêu thì về lại run sợ bấy nhiêu. Nhìn Lôi Thành toàn thân như tắm đang run run đứng trước mặt mình, hắn không khỏi thương thay người bạn đồng hành.

Giọng nói trầm thấp chứa đựng nguy hiểm và một cơn thịnh nộ như gió xoáy mạnh cửa vào da thịt những người bên cạnh. Cảm giác như không khí chỉ toàn là băng tuyết nhọn hoắt.

“Còn muốn bé đến khi nào. Không muốn sống nữa?”

“Thuộc hạ sai sót, xin chủ nhân tha thứ.”

Vừa nói dứt câu, hắn đặt nhanh cô gái đang ngủ xuống giường như sợ đụng phải một lần nữa. Thật đáng sợ, tổng tài hắn thật đáng sợ.

Ở cùng chủ nhân hai mươi năm. Lần đầu tiên hắn thấy ngài ấy quan tâm và để ý đến một người con gái như vậy. Chủ nhân, một người trầm lạnh, một người kiêu ngạo, một người đầy đáng sợ. Trong mắt tất cả mọi người, đó chính là Lãnh Như Phong. Nhưng bây giờ, trong mắt hắn, chỉ có ngọn lửa ghen tuông và sự không kiềm chế được chính mình.

Hóa ra người đàn ông này cũng như bao người khác khi yêu. Đôi khi còn bá đạo và độc đoán hơn nữa chứ.

Được sự ban ơn, hai người đóng cửa rồi thở dài cúi đầu bước đi. Bọn hắn muốn được như Lôi Trung và Lôi Long cơ. Thà đi xa chịu cực còn hơn ở bên cạnh vị tổng tài khó đoán này.

Nhìn người con gái đang chìm vào giấc ngủ say, hắn đôi mắt dịu đi, hắn miệng không còn mím lại, hắn toàn thân say mê ngắm nhìn. Người con gái này, từ trước đến sau này, có lẽ hắn không thể nào buông tay được.

Phải chăng hắn quá yêu? Yêu từ cái nhìn đầu tiên, yêu trong những khi xa cách, yêu cái khoảng cách dù có xa nhưng cuối cùng vẫn là yêu.

Người con gái ấy đang ở trước mặt, chỉ cần dơ tay là có thể chạm vào. Chỉ cần bước đến là có thể ôm trọn trong vòng tay. Nhưng sao lại xa như vậy, khoảng cách tưởng như gần mà lại hóa ra quá xa vời.

Hắn muốn có cô, cả trái tim lẫn linh hồn. Sẽ rất khó, hắn biết. Cô như là một tảng băng trắng trong sáng mà lạnh giá, là một ngọn lửa thu hút lòng người, nhưng lại sợ rằng đến gần sẽ bị ngọn lửa ấy đốt cháy.

Hắn chờ, chính là giây phút này. Có được cô, một cách tự nhiên và bất ngờ nhất.

Băng Băng đôi mắt đột ngột mở, nhận ra mình đang ở trong một căn phòng lạ. Có thể cảm nhận được hơi thở nồng đậm của một người đàn ông. Nhưng chẳng thể nào suy nghĩ được gì vì toàn thân như có ngọn lửa đang bốc cháy. Nó như thôi thúc chính mình đi tìm nguồn nước để giải tỏa.

Tiếng nói thì thảo hơi khàn khàn mà chính cô cũng không nhận ra đó là của mình.

“Nước...nước...”

Cảm thấy bàn tay to nóng chạm vào và đang nâng người mình lên, ly nước mát lạnh nhưng không thể thỏa cơn khát.

Cô có thể cảm nhận được mình có bao nhiêu thất thố khi hơi thở nam tính đang phả trên mặt mình một cách đầy kiêu gợ.

Không được, phải tỉnh táo. Hiện nay còn chưa biết đang ở nơi nào, cô không thể buông lỏng người. Cô không cho phép mình yếu đuối như vậy.

Băng Băng hai cánh môi bị răng cắn chặt, khuôn mặt không hề tái nhợt mà phủ một tầng da màu hồng nhuận, đôi mắt như có một tầng sương mỏng, mười ngón tay nắm chặt ga giường. Hàng lông mi run run và mái tóc đen dài xõa rối.

Tất cả những điều này hắn hoàn toàn khắc sâu vào tim.

Nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống như mặt hồ yên tĩnh bị khuấy động.

Lần đầu hôn môi, lần đầu khoảng cách với đàn ông gần như vậy, Băng Băng nhịp tim đập loạn nhịp. Cô cảm thấy hơi thở mình bị người đàn ông này nuốt trọn.

Nhân cơ hội cô hé môi lấy không khí, lưỡi hắn nhanh trườn vào trong khoang miệng ngọt ngào thơm mát mà cướp đoạt với những cái mút sâu đầy tham lam.

Hai tay vô thức vòng qua cổ hắn, người vô tình ép sát hơn. Nàng hoàn toàn chủ động. (Mun: Sorry pà kOn vì làm mất hứng, xì tốp tí. Đừng chọi dếp. Nữ nhân chúng ta đôi khi phải chủ động. Sao cứ bị nẹp về hoài được. Băng Băng sẽ không nhu nhược yếu đuối như Thiên Kim, đảm bảo sẽ có nhiều cảnh đặc sắc chờ mọi người khám phá. Hô hô... Mời mọi người tiếp tục thưởng thức.)

Như Phong trong đôi mắt không còn sự vô tình khó dò của ngày thường. Ẩn chứa trong đó là khát vọng đang tuôn trào. Hắn vòng tay ôm siết hơn. Đôi môi cũng cuồng nhiệt lên nhiều.

Khi nàng kê rên thì nhịp tim hắn cũng đập thật mạnh. Trong mắt phủ một màu đen sâu tràn đầy dục vọng.

Bàn tay lạnh chạm vào da thịt với những cái vuốt ve trên thân thể nóng rực. Băng Băng đôi mắt mở to hơn. Vòng tay cứng đờ. Cô đang làm gì?

“Không...”

Đánh gãy tia lí trí cuối cùng bằng nụ hôn đầy ma lực. Như Phong nhanh thoát y phục của hai người. Cảm nhận da thịt hai người tiếp xúc. Da nàng mềm mại, da nàng thơm mát. Da nàng đầy kiêu kính dĩnh lý hắn.

Hắn hơi thở càng nặng thêm. Hắn mồ hôi bên thái dương tích lại ngày một nhiều thêm. Hắn lồng ngực đập mạnh. Hắn đôi mắt sâu đen đặc. Hắn mùi vị nam tính đầy hoang dại. Hắn với những cái hôn sâu dài như không bao giờ dứt. Hắn mỗi phút, mỗi giây muốn được nhiều thêm.

Nàng đôi môi hé mở. Nàng hai mắt phủ một tầng sương. Nàng khuôn mặt mê hoặc. Nàng mái tóc hỗn độn. Nàng toàn thân ửng hồng.

Nụ hôn không còn cố định tại một chỗ nữa mà trải dài khắp toàn thân, theo sau đó là những cái vuốt ve đầy cướp đoạt.

Môi mỏng dừng lại, hơi thở nóng rực phủ vào vùng nhũ hoa trắng như tuyết. Cổ họng khàn đặc. Hắn tham lam chiếm lấy mà liếm mát. Nàng toàn thân run nhẹ, nàng môi hôn khe khẽ rên.

“Dừng....a...ư...”

Tay nhẹ nhàng chạm vào vùng đùi gợi cảm, nụ hôn còn trải dài đến sau nữa. Hắn dừng lại nhìn nàng.

Thấy nàng mơ màng, thấy nàng môi mở. Thấy nàng đắm chìm. Hắn thì thầm gọi tên nàng đầy thâm tình.

“Băng....Băng...”

Mặc nàng kháng cự, hắn mở hai chân thon dài. Tay vuốt ve vùng bí mật của nàng. Nụ hôn theo đó cũng tốc hành đặt xuống.

Băng Băng đang mơ màng, đột nhiên cái đau như gáo nước lạnh đổ vào đầu.

“A.....”

Một vết hồng dài in vào tấm lưng to rộng. Một vết máu càng kích thích tính điên loạn. Nhưng Như Phong biết nàng đang đau nên tất cả ham muốn đều dừng lại.

Cảm nhận có nàng làm trái tim hắn điên cuồng gào thét. Nhớ nhung, đau khổ, yêu thương, xa cách hoàn toàn được thỏa mãn.

Nhẹ giọng dỗ dành, hắn môi mỏng liếm nhẹ môi nàng. Tay xoa nắn vùng ngực đã đầy dấu hôn ngân.

Thấy nàng thả lỏng, thấy nàng khẽ rên, thấy nàng đôi mắt mờ sương. Nàng đã đánh mất đi sự nhẫn nại cuối cùng của hắn.

Hắn gầm nhẹ, hắn điên cuồng, hắn trao đi trái tim. Hắn mãi mãi không bao giờ thấy đủ với nàng.

Hắn bị nàng mê hoặc. Nàng bị hắn xâm lấn. Hai người nhịp tim đập mạnh. Hai người mồ hôi hòa quyện. Hai người hơi thở đầy mị hoặc. Hai người hoàn toàn chìm đắm trong vòng xoáy mê tình.

Băng Băng khẽ mở hàng mi dài, cô cảm thấy toàn thân như bị bàn là ủi phẳng. Và dĩ nhiên, cô biết mình đã xảy ra chuyện gì.

Không ngờ lần đầu xảy ra trong hoàn cảnh này, cho một người đàn ông không yêu, lại càng là không quen biết.

Tất cả những bối rối ấy rất nhanh được che lấp toàn bộ. Nhẹ nhàng ngồi dậy, lông mày hơi nhíu lại. Làm nữ nhân thật thiệt thòi.

Rồi lại nhẹ như bông, hai chân thon dài chạm đất. Cứ thế, như cô không hề thức dậy mà lặng lẽ rời phòng.

Cánh cửa vừa đóng lại, Như Phong mi mắt khẽ động. Bàn tay chạm vào ga đệm rất nhanh liền bật người dậy. Cô đâu rồi?

Tiếng gầm trong cổ họng phát ra như một con sư tử đang rú giận. Ngỡ rằng sáng nay sẽ có được, ngỡ rằng tất cả sẽ bắt đầu. Không ngờ lại vụt mất nhanh đến bất ngờ như vậy.

Khuôn mặt sắc lạnh, hắn cảm nhận chăn đệm vẫn còn hơi ấm, điều đó chứng tỏ cô vẫn chưa đi được bao lâu.

Loa phát thanh truyền đến tất cả nhân viên của Purg, tai nghe của vệ sĩ vừa nhận được tín hiệu liền lập tức chia nhau bốn phương tám hướng. Cửa ra vào hoàn toàn khép lại.

Một lúc sau, nhân viên tập trung dưới đại sảnh xếp hàng, trong đó có Băng Băng.

Vì bộ váy tối hôm qua bị rách nên cô đã mượn được bộ đồ này. Tưởng đó là may mắn. Nào ngờ lại gặp rắc rối như vậy. Mượn bộ váy lại chính là của nhân viên nghỉ làm ngày hôm nay, bạn của chủ nhân bộ váy muốn cô thể diện hộ cô ấy. Dĩ nhiên đã mượn của người ta thì không thể nào từ chối.

“Có lệnh của tổng tài, tất cả nhân viên đều phải tập hợp tại đây. Trong số mọi người, tôi qua ai vào phòng 1111 thì bước ra đây.”

Tiếng thì thảo bàn tán nổi lên. Có người nói đây là căn phòng cấm, là căn phòng ma, là căn phòng dành cho quỷ. Và cô không hề biết, tôi qua mình đã ngủ yên tại đó.

Không khí im lặng đột ngột. Băng Băng vẫn như không phải chuyện của mình mà thờ ơ lãnh đạm. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đang bước xuống. Lòng đột ngột chấn động. Người đàn ông này....không phải là....

Theo phản xạ, cô nấp đằng sau người phía trước. Cô không hề muốn gặp lại hắn.

Đôi mắt lạnh lướt nhanh, môi hắn khẽ cong khi nhìn thấy thân ảnh ấy. Cuối cùng hắn cũng bắt được nàng.

Cảm nhận được người đàn ông đang có ý định bước lại phía mình, Băng Băng gương mặt khẽ biến.

Bước chân thon dài chuẩn bị chuyển động thì....

“A...ai vậy...”

Một người phụ nữ la toáng lên. Gương mặt đỏ au nhìn những người nam nhân bên cạnh mà tra khảo. Khoảng cảnh bỗng trở lên rối loạn. Tiếng ồn ào, tiếng cãi vã, tiếng bước chân nhộn nhịp. Chỉ thấy một bóng hình nhỏ xinh với khóe môi khẽ cong đang bình tĩnh bước ra khỏi nơi ấy như không liên quan đến mình.

Lãnh Như Phong sau khi bước xuống dưới, gương mặt đánh lại tràn đầy nguy hiểm. Nơi cô vừa đứng, nay đã trống không. Trong không khí này, hắn có thể ngửi thấy hương thơm của cô còn đọng lại.

Đôi mắt nhìn ra ngoài tám cửa kính to dài. Ngoài kia, bầu trời trong xanh trải dài vô tận và con thiên nga nhỏ ấy lại một lần nữa vụt bay khỏi chiếc lồng son của mình.

Hắn sẽ từ từ, từng chút từng chút một mà lấy đi những cánh lông vũ ấy, để nó...chỉ có thể ở trong chiếc tổ của mình.

Thượng Quan Gia.

Hạo Thiên vừa bước xuống cầu thang, nhìn thấy cảnh sắc trước mắt không khỏi ngại ngùng. Hắn hắng giọng một cái cho hai người đang ngồi trên sofa biết đến sự có mặt của mình.

“Khụ...”

Thiên Kim đẩy vai Gia Hoàng ra. Mắt trừng lên ra ý cảnh cáo. Sau đó rất nhanh liền cười tươi hơn hở quay sang nhìn cậu con trai đang đi đến.

“Hạo Thiên đẩy hử, xuống đây ngồi.”

Nhìn gương mặt 100% không đồng ý của ai đấy. Hắn cười ngượng rồi sau đó cáo lui đi thẳng một nước ra hoa viên, tránh làm mất không gian riêng tư ngọt ngào của hai người. Bỏ lại phía sau là những tiếng la mắng nhỏ nhẹ rồi tan biến trong không gian.

Trong hoa viên cửa kính, người con gái mặc chiếc váy trắng đang chăm chú đọc quyển sách nhỏ, mái tóc buông dài tự nhiên, ánh nắng tràn qua khe cửa, gió khẽ lùa làm tóc nhẹ bay. Hình ảnh phía trước khiến hắn nghĩ đến mình đang nhìn thấy không phải người thường, mà là tiên nữ.

“Băng...!”

Băng Băng ngược mắt lên. Gương mặt mỉm cười nhìn nam nhân đang bước tới. Không biết từ khi nào, cậu thiếu niên nhỏ nhắn gầy yếu đã trở thành nam nhân anh tuấn cao lớn thế này. Bây giờ, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé trước hắn.

“Ngồi đi Thiên.”

“Nghe nói tôi nay Băng đi công việc.”

“Ừm...Mà Nguyệt Nhi cũng đi đấy. Thiên

đi chứ?”

Cười nhẹ, Hạo Thiên lắc đầu không nói gì. Hắn vốn dĩ chỉ kém cô 1 canh giờ, nào ngờ 1 canh giờ cũng đủ để hắn trở thành người em trai nhỏ bé yếu đuối ngày nào. Đến bây giờ, hắn đã là người em trai cô suốt 23 năm. Trong đó hắn có mười năm quý giá. Mười năm thâm thương, mười năm thâm ngưỡng mộ. Mười năm nụ cười cô chỉ tỏa sáng với riêng mình. Mười năm nhìn cô trưởng thành. Mười năm cảm thấy như chỉ mới hôm qua. Mười năm sau, hay hai mươi năm sau nữa, hắn vẫn muốn được mãi nhìn cô như vậy. Nhưng hắn biết, sẽ có một người nhìn cô, nhìn cô đến suốt đời. Và nếu như có kiếp sau thì hắn xin...xin được làm người đàn ông của cô đến cuối đời.

Tình cảm này đã vượt qua hết hẳn tình bạn, tình thương hay tình yêu. Đó là trân trọng, là nâng niu là quý mến. Hắn muốn ngôi sao trong lòng sẽ mãi phát sáng như vậy. Chị hai ạ!

Purg.

Phải nói là cô cảm thấy cực kì miễn cảm khi đến đây. Nếu như đây không phải đối tác quan trọng, nếu như không có lời dặn dò, nếu như vậy thì cô nhất định sẽ thoái thác. Nhưng lần này lại khác, là người quen mà 15 năm cô chưa gặp, là người mà ba mẹ muốn cô mời đến nhà chơi. Có lẽ 15 năm cô du học xa nhà, ba gia đình vẫn thường xuyên liên với nhau.

“Chị Băng Băng!”

Tiếng lanh lảnh dễ thương vang lên, nhìn theo hướng đó. Có hai cánh ray nhỏ đang vẫy chào mình. Băng Băng bước lại phía Nguyệt Nhi.

Phản nản Hạo Thiên không đến, phản nản cô sao không khuyên hắn đi cùng. Phản nản mọi chuyện liên quan đến hắn. Băng Băng thở dài trong bụng, cô nhóc vẫn như ngày nào. Mỗi khi gặp ai lại lời Thượng Quan Hạo Thiên ra phản nản. Nhưng trong câu phản nản ấy, lại là niềm vui, là tiếng cười, là thương nhớ, là cả một tình yêu to lớn.

Phản nản chấm dứt, cô nhóc liền vui vẻ kể chuyện thường ngày.

“A... phải rồi. Bữa nay anh Như Phong cũng đến đây! Chị Băng Băng cũng lâu lắm rồi không gặp anh ấy phải không. Anh ấy bây giờ là tâm điểm của đám con gái đó nha.”

Dứt câu đầu ngẩng lên tìm kiếm rồi mặt nhăn nhó như tôm con mà phản nản.

“Đó, em nói không sai mà, đám con gái đang bu xung quanh anh ấy như ruồi dính mật kia kìa. Chị đợi em nha.”

Nguyệt Nhi nói xong, gót dày nện thật kêu đi lại phía đám đông. Băng Băng môi hơi cong, khẽ lắc đầu.

Cô đầu hơi nghiêng về một phía làm những lọn tóc mai buông lỏng nhẹ bay trong không khí. Bộ váy màu đen tuyền càng làm tăng thêm khí chất lãnh đạm bình dị trên khuôn mặt vốn hờ hững ấy.

Sau đó tiếng gọi háo hức vui vẻ của Nguyệt Nhi đánh thức không gian vốn trầm mặc.

“Chị Băng Băng. Đây là anh Như Phong. Hai người chào nhau đi.”

Ngước mắt nhìn lên, khuôn mặt vốn không biểu cảm chợt biến. Người đàn ông cao lớn tuấn dật, người đàn ông khoe môi cười tà mị, người đàn ông đôi mắt sáng rực đầy nguy hiểm nhìn về phía mình. Người đàn ông này không ai khác chính là người đàn ông đầu tiên của cô. Nhưng sao lại là hắn _ Lãnh Như Phong?

Lãnh Như Phong thu lại hết tất cả biểu cảm của cô. Người con gái này sau đêm đó đã xa hắn một tuần. Một tuần xa cô, một tuần nhớ cô, một tuần cô luôn ở trong những giấc mơ của chính mình, một tuần mà không đêm nào hắn ngủ đủ giấc, một tuần trong tâm trí hắn luôn lấp đầy hình bóng cô.

Hắn biết, cô có bao nhiêu bất ngờ, có bao nhiêu rối loạn. Nhìn gương mặt cô làm ra không có gì kia, khoe môi càng cong hơn, mắt càng ngày càng đen lại. Tất cả, chỉ mới bắt đầu thôi.

3. Tập 2: Khác Lạ Trong Trái Tim

Tác giả bon chen xú: *cúi đầu* xin chào các bạn. Chẳng là Mun có vài điều này xin thông báo với các bạn:

1: Tình hình Mun đang viết hai truyện “Nàng Phải Là Cửa Ta” và “Hoàng Hậu ATuLa”. Nhưng nếu như vậy thì thời gian post bài sẽ chậm lại so với gấp đôi bình thường (chắc 10 ngày mới Post được 2 truyện.). Nếu được, Mun sẽ tạm dừng 1 trong hai truyện để post bài nhanh hơn (tầm 5 ngày 1 tập). Mong mọi người cho Mun ý kiến tại nhà Mun.

2: Lịch Post truyện hàng tháng Mun xin thông báo sau vì hiện tại Mun chưa biết lịch học.

3: Mọi thắc mắc của các bạn Mun xin tiếp nhận tại nik wattpad của Mun là laubienthai.

4: Vì đây là sáng tác cá nhân nên chưa được đào tạo kỹ lưỡng mà là ngẫu hứng trong phút giây nên đã có một số chi tiết không Logic cho lắm. Nếu như có những lỗi đó, Mun xin chú ý lắng nghe và cố gắng chỉnh sửa lại, mong các bạn bỏ qua sai sót nhé.

5: Cuối cùng Mun xin chân thành gửi lời cảm ơn đến những lời động viên, góp ý của các bạn dành cho Mun.

Moah....

Nàng Phải Là Cửa Ta: Tập 2: Khác Lạ Trong Trái Tim

Nếu người không muốn nhìn lại đang đối diện trước mắt, thì phải làm sao? Nếu người không ngờ sẽ xuất hiện lại đang đứng trước mặt, thì sẽ như thế nào?

Trốn nhưng không thể trốn cả đời. Chạy cũng sẽ chạy không thoát. Chi bằng hãy chọn lựa đối diện. Có lẽ như vậy lại là sự lựa chọn thông minh nhất.

Không khí như bị động lạnh, cảm giác hai người không phải đang đứng trước mặt nhau mà là xa cách đến nghìn dặm.

Cô cảm thấy mình có bao nhiêu bất ngờ khi gặp lại hắn, thì hắn ngược lại chẳng hề có sự ngạc nhiên nào hết. Như thể hắn đã biết cô là ai và sẽ gặp lại cô ở đây.

Mỉm cười nhẹ, cô mắt hạnh nhìn qua tất cả, rồi như có như không đối diện với đôi mắt lam sâu thẳm như đêm đen kia. Giọng nói có phần lạnh nhạt như không quen, có phần hồ hững như không để ý.

“Chào Lãnh tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Biết rõ hàm ý của cô qua lời nói, hắn chính là không muốn để cô được như vậy. Muốn chuyện đêm đó như chưa từng xảy ra? Muốn tất cả sẽ tròn vùi chỉ bằng câu nói ấy? Hắn sao lại để ý muốn của cô thành hiện thực. Hắn chờ, hắn đợi, thậm chí là mong ước chính là giây phút này đây.

Đôi mắt sâu thẳm hiện lên ý cười, môi mỏng bạc tình khẽ nhếch. Câu nói thâm trầm như cuốn hút tất cả âm vực trên đất trời, còn có hương bạc hà mát lạnh đầy nam tính gợi cảm. Hắn cứ thế cao ngạo mà cuốn lấy lòng người.

“Hình như em đã quên là chúng ta mới gặp nhau vào hai tuần trước.”

Mi dài khẽ động, đôi mắt trong vắt nhìn thẳng gương mặt người đối diện. Câu nói khẳng định của Lãnh Như Phong làm cô không khỏi ngạc nhiên. Bởi lẽ hắn phải làm như không quen biết, càng làm như chuyện đó chưa bao giờ xảy ra. Vậy tại sao lại nói ra? Tại sao lại cố ý muốn nhận cô? Cô không hiểu, thật sự không hiểu?

Nghi vấn trong lòng ngày một nhiều. Trong đầu hiện lên hai chữ “nguy hiểm” cảnh báo. Cô bỗng chợt nhận ra rằng người đàn ông này rất nguy hiểm. Muốn tránh xa, muốn chạy trốn nhưng hình như vẫn bị bắt lại.

Nguyệt Nhi cao giọng thăm dò. Quá kì lạ, rõ ràng anh Như Phong hôm nay mới đáp máy bay, vậy thì tại sao hai tuần trước hai người lại gặp nhau?

“Hóa ra anh Phong và chị Băng đã gặp nhau sao? Sao em không biết nhỉ? À mà bác Hoàng mời anh đến nhà chơi đó!”

Bạc môi khẽ động, hần biết cô sẽ không để hần nói tiếp. Nhưng là tất cả hần đã có chủ ý và bây giờ chỉ chờ con mồi nhỏ từng bước một mà cắn câu. Đúng như dự đoán, gương mặt lạnh nhạt thay đổi, giọng nói có phần gấp gáp không bình tĩnh mà vội che lấp đi tất cả.

“Nguyệt Nhi, em để chị nói chuyện riêng với Lãnh tiên sinh một chút.”

Nói chuyện riêng? Có chuyện không muốn Nguyệt Nhi cô nghe sao? Mờ ám như vậy làm cô tò mò chết đi được. Dù không vừa lòng nhưng không thể nào làm khác được. Vốn dĩ muốn thăm dò, nào ngờ chỉ có thể cậm cụi bước đi. Cô khẳng định mối quan hệ của hai người này không bình thường. Nhưng cụ thể như thế nào thì cô không nói rõ được.

Nguyệt Nhi vừa đi đã trả lại không gian im lặng cho hai người. Họ vẫn chưa nói với nhau lời nào và cuối cùng Băng Băng vẫn là người lên tiếng trước.

“Tôi không nghĩ chuyện đó đáng nhắc lại.”

Đánh thẳng vào vấn đề mà không cần vòng vo. Giải lăm, không hổ danh trái tim sắt đá.

Dù đã biết cô sẽ nói thẳng, nhưng không ngờ lại thẳng đến như vậy. Chuyện đêm ấy là không đáng đối với cô sao? (Mun: Có ai bị chiếm đoạt mà muốn nhắc lại bao giờ, đúng là ngốc =.=” ông này ngốc thật.)

Trong lòng cảm xúc khó nói lên lời. Có cái gì đó như bị thương, như đau đớn, như hụt hẫng đang dâng trào. Trao càng nhiều, đau lại càng đau.

Có phải chẳng hiện tại, trong đôi mắt trong sáng kia, hần cũng không đáng tồn tại.

Dù biết rằng chỉ là một phía, dù biết là tim sẽ rất đau, dù biết đã chuẩn bị tâm lí từ trước. Nhưng sao khi đối diện, hần vẫn không thể chống đỡ được. Tưởng chừng như hơi thở của chính hần đã bị cô cướp đi.

Mặc dù nội tâm đang bị giằng xé nhưng nụ cười trên bạc môi mỏng vẫn mở, ánh mắt bị thương biến thành sắc nhọn.

“Tôi nghĩ trước hết nên nói cho gia đình em biết chuyện của chúng ta và....”

“Chúng ta?” “Quan hệ của tôi và anh đâu đủ thân đến vậy?”

Phập! Câu nói thẳng thừng của cô, sự vô tình, lạnh nhạt của cô. Tất cả như một con dao nhọn vô hình đang đâm thẳng vào trái tim của hần. Hần cảm thấy như xung quanh mình, không khí đang ngày một lạnh đi. Phải! Là hần, tất cả đều từ một phía hần mong ước. Còn với cô, có lẽ hần mãi mãi chỉ là “một người quen cũ”.

Giọng nói cương quyết mang theo chút trêu trọc mỉm cười. Hần sẽ đòi lại cô, tất cả trái tim cô, vào một ngày không xa. Nhưng không phải lúc này.

“Quan hệ giữa tôi và em như thế nào, em sẽ biết sau khi tôi tuyên bố chúng ta đính hôn.”

Không để cô kịp phản ứng hần nói tiếp.

“Em nghĩ sao khi gia đình em biết chuyện đêm đó giữa tôi và em? Có bố mẹ nào muốn con mình chịu thiệt thòi. Huống hồ hai gia đình từ trước đến nay luôn thân thiết. Và dĩ nhiên khi tôi ngỏ ý chịu trách nhiệm. Em nghĩ sẽ như thế nào?”

Đính hôn? Chịu trách nhiệm? Hần ta đang nói chuyện quỷ quái gì vậy?

Người đàn ông trước mắt, ánh mắt cuốn hút như vậy, môi mỏng gợi cảm thế kia. Nhưng cô lại thấy hần, thật nực cười.

“Chắc không phải với bất kì người con gái nào đã “qua đêm” với Lãnh tiên sinh đều được “hậu đãi” như tôi chứ?”

Nghe rõ ý châm chọc trong lời nói của cô. Hần cười càng tươi, mắt càng sáng. Mồm mép khéo lăm, nhưng rất tiếc với hần lại chẳng là gì. Bây giờ cô đang là người bị động chứ không phải là hần.

Đầu cúi thấp, mặt kẻ sít, miệng gần tai. Hắn như thổi hơi nóng vào tai cô. Nhìn hình ảnh hai người bây giờ rất mờ ám, nam nhân đầu cúi thấp như thì thào nói lời yêu thương với nữ nhân bên cạnh. Chỉ khác một điều là lời yêu thương nhỏ nhẹ lại thay thế bằng lời tuyên bố độc quyền.

“Rất tiếc, cô là người con gái đầu tiên của tôi. Vì thế nên tôi phải cố gắng “bắt được cô”.”

“Anh...”

“Ngày kia tôi sẽ ghé thăm hai bác sau. Hẹn gặp lại.”

Hắn cứ như vậy mà bước đi chỉ để lại câu nói ám muội và sự bối rối đang định hình trong tim người con gái nhỏ.

Cô biết ý hắn là gì. Cô cũng biết chuyện này không theo ý cô được. Nếu hắn làm vậy thì chuyện đó sẽ xảy ra. Nếu như chuyện đó xảy ra thì người ấy sẽ như thế nào?

Đôi mắt sáng trong như ngôi sao nhìn lên bầu trời tối đen. Bây giờ, khi định tâm nhất, khi cô không còn cảm thấy cái nhìn áp lực kia nữa, thì cô mới phát hiện ra điều khó hiểu nhất. Là tại sao hắn phải làm như vậy? Hắn làm như vậy thì được gì?

Nhớ lại ánh mắt sâu thẳm và giọng nói tà mị bá đạo. Nhớ đến bóng lưng có phần cô đơn nhưng vẫn ngạo mạn khi bước đi. Trong lòng như có cái gì đó khó tả. Là hoang loạn, là lo lắng, mà hình như còn có chút gì đó hồi hộp đang hình thành.

Cô bị làm sao vậy? Cần bình tĩnh, đúng, cô biết mình bây giờ cần nhất là bình tĩnh. Chỉ có bình tĩnh, cô mới có thể chống lại người đàn ông nguy hiểm này.

Sáng hôm sau, tại tập đoàn Lãnh gia.

Lãnh Như Phong ngồi quay lưng, mắt nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa kính. Ngoài kia, đàn chim đang tự do bay lượn trên bầu trời. Còn bây giờ, có một con thiên nga nhỏ đang bay về tổ ấm của mình.

Hắn biết, cô sẽ đến. Nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Khóe môi khẽ cong, ánh mắt tràn ngập mong chờ nhắm lại. Cách cánh cửa này, có người con gái hắn yêu, có người con gái đã lấy trọn đi trái tim của hắn. Cũng chính cách cánh cửa này, cũng chính người con gái ấy, nhưng lại mang đến nỗi đau không nói thành lời. Mở mắt ra, tất cả đã được giấu kĩ.

“Vào đi.”

Bằng Bằng tay mở nắm cửa, chân bước vào. Căn phòng sang trọng to lớn với gam màu lam nhẹ làm cho người ta khi bước vào đây có cảm giác như đang đứng trong hầm băng.

Người đàn ông đang quay lưng lại phía cô từ từ xoay ghế tựa. Hắn hai chân vắt chéo, hắn hai tay đan lại, hắn đôi mắt một lần nữa lại nhìn thẳng vào cô.

Cô cảm thấy hắn bây giờ giống như một vị vua quyền uy cao ngạo đang nhìn xuống tất cả mọi người. Mà hình như hắn đã biết cô sẽ đến đây.

Nhìn cô đang bước lại phía mình, như con mồi đang sa vào bẫy của gã thợ săn. Trong lòng lại không được vui mừng như hắn nghĩ. Liệu có phải chăng là quá gượng ép?

“Ngồi đi”

Vừa ngồi xuống, Bằng Bằng đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Cô biết, với những người như Lãnh Như Phong thì không cần phải đi đường vòng. Và chính bản thân cô cũng nghĩ như vậy. Thẳng thắn luôn mang lại thành công.

“Rốt cuộc anh muốn gì ở tôi?”

“Ý cô là sao? Tôi vẫn chưa hiểu.” (Mun: gian xảo!!! Còn không biết ai khổ đâu!”

Môi hồng hơi mím lại, tay đã nắm chặt. Có vẻ như hấn muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô? Ánh mắt có phần lạnh đi nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, rất tiếc cô không rảnh mà chơi với hấn.

“Tôi không muốn bắt kì ai biết đến chuyện này, anh muốn như thế nào?”

Lần này không như cô dự đoán. Lãnh Như Phong lại trả lời một cách nhanh không ngờ tới.

“Tôi muốn em là người phụ nữ của tôi!”

Đoàng! Ngẩng mặt lên, mi khẽ nhú, mắt đầy ngạc nhiên. Hấn ta... Tim như có gì đó chấn động thật mạnh, rất rõ ràng, câu nói của hấn đã làm cô hoàn toàn không ngờ tới được.

“Nếu như cô không muốn chúng ta đính hôn một cách gấp gáp thì chỉ còn cách là cô từ từ làm người phụ nữ của tôi.”

Lấy lại bình tĩnh, cô không hỏi hấn lí do. Không cần biết vì sao hấn muốn như vậy. Trả lời không theo câu hỏi được đặt ra, mà ngược lại, cô là người hỏi.

“Có một điều tôi muốn hỏi anh.”

Không thấy Lãnh Như Phong nói gì, im lặng trong hoàn cảnh này tức là đồng ý. Bằng Bằng nói tiếp.

“Đêm đó, anh biết rõ tôi là ai. Phải không?”

Lãnh Như Phong bên ngoài làm như không có biến chuyển gì, nhưng trong lòng đang rất rối loạn vì không ngờ cô lại hỏi hấn trực tiếp như vậy.

Tuy nhiên hấn không có ý định trốn tránh. Nếu như cô không hỏi, nếu như cô không quan tâm. Hấn sẽ im lặng. Còn nếu như cô muốn biết, nếu như cô yêu cầu. Hấn sẽ không ngại nói ra. Yêu thầm một người, không có gì phải hổ thẹn.

“Phải.”

Câu trả lời không ngờ tới, sự việc diễn ra không lường trước được.

Hấn biết thân phận cô, biết rõ cô là ai. Nhưng vẫn làm như vậy? Lòng không hiểu vì sao lại đau. Cảm thấy như mình đang trở thành một con rối trong tay người khác.

Lòng tự tôn, sự kiêu ngạo không cho phép cô bỏ qua chuyện này. Giọng nói như đang kìm nén cơn tức giận, mắt lạnh nhìn ra tia sát khí.

“Anh biết tôi là ai, tại sao còn làm như vậy? Anh muốn gì?”

Cô ấy đang hận mình. Hận... đúng vậy... là hận.

Cô hận hấn, vậy hấn phải hận ai?

Hấn hận ai đã lấy đi sự quan tâm đầu tiên của mình, hận ai lần đầu gặp mặt đã cướp đi trái tim hấn, hận ai đã mang đến bao nhiêu đau thương khó lành, bao nhiêu nhớ nhung khó nói thành lời. Hận ai không biết đến tình cảm của hấn. Hận ai đã mang lại sự yếu đuối mà lẽ ra không bao giờ xuất hiện như thế này.

Nếu cô hận hấn 1 ngày hôm nay, hấn phải hận ai 15 năm đây?

Đau qua lời nói, đau qua ánh mắt biết buồn. Đau thương đang tràn ngập xung quanh hấn và tràn cả sang tâm cô.

Mắt không còn sắc lạnh, hơi thở không còn bá đạo, mặt không còn là băng giá. Hấn nhìn cô như oán trách như khổ tâm.

“Tôi muốn gì? Em hỏi tôi muốn gì sao?”

Quay mặt đi, tim đập mạnh một nhịp. Nhìn hấn đau buồn, lòng nặng trĩu. Muốn mở lời, nhưng lại không biết nói gì hơn. Hấn và cô, sẽ không có kết quả.

Không biết từ lúc nào hấn đã đứng trước mặt cô, không biết từ lúc nào hấn lại gần cô như vậy. Gần đến nỗi cô có thể cảm nhận rõ những đau khổ của hấn.

Cầm bị nâng lên buộc phải đối diện. Cô nhìn thấy trong mắt hắn bây giờ, cô đang đứng trọn trong đó. Giống như là hắn đã khóa nó lại trong tim hắn vậy.

Sợ, cô sợ cảm giác này đây. Vì sao? Cô cũng không biết nữa. Chỉ là không muốn đối mặt tiếp.

Hãy cho cô là người nhát gan một lần. Vì cô muốn chạy...chạy thật xa.

“Trong cuộc đời này, thứ tôi muốn rất lâu rồi luôn chỉ có một. Đó là em. Thượng Quan Băng Băng.”

Mắt như che dấu gì đó, lòng như nghĩ về điều gì, tim như đang cố nhắc nhở bản thân. Hắn không thuộc về mình và mọi chuyện chỉ là một lần sai lầm. Vì vậy, hãy chấm dứt tất cả.

Đầu quay đi tránh khỏi tay hắn, cô lạnh lùng, cô tàn nhẫn nói lời tuyệt tình rồi cất bước quay đi.

“Anh sẽ mãi mãi, mãi mãi không bao giờ có được tôi.”

Tay...thấy lạnh. Cửa...đã đóng. Cô...bước đi.

Phập...Máu trong tim, máu trong lòng...đang tuôn trào.

Hình như tai hắn đã nghe thấy tiếng cô nói, vẫn nhẹ nhàng và từ tốn. Hình như trong mắt hắn, gương mặt cô vẫn đáng yêu như vậy. Mà hình như hắn thấy cô trước mặt, nhưng cứ như là không hề tồn tại.

Tim...nhói đau... Mắt...cay cay... Lòng...như chết

Mãi mãi...mãi mãi không có được cô. [Ha Ha Ha] Tiếng cười thê lương trong tâm trí, tiếng gọi yêu thương trong lòng hắn như đang gào thét. Không bao giờ có được cô, vậy hắn sẽ còn lại gì đây?

Cô sao lại mang đến cho hắn quá nhiều đớn đau như vậy. Tưởng chừng như hắn sẽ không bao giờ vực dậy nổi nữa. Sao tâm, không yên. Sao lòng, vẫn không thôi hy vọng. Yêu... lần đầu, đau như vậy...cũng là lần đầu. Nhưng... tim không biết đã vỡ nát bao nhiêu lần.

Tay run run chống lên mặt bàn, mắt như có gì đó rơi ra. Là mưa, hay là nước mắt. Hắn cũng không biết nữa. Người con gái nhỏ ơi. Tôi đã tưởng rằng mình sẽ được hiện diện trong đôi mắt xinh, được chìm đắm bởi nụ cười tươi sáng, được hạnh phúc ngập tràn vì có tình yêu của em. Nhưng, tất cả đã vỡ tan, chính vì em. Em làm tim tôi đau, làm mắt tôi cay, làm lòng tôi chết.

Trong mắt em chỉ thấy khoảng không và không hề có tôi. Nụ cười em chẳng hề hé nở và tình yêu của em cũng chẳng bao giờ trao ra.

Môi run run mím lại, mắt chỉ thấy cay cay. Hắn không phủ nhận rằng mình đã khóc, hắn không thừa nhận rằng mình sẽ quên. Hắn chỉ khẳng định rằng hắn đã yêu...yêu quá nhiều.

Băng Băng mắt nhắm lại, tay đặt lên ngực run run, hơi thở rối loạn và tim đang đập mạnh loạn nhịp.

Người đàn ông ấy làm cô bối rối, đôi mắt ấy làm cô nghẹt thở và giọng nói ấy làm tim cô loạn nhịp. Bình tĩnh vốn có hoàn toàn biến mất. Cô sợ, sợ cảm xúc vốn không nên có bây giờ. Nếu như thế, người ấy phải làm sao?

Lãnh Như Phong ngồi một mình trong quầy bar Prug, xung quanh hắn toàn là vỏ chai bia. Hắn hình như đang muốn quên đi tất cả và hình như hắn, muốn mình sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh lại.

Ly này hết lại có ly khác thay. Đã không biết uống hết bao nhiêu và không biết đã ở đây từ khi nào. Hắn chỉ biết vang vọng đâu đây lời cô nói. Hắn sẽ mãi mãi không bao giờ có được cô.

Nếu rượu có thể làm hắn quên, hắn ngày nào cũng uống. Nếu rượu có thể cho hắn yêu, hắn nguyện đắm chìm trong đó. Vì thế nên cứ uống đi.

Băng Băng cầm tách cà phê nóng, nhìn ra ngoài cửa kính. Trong đầu hắn lại hiện lên, trong mắt có đau lòng, trong tim có gì đó không nở. Tại sao? Cô cũng không biết nữa.

Âm thanh báo hiệu có tin nhắn làm cô giật mình khỏi suy nghĩ.

“Nhớ quá! Sắp về rồi! Chờ nha!”

Đã trở về, người ấy sắp trở về. Nhưng sao lại thấy trống vắng như vậy.

Sau khi biết tin Lãnh Như Phong dạo này không tốt, mẹ của Băng Băng bắt cô phải tới thăm hấn và lấy đủ những lý do để thuyết phục. Nào là hấn không ở với ai, nào là hấn đang bị bệnh, nào là vì hai gia đình đã chơi thân với nhau...

Chính vì thế nên, cô bây giờ đang đứng trước nhà hấn.

Muốn xoay người, chân lại không dời được. Tay cầm nắm cửa muốn buông ra, nhưng lại là đẩy vào.

Ngôi nhà lạnh lẽo như không có người ở. Không khí hoang vắng tiêu điều đến buồn bã.

Băng Băng nhìn qua căn phòng nhưng chẳng thấy ai. Đưa mắt lên lầu chỉ thấy khoảng không im lặng. Chân bước đi theo quán tính. Năm 8 tuổi có một lần cô đến đây chơi. Cho nên nếu không có gì thay đổi thì có lẽ phòng hấn vẫn ở chỗ cũ.

Tay cầm nắm cửa nhẹ đẩy vào.

Căn phòng màu lam thoáng mát, bộ bàn sofa Thụy Sĩ sang trọng, chiếc giường êm ái to NewYork, thảm lụa đá ba tư mềm mại. Tất cả đều hòa hợp với nhau.

Mắt chợt dừng lại một chỗ. Người như bị hút về nơi đó. Trên tường, một bức tranh to có khung bằng viền đá đen đang sáng lấp lánh. Trong bức tranh là một cảnh xuân thơ mộng bao lấy xung quanh cô gái. Màu dịu nhẹ, hoa khoe sắc, chim hót ríu rít. Người con gái mặc bộ váy trắng, mái tóc thả dài, mắt sáng lung linh, miệng cười tươi hé mở. Trên vai cô gái con bướm bướm hồng đang đậu, gió khẽ thổi làm viền váy nhẹ bay.

Điều ngạc nhiên nhất là người con gái trong bức tranh ấy lại chính là cô.

[Trong cuộc đời này, thứ tôi muốn rất lâu rồi luôn chỉ có một. Đó là em. Thượng Quan Băng Băng.]

Câu nói bá đạo lại hiện lên trong đầu cô. Đôi mắt đau thương như đang nhìn thẳng vào cô và hấn như đang đứng trước mặt cô đầy lặng lẽ.

Vì sao? Vì sao lại như thế? Cô không muốn biết, không muốn quan tâm đến. Cô sợ, sợ cảm giác đang nảy nở trong lòng.

Cách cửa đột nhiên mở làm Băng Băng giật mình ngược nhìn. Người đàn ông cao ngạo ngày thường, người đàn ông mà với hấn tất cả không là gì đã biến mất. Hấn quần áo không chỉnh tề, hấn mái tóc hơi rối, hấn mắt đầy ngạc nhiên nhìn cô.

“Băng Băng... Sao em lại ở đây?”

“Tôi...”

Nhìn hấn, môi nói không thành lời. Nhìn hấn, mắt chỉ muốn tránh đi. Nhưng hấn đã đứng trước mặt cô.

“Có phải em đã thay đổi suy nghĩ? Có phải em sẽ cho anh một cơ hội?”

Gương mặt hấn như chờ đợi và mong ước câu trả lời của cô. Nhưng cô biết, mình sẽ chẳng cho hấn được gì. Vì sẽ có người cho hấn, đợi hấn. Nhưng không phải là cô.

Vì sao lòng lại đau? Vì sao không nở từ chối? Phải chăng là đã yêu? Tâm muốn nói, môi muốn cười, mắt muốn nhìn. Nhưng không được.

“Xin lỗi, tôi không thể yêu anh, tôi...”

Lời nói đau nhói tim gan chưa thành, mắt nhắm lại không muốn nhìn chợt mở ra. Môi đã bị hấn phong ấn.

Hấn mãnh liệt, hấn ngang ngược mà chiếm lấy môi cô.

Cô chưa kịp đẩy ra đã bị hấn ôm trọn, chưa kịp quay mặt đi đã bị hấn cường hôn. Nụ hôn tham lam, nụ hôn nóng bỏng, nụ hôn đầy chiếm đoạt. Hấn cứ như vậy mà lôi cô vào vòng xoáy của chính hấn.

Trên chiếc giường, nam nhân điên cuồng đòi hỏi, còn nữ nhân thì vô lực cầu xin. Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng yêu thương tràn ngập căn phòng.

Băng Băng đôi mắt khê mở một lúc sau mới kéo chăn ngồi dậy. Người đàn ông khuôn mặt hài hòa đang ngủ say bên cạnh còn tay vẫn ôm lấy eo cô. Cô nhìn kĩ hắn, ngũ quan như khắc, khí chất gợi cảm, toàn thân thu hút hồn người.

Tay vô tình chạm lên mắt, dọc xuống mũi cao, tiếp đó là môi mỏng gợi cảm. Rồi lại như người vô hồn mà cúi xuống, môi nhẹ chạm môi sau đó dừng lại bên tai thì thầm nhỏ nhẹ.

“Hình như là tôi đã thích anh rồi.”

Cẩn thận nhấc tay hắn ra, chân nhẹ nhàng bước xuống, người cũng nhẹ nhàng bước đi.

Yêu thì sao? Yêu đâu có nghĩa là phải bên nhau.

Người ấy yêu hắn trước cô, người ấy mong hắn trước cô. Vì vậy người bên hắn, cũng là người ấy.

Lúc Lãnh Như Phong tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Đầu hắn đau nhức như búa bổ. Nhưng cảm giác toàn thân lại sảng khoái vô cùng. (Mun: ~.~!!! quá sảng khoái đi chứ!)

Hôm qua hình như hắn đã gặp cô. Phải là cô. Nhưng đầu đau quá. Nhắm mắt lại cố gắng kiểm tìm. Hình ảnh hiện lên càng nhiều. Có cô nhìn hắn, có cô bên cạnh, có cô yếu đuối nức nở van xin.

Mắt nhìn xung quanh. Cô lại đi mất. (Mun: Đi lần 2! =.=’’ Yên tâm, lần 3 sẽ khác. Hô hô hô.)

Có lẽ hắn đã ép buộc, có lẽ không muốn gặp lại. Có lẽ hắn đã quá sai?

[Hình như, tôi đã thích anh rồi]

Tất cả xung quanh như dừng lại. Bên tai như chỉ còn nghe thấy được câu nói ấy.

Là hắn đã nghe thấy cô nói như vậy, cô nói thích hắn. Là thích, không phải là yêu. Nhưng hắn đợi, hắn có thể đợi đến khi cô yêu hắn. Nhưng bây giờ, hắn phải xác định lại một lần nữa.

Băng Băng ngồi trong phòng làm việc nhưng đầu óc không thể tập trung nổi. Hắn cứ hiện lên quấy rầy làm cô không thể thanh tĩnh. Đã cố xua đi nhưng nó vẫn xuất hiện. Không ngờ lần đầu thích một người, không ngờ lần đầu nhớ một người, lại là một người không nên.

“Ring!”

Ấn nút nghe. Tiếng tiếp viên vang lên trong điện thoại.

“Thưa phó chủ tịch, Lãnh tiên sinh muốn gặp cô ngay bây giờ được không ạ?”

Hắn đến đây làm gì? Chẳng lẽ từ chối như vậy còn chưa đủ?

“Mời lên”

“Vâng”

Nếu như vậy chưa đủ, cô sẽ không ngại buộc hắn phải dừng lại. Có lẽ đây cũng là điều mà cô muốn nhắc nhở chính mình. Dừng lại trước đã khi quá lún sâu.

“Cốc!Cốc!Cốc!”

“Mời vào”

Hai người ngồi đối diện nhau, hai người không nói lời nào. Chỉ có hai mắt nhìn thẳng nhau, nhưng quá xa cách.

Lạnh lùng lên tiếng trước, Băng Băng nghĩ như vậy là quá đủ rồi.

“Tôi nghĩ đã không còn gì giữa chúng ta nữa”

“Em nói em thích tôi”

“Sao?”

“Tôi sẽ đợi, chỉ cần em cho tôi một cơ hội”

Tay run run nắm lại, lòng hỗn loạn vô cùng. Hấn nghe thấy?

“Xin lỗi! Có lẽ anh đã nghe nhầm. Tôi không hề thích anh, mà ngược lại, thậm chí còn là chán ghét.”

Tiếng tức giận đối diện bây giờ lại ngay bên cạnh, ánh mắt đỏ ngầu đau thương như nhìn thẳng vào tim. Hai tay hấn nắm mạnh vai ép cô quay về phía hấn.

“Thượng Quan Băng Băng, em nói thật?”

Hít một hơi, cô mắt lạnh vô hồn nhìn hấn. Câu nói thốt ra đồng thời cũng làm tim đau nhói. Bây giờ thì cô biết, cô đã yêu hấn mất rồi.

“Đúng vậy, tôi mãi mãi sẽ không bao giờ thích anh.”

Hai tay run run như bóp nát vai cô, mắt hấn như có hơi nước mà nhìn thẳng vào cô đến thê lương tuyệt vọng. Tại sao lại nhìn cô như vậy? Cô sẽ mềm lòng nếu hấn cứ nhìn cô như thế mất.

Đột nhiên hấn hung hăng cúi xuống tàn bạo môi cô. Nụ hôn mạnh mẽ đến nhói đau rồi lại nhẹ nhàng đến xót xa giống như tâm trạng bây giờ của hấn vậy.

Cô dường như sắp bị hấn cuốn lấy thì tiếng mở cửa làm cô hoàn toàn tỉnh lại.

Người con gái đôi mắt mở to ngạc nhiên nhìn cô. Người con gái ấy đã trở về.

“Bốp”

Cái tát mạnh vung ra làm trên má hấn còn in dấu ngón tay. Hấn nhìn cô như không thể tin được. Lời nói thoát qua khe răng chứa đựng bao nhiêu phần nộ cùng đau đớn.

“Thượng Quan Băng Băng. Tôi sẽ nhớ kĩ cái tát này.”

Lãnh Như Phong bước đi còn trái tim thì để lại. Cái tát này không làm má hấn đau nhưng lại làm tâm hấn vỡ nát. Băng Băng, trong cuộc đời này tôi chưa bao giờ thấy mình hèn mọn như vậy. Thượng Quan Băng Băng, trong cuộc đời này tôi chưa bao giờ thấy tim mình đau đớn đến như thế này. Đau đến tưởng chừng như hơi thở đã cạn, nhịp tim đã dừng. Vì sao tình yêu của em lại đến với tôi quá đổi khó khăn. Yêu sao lại đau? Đau vì sao vẫn cứ yêu? Chẳng lẽ là tôi đã quá tự tin sẽ có được em sao? Chẳng lẽ tôi và em sẽ mãi mãi chỉ là hai đường thẳng song song?

Hấn bước đi, hấn tức giận, hấn chán ghét cô. Nước mắt...muốn rơi... Môi...muốn gọi...Tim...muốn thét gào.... Nhưng không được.

Người con gái nhỏ vội vàng ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay nhỏ nhắn nắm lấy tay cô, ánh mắt quan tâm nhìn cô đầy yêu thương và tiếng gọi như chim hoàng oanh vang lên trong căn phòng vắng.

“Chị hai...! Em đã trở về.”

Không sao, tất cả sẽ không sao. Chỉ cần có gia đình, cô cho dù mất tất cả cũng không sao.

Mỉm cười dịu dàng, cô ôm lấy, cô khẽ gọi vỗ về.

“Uyển Nhi, chị đã rất nhớ em.”

Hai chị em ngồi trong nhà kính nói chuyện, bên ngoài cửa kính là hình ảnh hai người đàn ông duy nhất trong nhà đang đánh cờ. Còn người mẹ thì vui vẻ nói chuyện điện thoại bên cạnh hai người. Mái ấm gia đình hạnh phúc ngập tràn.

Thượng Quan Uyển Nhi vui vẻ kể chuyện du học xa nhà, còn Thượng Quan Băng Băng chỉ mỉm cười lắng nghe. Một lúc sau, cô nhỏ nhìn Băng Băng đầy thăm dò thú vị.

“Chị hai! Người đàn ông sáng nay...”

Tim giật thót, cảm xúc không yên lo lắng nhìn em gái.

“Không có gì, em đừng nghĩ bậy.”

Hai tay chống cằm, Uyển Nhi nhíu mi suy nghĩ, miệng mấp máy.

“Em thấy quen quen, hình như đã gặp rồi...”

Ánh mắt ngạc nhiên như không thể tin được nhìn em gái, trong lòng là một mảnh hỗn loạn.

“Em không nhận ra hần?”

Ngơ ngác nhìn Băng Băng, cô hết sức ngớ ngẩn lên tiếng.

“Em phải biết sao?”

Con bé bị sao vậy? Ngày xưa nó luôn miệng nói thích nhất Như Phong, còn đòi làm cô dâu của hần bằng được. Lúc nói chuyện điện thoại hay qua mạng cũng đều nói tốt cho hần. Nay lại nói không biết là sao?

“Hần là Lãnh Như Phong, em không nhớ à?”

Vỗ hai tay vào nhau, Uyển Nhi tươi cười thích thú sáng ngời.

“A, phải. Là anh Như Phong. Thảo nào em thấy quen mắt.”

Nhìn Băng Băng, Uyển Nhi khó hiểu hỏi.

“Nhưng sao anh ấy hôn chị? Mà sao chị lại tát anh ấy? Hai người quen nhau và đang giận nhau hử? Chị hai mau khai báo để được hưởng khoan hồng.”

Vội vàng lời nói, vội vàng từ chối. Cô vội vàng không hề giống bình thường.

“Không phải, em đừng hiểu lầm.”

“Em hiểu lầm thì sao? Có chuyện gì vậy chị hai?”

Quay mặt đi, cô giọng nhỏ dần nhìn về một hướng.

“Không phải em thích Lãnh Như Phong sao? Chị chỉ không muốn em hiểu lầm thôi.”

Hai bàn tay bị bao phủ, giọng nói hết sức khó tin nhìn cô.

“Chị hai, là thích không phải yêu. Em thích anh Như Phong như thích anh Hạo Thiên. Ngược lại, em luôn muốn anh ấy và chị thành đôi nên mới nói hay nói tốt anh ấy trước mặt chị như vậy. Chị hai, chị hiểu lầm gì vậy?” (Mun: ha ha ha, gút mắt mở đầu hóa giải. Tình hình là Băng nhà mệnh tướng cô em gái Uyển Nhi thích ông Phong nên lừa mình dối người =.=). Pà Kon đừng ném đá Mun T__T, vọt lệ...)

Đoàng, tâm trấn động. Nhìn thẳng vào em gái, cô mắt đã mờ đi. Tất cả không hề bình yên như cô đã nghĩ. Lòng chót trao, tâm chót gửi. Hóa ra, đau đến nhường này.

Cái ôm ấm áp, lời nói quan tâm không làm cô đỡ buồn. Bỗng dưng xung quanh, toàn tâm như có hần.

7 tuổi gặp mặt, 7 tuổi được che chở, 7 tuổi cô ngồi sau lưng hần.

15 tuổi xa cách, 15 tuổi chỉ được nghe đến, 15 tuổi đã biết nhớ đến một người không có trong gia đình.

Thì ra cô đã có hần lâu như vậy. Thì ra cô đã bỏ rơi hần lâu như thế. Thì ra cô đã làm tổn thương hần quá nhiều. Thì ra cô bây giờ đã yêu hần sâu đậm đến như vậy.

Nằm trên giường, mắt vẫn mở, tim vẫn đau. Trong đầu, còn vang mãi những câu nói vọng về.

[Trong cuộc đời này, thứ tôi muốn rất lâu rồi luôn chỉ có một. Đó là em. Thượng Quan Băng Băng.]

[Chị hai! Em tin chị sẽ làm được.]

Ngồi dậy, mắt thôi không buồn, tim thôi hết đau.

Mở cửa, bước đi lặng lẽ.

Cô muốn gặp, muốn nói hết tất cả.

(Mun: Tính STOP tại đây nhưng thôi vì để bù đắp thời gian mọi người chờ đợi. Mun tặng mọi người cảnh cao trào này. Hô hô. Từ đây, Băng nhà mệnh sẽ khác. Mọi người đọc xong cho Mun ý kiến nhé! Moah.... Chụt!)

Ngôi nhà vẫn vắng lặng như vậy, không khí vẫn tiêu điều như thế. Chỉ khác là, cô bây giờ đang đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Bước chân dừng lại, tay nhẹ đẩy cửa.

Đôi mắt bỗng mở to ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Người đàn bà chỉ mặc duy nhất bộ nội y màu đỏ đang như con rắn di chuyển gợi tình trên người đàn ông phía dưới. Người đàn ông vùng vai to lớn, người đàn ông màu da quýt rử. Người đàn ông ấy không ai khác lại chính là hắn, Lãnh Như Phong.

Chân muốn lùi, người muốn quay đi. Nhưng cô lại không như thế.

Bước chân tự tin, bước chân kiêu hãnh, cô bước vào mà không ngần ngại. Gương mặt không hề trốn tránh mà nhìn thẳng vào đôi nam nữ đang nằm trên giường.

Ngồi bên mép giường, cô mắt lạnh nhìn người con gái đang ngạc nhiên nhìn mình.

“Cô là ai?”

Khóe môi khẽ nhếch, mắt hạnh kinh thường. Toàn thân cao ngạo như bậc nữ vương quyền quý.

“Cô không có tư cách biết. Tiếp tục công việc của cô đi.”

Cô gái mặt đỏ như gấc rồi chuyển sang xanh mét. Mắt ngạc nhiên chuyển thành phần nộ đầy căm tức.

“Cô nói gì?”

Không trả lời, tay nâng lên đụng vào cằm nhọn sau đó khẽ di chuyển lên vùng má trắng đầy son phấn. Ánh mắt nguy hiểm, toàn thân như đóng băng, lời nói nhẹ nhàng nhưng không phù hợp.

“Nếu trên khuôn mặt mỹ miều này có dấu vết, tin chắc sẽ đau lòng lắm đây”

“Cô dọa tôi đấy à?”

Tay vung lên, người con gái đang ở trên giường không biết vì sao lại rơi xuống sàn. Mắt hoảng sợ, toàn thân run nhẹ mà ngược lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng đầy đáng sợ không nói được gì.

“Hắn, là của tôi. Nếu cô dám đụng vào thì đừng trách tôi vì sao ác độc!” (Mun: hoan hô, bá đạo không kém a Phong. Cho chàng vỗ tay mọi người!)

“Tôi...”

“Đi!”

Nhìn cô ta hoảng loạn run rẩy đang bước đi đến nỗi quên cả lấy đồ, Băng Băng môi cong kinh thường chán ghét gọi.

“Mang quần áo của cô đi, thật chóng mắt”

Cánh cửa đóng lại, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Băng Băng nhìn người đàn ông đang ngủ. Mắt có tức giận có yêu thương ngấm nhìn. Nếu như cô không nhận ra, nếu như cô không đến. Mọi chuyện sẽ như thế nào, cô biết rõ. Nhưng rất may, cô đã nhận ra và rất may là cô đã đến.

Yêu thương cúi xuống, môi hồng chạm nhẹ. Lưỡi dính hương kiêu khích liếm lấy môi hắn, tay vuốt lên da thịt, miệng thì thầm phả hơi nóng bên tai.

“Như Phong.”

Tay đột nhiên bị nắm lại, người chuyển xuống dưới thân hắn từ bao giờ. Nụ hôn đầy khao khát mãnh liệt cùng tiếng gọi thâm tình trong cơn say.

“Băng Băng”

Hai đôi môi quấn chặt lấy nhau đến lúc dời ra vẫn đầy tham luyến. Cô vòng tay qua đầu hắn, cô yêu mị nâng người liếm nhẹ vành tai hắn.

“Phải, là ta.”

Lời nói vừa dứt thì môi đã bị chiếm lấy. Cảm nhận bàn tay hắn xâm nhập da thịt, cảm nhận hơi thở nóng rực. Cảm nhận rõ quần áo đã hoàn toàn gỡ bỏ.

Cô môi hồng khê cong đầy thâm thúy. Người đàn ông đáng chết này giám cướp đi trái tim cô thì cô sẽ bắt hắn phải trả nợ cô, trả nợ cô cả đời.

P/S tập 3: Băng Băng sẽ làm gì? Như Phong sẽ có biểu hiện như thế nào khi sáng mai thức dậy?

Hạo Thiên sau khi biết truyện của hai người sẽ có phản ứng gì?

Nhân vật thứ 3 đột nhiên xen ngang hai người?

cúi đầu *ngẩng đầu cười vẫy tay* Hẹn gặp lại mọi người tập 3! Pi Po...

4. Tập 3: Ngày Valentine Không Ngờ

Mun:

Mun sẽ tạm dừng “Hoàng Hậu ATuLa” để hoàn thành “Nàng Phải Là Của Ta” trước. Mong các bạn thông cảm vì Mun không có nhiều thời gian.

Và dù là muộn, nhưng Mun xin gửi tập 3 nhẹ nhàng hạnh phúc đến các bạn. Xem như đây là món quà 14/2 muộn mả Mun nhé. Chúc các bạn có ngày 14/2 hạnh phúc và vui vẻ. Mun hy vọng mọi người hãy thông cảm vì Mun bây giờ đã đi học cho nên sẽ post truyện muộn hơn thường ngày. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ “Nàng Phải Là Của Ta” trong suốt thời gian qua. Có gì mọi người cho Mun ý kiến với nha. Moah...

Nàng Phải Là Của Ta: Tập 3_Ngày Valentine không ngờ

Sáng sớm tinh mơ, chim đã ngừng hót và nắng đang lan tỏa khắp mọi nơi. Ngoài phố, người người tấp nập nhộn nhịp cho một ngày mới bắt đầu. Nhưng có một nơi mà bây giờ vẫn còn đang chìm vào trong giấc ngủ như đang tách biệt với thế giới xung quanh.

Màn lay, gió thổi và trong phòng một mảnh yên tĩnh thanh bình. Màu lam lạnh lẽo u buồn nay lại dịu dàng mang đến cảm giác mát lạnh. Trên sàn nhà y phục rơi mỗi nơi một cái và chiếc giường màu đen tuyền rồi tung tóe người nhìn phải suy nghĩ.

Cô gái có nước da trắng hồng, mái tóc đen dài hơi rối. Đôi môi anh đào còn sưng đỏ và trên người khắp nơi đều có dấu vết hoan ái đầy kiêu khích. Tấm lưng trắng mịn rơi vào lòng ngực của người đàn ông đang ôm ở phía sau mình. Người đàn ông, màu da mật ong quyến rũ, vòng tay ôm lấy eo cô như muốn kéo cô gần hơn nữa. Gương mặt thoảng qua nét thư thái đến dịu dàng. Hai người cứ như vậy mà say sưa với giấc nồng.

Như Phong đôi mày hơi nhíu sau đó mắt chợt mở. Cảm thấy buổi sáng nay thật nhẹ nhõm và êm dịu. Hình ảnh đập vào đầu tiên là mái tóc đen và chiếc cổ trắng gợi cảm. Ngay sau đó, hắn ngửi được hương thơm quen thuộc mà hắn đã không biết mộng tưởng bao nhiêu lần.

Cảm nhận da thịt mát lạnh, cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng trong lòng. Hắn cảm nhận rõ cô đang bên mình nhưng vẫn chưa thể tin được rằng đây không phải là mơ. Hắn đã mơ, mơ về mỗi sáng mai thức giấc luôn có người con gái ấy ở trong vòng tay mình. Nhưng đến khi tỉnh giấc thì tất cả chỉ là hư vô. Và cho đến bây giờ, hắn vẫn mơ. Nhưng hắn mơ thấy mình càng đưa tay níu lấy thì người ấy lại càng đi xa. Để rồi mỗi khi giật mình thức dậy, tìm lại đau nhói đến nghẹn lời.

Đầu cúi xuống tham lam ngửi hương thơm trên vai cô. Vòng tay ôm siết lấy cô thật chặt, thật chặt như không thể tách rời. Để hắn biết tất cả đều là sự thật.

Hắn không biết tại sao cô lại ở đây? Hắn không biết tại sao cô mang đến cho hắn những đau thương tưởng chừng như không thể vực nổi mà hiện tại cô lại đang say giấc bên mình. Ngày hôm ấy, cái tát ấy, ánh mắt ấy. Hắn không thể nào quên. Đau...đau đến nghẹt thở. Yêu cô, nhớ cô rất nhiều nhưng chán ghét thì chẳng được bao nhiêu.

Người con gái này, hắn biết phải làm như thế nào đây?

Nhẹ xoay người cô đối diện với mình. Nhìn cô ngoan ngoãn ngủ, nhìn cô khoe môi hơi cong và trên người đều có những dấu vết do hắn để lại. Trong lòng lại bùng lên ngọn lửa muốn có cô mãnh liệt. Có được cô, có lẽ chỉ có một cách. (Mun: Ngay lúc này có ai đoán ra hum)

Bằng Bằng không ngờ tối qua hắn lại đáng sợ như vậy. Hắn đòi hỏi cô hết lần này đến lần khác cho đến lúc cô không chịu nổi nữa mà thiếp đi. Nhưng cũng bị hắn chiếm giữ mãi đến tận khi không chịu được nữa mà van xin. Tưởng sáng nay sẽ được yên ổn, nào ngờ đang ngủ thì bị bàn tay ai đó ttrên người trêu chọc khắp toàn thân khiến cô bừng tỉnh.

Đôi mắt đang nhắm chặt lại cố gắng hé mở. Hiện lên trước mắt là căn phòng xa lạ không phải của mình. Cảm nhận được hơi thở đang lướt trên da thịt khiến cô hoàn toàn tỉnh táo mà vội vàng đẩy người đàn ông đang càn rôn hôn khắp người cô.

“Anh...buông ra ...”

Đang say sưa đột nhiên bị cô bắt ngờ đẩy ra làm Như Phong không ngờ tới mà dừng động tác lại. Hắn ngược mắt nhìn lên thấy cô đang kéo vội chăn che lấy cơ thể mình. Ánh mắt có vẻ như không hài lòng nhìn hắn.

“Dừng tưởng chuyện tối qua là tôi đồng ý mà làm bậy. Là do anh ép tôi.”

Một giây lấy lại tinh thần, hắn cong môi cười đầy huyền bí sau đó tiến đến bên tai cô thì thầm.

“Tối qua chuyện gì tôi cũng không nhớ, chỉ nhớ rõ là em đã là người của tôi”

Nói dứt câu còn càn rỡ mà liếm lấy vành tai nhạy cảm của cô đầy mê hoặc.

“Anh...anh...không được nói bậy”

Nâng cằm cô lên và nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Hắn cảm thấy mình như bị hút vào vực sâu không đáy. Cô đang nhìn hắn, cô đang trong lòng hắn. Hắn phải chiếm được cô dù bất cứ giá nào.

Nhanh chóng hạ xuống bờ môi sưng đỏ kia. Hắn nhẹ nhàng như vẽ lên khúc nhạc tình say đắm rồi hôn cô như quên cả đất trời. Nụ hôn nhẹ nhàng, da diết đầy yêu thương của hắn làm tim cô đập loạn nhịp. Cô rất muốn vòng tay ôm lấy hắn, muốn cảm nhận được nhịp tim hắn cũng đập điên cuồng vì cô. Nhưng cô sẽ dành chuyện đó vào lúc khác.

Tay muốn đẩy ra, đầu quay đi tránh nụ hôn nóng bỏng. Người như muốn bật dậy .

Nhìn thấy cô phản kháng, nhìn thấy cô muốn né tránh mình. Hắn tay gìm chặt vai cô như muốn dính chặt vào mình. Một tay trụ lấy gáy mà điên cuồng cướp lấy môi cô.

Nụ hôn bá đạo đầy mạnh mẽ và mãnh liệt chợt dừng lại. Lưỡi cảm thấy tê dại, khoang miệng ẩm nóng nồng lên một mùi máu. Nhìn thấy cô khoe môi còn chảy ra giọt máu của mình, ánh mắt như cảnh cáo long lanh sáng rực nhìn hắn. Hắn nhếch môi cười, tay bóp cằm cô để lại câu nói tà mị rồi tiếp tục nụ hôn.

“Cẩn đi, có giỏi thì em cắn chết tôi đi”

Cứ như thế mà trong mỗi nụ hôn của hai người đều thoang thoảng ít mùi máu tươi đầy tình thú của Như Phong. Lúc đầu cô còn chống đối kịch liệt, nhưng đến khi cô toàn thân hoàn toàn kiệt sức mà run nhẹ buông tha đầu hàng thì hắn càng càn quét hơn nữa.

Nụ hôn nóng bỏng, nụ hôn mang đến hoan ái khiến con người ta đánh mất lí trí của mình. Bằng Bằng cũng chỉ là một con người bình thường, huống chi người đàn ông này lại là người mà cô đã chót yêu. Chính vì thế, cô hoàn toàn bị hắn khống chế, hoàn toàn bị hắn dẫn dụ vào cơn sóng tình mà hắn tạo ra.

Hơi thở hắt bao lấy thân thể cô, bàn tay không yên phận mà vuốt ve từng vùng da thịt nhạy cảm. Những cái hôn ngân, liếm mút. Những khi da thịt như dính sát vào nhau. Cô không tránh khỏi ý loạn tình mê mà chìm đắm vào chúng.

Nhìn cô hé miệng thở dốc vì không chịu được kích thích, đôi môi đỏ tươi như hoa nở rộ. Lồng ngực nhấp nhô, da thịt mẫn cảm đỏ hồng. Hắn chưa bao giờ thấy cô như vậy, phải chăng lời nói lúc ấy là sự thật.

Cúi xuống nhẹ hôn môi cô, hắn dịu dàng lời nói mang hơi thở ham muốn cực độ.

“Em nói em thích tôi đúng không?”

Sau câu hỏi, bàn tay tà ác trọc phá hai đôi tuyết trắng làm cô chưa kịp phủ nhận mà chỉ biết rên rỉ lắc đầu.

Không chịu để yên, hắn mạnh tay hơn nữa đồng thời cũng nâng người cô ngồi tựa vào đầu giường êm ái bằng lông thú. Hai tay nắm bóp chơi đùa đến nỗi nụ hoa anh đào không chịu được mà nở rộ đẹp mắt. Hắn dựa hết vào ngực cô, môi kề môi ám muội tra khảo với những cái hôn gợi cảm.

“Rõ ràng anh nghe em nói là em thích anh? Nói đi, ngoan nào”

“Um...a...không...”

Phái nam ngang ngược trước nơi riêng tư mềm yếu của cô như vuốt ve như tra tấn, không chịu được, hoàn toàn không chịu được. Cô cảm thấy cô sắp đánh mất chính mình. Có lẽ kế hoạch trả thù của cô sẽ thất bại với tên cầm thú này mất.

Nức nở, yếu mềm, cô mắt nhắm lệ nhìn hắn. Tay vòng qua đầu hắn, mắt mê muội nhìn người đàn ông đang bất chấp tất cả thủ đoạn để đạt mục đích này. Không muốn mình bị yếu thế, cô ghé sát tai hắn mị hoặc nói yêu ngủ.

“Tôi thích anh đấy thì sao...ừ... Thích chứ đâu phải yêu...a...um....Thích thì tôi thích nhiều người lắm! Hừ...”

“Cô muốn chết...”

Gầm lên tiếng rống giận. Không nghi ngờ gì là người con gái này đã thành công khi làm hắn tức giận. Rõ ràng là bị hắn mê hoặc mà vẫn phản kháng, được, giỏi lắm. Để hắn xem lát nữa cô còn có thể mở miệng nói chuyện được không.

Tay tức giận nâng eo nhỏ nhắn, nụ hôn như trả thù mà càn quét khoang miệng cô. Hắn ôm cô thật chặt, hông chuyển động và tiếng rên yêu kiều không kìm chế được mà phát ra khỏi nụ hôn.

“a...a....”

Người không chịu được như sắp vỡ tan làm cô bám chặt lấy hắn như tìm chỗ dựa. Nhìn hắn điên cuồng, nhìn hắn say mê, nhìn hắn đôi mắt đầy mê muội nhìn mình. Cô sẽ không chịu được cả về thể xác và tinh thần. Hắn hình như cướp đoạt đi hết tất cả, làm cho cô như không còn là của chính cô. Tim đập như trống dồn, cảm xúc trong lòng đến nghẹt thở. Muốn mở lời kháng cự nhưng lại biến thành yêu mị nỉ non.

“a...đừng...đừng...xin.....a...không...”

Động tác kịch liệt, hơi nóng dâng trào, không khí một mùi tình ái đến say lòng người.

Hắn như không nghe lời xin tha của cô mà vẫn cuồng nhiệt trong từng động tác và ngang ngược trong mỗi nụ hôn. Hắn đúng thật đã làm cho cô muốn nói cũng không lên lời.

Không biết đã xin tha thứ bao nhiêu lần, không biết bản thân mình làm như thế nào mà thiếp đi và không biết làm sao có thể chịu được. Cô chỉ biết hắn như con quỷ khát máu điên cuồng vớ bả đạo.

Như Phong nằm trên lưng trần, đầu tựa vào vai cô thở dốc. Nhìn cô người mềm nhũn nắm úp sấp, mái tóc rối ẩm ướt, hai tay vì bị hắn cầm mà hướng lên đỉnh đầu. Khuôn mặt nghiêng về một phía đầy dụ hoặc. Hắn thấy chưa đủ, hắn còn muốn cô nhiều hơn nữa. Hắn muốn cô, hình như mãi mãi không bao giờ thấy đủ.

Lưỡi liềm lấy da thịt ngon lành, những ngón tay du hành đến những nơi đang chờ đợi. Người con gái phát ra tiếng ngâm sau đó chợt mở mắt. Tiếng kháng nghị khàn khàn khi bàn tay đang nắm bóp chơi đùa vùng ngực nhạy cảm nghe càng thêm dụ hoặc.

“Không, dừng...a...”

Người được tựa vào gối êm thoải mái nhưng không được bao lâu thì đôi môi tà ác nhanh chóng chuyển xuống nơi nó thèm khát mà cướp đoạt.

Không khí đang chuyển dần sang một mùi tối dụ hoặc thì tiếng điện thoại vang lên làm phá hoại không khí.

“Ting!Ting!Ting!”

Bằng Bằng bị tiếng chuông bất ngờ làm tỉnh táo, đẩy người đàn ông không biết mắc cỡ này ra nhưng hấn cứ như nam châm mà dính sát người cô. Không còn cách nào khác, tay với lấy điện thoại trên bàn bên cạnh nghe máy.

“Alo!”

Giọng nói quan tâm đầu giây bên kia vang lên làm gương mặt chuyển biến lạ thường. Nụ cười ít xuất hiện nhất cũng chợt nở, giọng nói nhẹ nhàng chứa đựng yêu thương mà trả lời.

Như Phong mặt cau nhăn mày không vừa lòng hừ nhẹ, hấn tà ác cúi xuống.

“a...”

Nụ hoa anh đào bị tên ác quỷ đột nhiên cắn xé đùa nghịch bằng những cái liềm mút yêu dã, đã vậy hấn còn thỉnh thoảng cắn nhẹ làm cô không thể yên thân mà trả lời điện thoại. Tay cầm điện thoại run run như sắp rơi, môi muốn mở lời nhưng chỉ sợ lạc ra tiếng thất thố.

Như Phong hài lòng nhìn cô vô lực, thấy cô sắp phát ra âm thanh mà chỉ có hấn mới được nghe thì tay cầm lấy chiếc điện thoại của cô đưa lên nghe như đã biết người trong điện thoại là ai.

“Hạo Thiên!”

Tiếng nói trầm khàn đầy tình ái vang lên làm người bên đầu giây như cứng lại trong mấy giây sau đó mới lên tiếng được.

{alo! Ai vậy?}

Nhìn người con gái muốn kháng nghị nhưng lại không thoát được ma trảo của hấn mà cố kìm nén tiếng yêu kiều. Hấn cong môi ý vị, tay giữ lấy hai tay cô trả lời.

“Là tôi! Như Phong”

{Tại sao anh lại cầm điện thoại của chị tôi? Bằng Bằng đâu?}

Tay đưa xuống dưới xoa nhẹ vùng bí mật, hấn cúi đầu trên môi cô mà liềm nhẹ.

“Cô ấy hiện nay không nghe máy được, có lẽ tối nay tôi sẽ đưa cô ấy về. Cậu không phải lo cho chị cậu đâu. Thế nhé!”

Điện thoại cúp, hai người đàn ông hai tâm trạng khác nhau. Hai người đàn ông hai khoảng cách khác nhau. Nhưng họ lại có chung bầu trời, có chung một người con gái quan trọng.

Như Phong tiếp tục với mật ngọt của riêng mình còn người vừa nghe điện thoại_Hạo Thiên thì như bị hóa đá.

Hạo Thiên ngồi trên bàn làm việc, tay cầm điện thoại chưa hết ngỡ ngàng. Chỉ như vậy, hấn cũng biết hai người họ đang làm gì. Nhưng hai người đã gặp lại nhau từ khi nào? Sao hấn không biết? Quan hệ đã tới mức độ ấy rồi sao? Vậy là cuối cùng chị ấy đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

Người con gái ấy sẽ cười thật tươi khi bên cạnh hấn ta và sẽ hạnh phúc thật nhiều trong vòng tay kẻ ấy. Hấn không biết làm gì hơn là chỉ biết chúc phúc cho tình yêu của hai người. Lành Như Phong, hoàn toàn xứng đáng bên cạnh chị ấy. Vì hấn, kiếp này chỉ có thể là người phía sau hoàn toàn tách rời. Tình yêu của

cô, hẳn đã không giám mơ. Mà hẳn cũng không biết mình có yêu cô không. Hẳn chỉ biết, đối với hẳn, cô như là một bảo vật, là người quan trọng nhất của mình. (Mun: Thế là Mun giải thích hết rồi nhé! Tình cảm của Hạo Thiên vượt qua giới hạn của tình yêu như là trân trọng, yêu thương. Nói chung là zị đi :)

Bằng Bằng cảm thấy mình như đang lạc hướng mà rơi vào miệng cạp. Cũng may mà trước khi đến nhà cô đã cảm hẳn không được tiết lộ chuyện đêm ấy. Nếu không cô sợ chưa kịp trả đũa hẳn thì đã theo hẳn vào giảng đường hôn nhân mất.

“Bằng!”

Suy nghĩ bị tiếng gọi làm gián đoạn. Nhìn Hạo Thiên đang bước lại phía mình, rồi nhớ đến cuộc điện thoại sáng nay không khỏi khiến cô ngượng ngùng. Không biết Hạo Thiên có nghe thấy gì không? Hẳn ta thật là một tên đáng ghét.

Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy cô hồng hồng hai má và ánh mắt chất chứa hạnh phúc vì được tình yêu sưởi ấm làm hẳn ngỡ ngàng. Hóa ra khi yêu, người con gái lại xinh đẹp rạng ngời như vậy. Hóa ra trước kia, bông hoa này luôn khép nụ để ngăn chặn hương thơm lan tỏa.

Cười nhẹ, hẳn vui vẻ ngồi đối diện cô.

“Chị hai, em đã biết chuyện rồi. Không có gì phải ngại đâu”

Nhìn cô mỉm cười làm như không để ý nhưng hẳn biết chắc chắn là cô đang rất ngượng ngùng. Như để thay đổi không khí cũng như muốn thay lời chúc của mình. Hạo Thiên trầm ầm nhẹ nhàng lên tiếng.

“Chị hạnh phúc chứ?”

Nghe Hạo Thiên hỏi một câu không ngờ tới làm Bằng Bằng thoáng giật mình. Trước nay, cuộc sống của cô như đã định sẵn. Gia đình, bạn bè, tất cả đều bình ổn trôi qua.

Nhưng từ khi hẳn xuất hiện, tim không yên và lòng cũng không bình lặng. Có đau có thương, có nhớ, có chờ. Và không biết từ khi nào, hẳn đã len lỏi vào trong những giấc mơ của mình.

Hạnh phúc? Cô đang hạnh phúc sao? Có lẽ cô đang hạnh phúc, từ khi hẳn xuất hiện.

Nhìn ra ngoài cửa kính, trên bầu trời trắng sáng sao nhiều. Cuộc sống như yên bình và đẹp lên một cách kì lạ. Có phải chẳng như người ta thường nói, trong mắt người con gái khi yêu tất cả luôn đẹp dễ.

Uyển Nhi và Nguyệt Nhi ngồi trong quán kem bên vỉa hè thích thú nói chuyện. Hai cô bạn là cạ cứng của nhau từ thời trang cho đến tính cách. Chỉ cần hai người ở bên nhau thì cả ngày đêm cũng quên hết.

Nguyệt Nhi chọc chọc ly kem to khổng lồ của mình mặt nhăn nhó phàn nàn.

“Tui bảo pà rủ anh Hạo Thiên đi sao pà không rủ?”

Há to miệng, một thìa kem tươi đầy ắp mát lạnh tan ngay trong khoang miệng ấm nóng của Uyển Nhi. Cô cứ thế tận hưởng hết thìa này đến thìa khác mà mặc kệ pà bạn chuyên gia cầu nhàu. Một lúc sau khi chén no nê ly kem của mình, cô làm ra vẻ vô tội hết sức mà biện bạch.

“Tui cũng hết mình, nhưng lực bất tòng tâm”

Bĩu môi, Nguyệt Nhi quay ngoắt đầu đi hướng khác ra vẻ không tin.

“Pà có mà tòng ăn chứ tòng tâm nổi gì”

Chợt nhớ ra chuyện gì, Uyển Nhi đập mạnh cái thìa xuống bàn to giọng hỏi.

“À, phải rồi. Tui nghe nói ông anh họ Trần Hiên của pà sắp về phải không?”

Quay đầu nhanh nhìn Uyển Nhi, Nguyệt Nhi bắt đầu tung chiêu pà 8 mà quên mất vụ bạn cho leo rừng.

“Nhắc mới nhớ, lần này ông mang theo cái ông bạn không biết từ trên trời rơi xuống hay sao á”

Uyển Nhi nghe vậy chặc chặc lưỡi ra vẻ tiếc nuối.

“Sao chứ, vậy thì tui mình làm sao mà oanh tặc ông anh của pà được”

Nguyệt Nhi cầm cái thìa còn dính ít kem hươ hươ ra vẻ mình mới là người quyết định.

“Mặc kệ, bạn ổng mà theo ổng cũng chết. Chúng ta sẽ dùng định luật không quan tâm mà tấn công”

Phản nản vì kem phẩy vào mặt mình, Uyên Nhi la lối.

“Ya, pà bắn quá đi mất”

“Ấy cha, xí quên”

Tiếng trò chuyện cười đùa cứ thế vang mãi cho đến khi hai người tách nhau ra.

Bằng Bằng vùi đầu vào một chồng báo cáo trên bàn làm việc vì lí do của hậu quả một ngày không đi làm. Nghĩ đến cũng thấy lạ. Tại sao ngày nào cũng duyệt vậy mà vẫn nhiều như thế được.

“Cốc!Cốc!Cốc!”

“Vào đi”

Ngẩng đầu lên nhìn thấy trợ lý của mình đang cầm tại liệu ngày hôm nay bước vào, trong lòng không khỏi cảm thán. Vậy thì làm sao trưa nay cô có thể đến gặp tên ác ma kia chứ. A, đúng rồi.

Cầm điện thoại di động lên để gọi cho Như Phong, nhìn thấy trợ lý còn đang đứng đó như chờ đợi.

“Có chuyện gì sao?”

“Thưa phó chủ tịch, vài ngày nữa chủ tịch tập đoàn IP sẽ từ New York sang đây bàn hợp đồng với chúng ta. Không biết cô có gì dặn dò không ạ”

“Chuẩn bị kĩ hợp đồng và đưa tôi duyệt trước”

“Vâng”

Trả lời thắc mắc của trợ lý xong cô nhấn số gọi. Đầu dây bên kia một lúc sau mới thấy tín hiệu trả lời.

Lãnh Như Phong đang họp hội đồng quản trị thì trợ lý mang điện thoại đến nói có người gặp. Theo lẽ thường hẳn sẽ bảo trợ lý tắt máy đi và tiếp tục công việc. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó mà cuộc họp tạm dừng trong giây lát. Đầu giây bên kia truyền đến tiếng nói quen thuộc mà hẳn đã chờ mong.

{Alo}

“Anh nghe. Em gọi anh có việc gì không”

Im lặng, phòng họp hoàn toàn im lặng. Nhân viên từ cao đến thấp đều đơ người như hóa đá nhìn vị tổng tài lãnh khốc thường ngày. Nhìn gương mặt không biểu lộ cảm xúc cũng thoáng lên nét vui mừng. Nghe như vậy là biết đầu giây bên kia chắc chắn là một người con gái nào đó. Là ai? Là ai đã khiến ma vương này phải dịu dàng lắng nghe.

{Hình như tôi đã làm phiền anh}

“Không sao, thời gian của anh là do em quyết định”

Không khí trong phòng từ lạnh cóng như bắc cực bỗng chuyển sang xuân tươi ấm áp làm tất cả mọi người không thích ứng kịp mà khẽ rùng mình. Chúa ơi, có phải bọn hắn đang mơ không? Ngọt ngào, nhẹ nhàng, ân cần như vậy. Người đàn ông này là ai a?

{Nếu vậy thì tốt quá. Tôi nghĩ trưa nay tôi sẽ không đến chỗ hẹn được}

Gương mặt từ dịu đi trở nên đanh lại, đôi mắt như cười bỗng nhíu lại và tiếng nói từ nhẹ chuyển thành nặng nề chứa đựng sự tức giận đầy nguy hiểm. Trong phòng một mảnh u ám như băng tuyết khiến nhân viên hít phải một ngụm khí lạnh mà giật thót tim.

“Em nói gì”

{Vì hôm qua không đi làm nên còn rất nhiều việc. Tôi nghĩ ngày mai là ngày valentine nên sẽ thích hợp hơn}

Khóe môi khê cong, ánh mắt sáng rực. Hắn như mỉm cười đang nhìn người con gái trong điện thoại.

“Nếu vậy cả ngày 14/2 em sẽ thuộc về anh”

{Rồi rồi, thế nhé}

Bằng Bằng cảm thấy không chịu nổi mà cúp điện thoại. Nói chuyện với hắn cô thấy sờn cả gai ốc. Nhưng việc gì mình phải giải thích với hắn? Cái gì mà nguyên một ngày là của hắn. Minh đúng là điên mất.

Trái ngược với cô là tất cả nhân viên đang gánh chịu sự thất thường của vị tổng tài này. Cảm thấy tim mình sẽ không chịu nổi nếu cứ lên xuống nhanh chậm như thế này. Có lẽ bọn họ cần phải đi đăng kí bảo hiểm trợ tim mất thôi.

Giọng nói như bình thường lạnh giá khô khan vang lên đã kéo hồn của họ về lại.

“Trong đây những ai có bạn gái rồi dơ tay” (Mun: có con gái nhưng ảnh chỉ hỏi con trai thôi. Vì ảnh là boy mù.)

Chuyện gì đây? Có phải công việc họ làm không tốt... cho nên muốn đuổi việc.

Mặc dù lo sợ như thế nhưng dơ tay vẫn phải dơ. Tất cả những người đàn ông ở đây đều là những người thành đạt nên hơn phân nửa số người đều có bạn gái, chỉ còn một số người chưa có và đám lão cổ hủ con cháu đây đàn.

Lãnh Như Phong nhìn qua tất cả sau đó để lại câu nói rồi bước đi.

“Tất cả những người dơ tay ngày mai tôi cho nghỉ có lương nửa ngày. Nhưng phải hoàn tất công việc ngày mai trước khi nghỉ. Tan họp”

Hắn đi, để lại căn phòng ngột ngạt như cái phồng. Có những người tưởng mình nghe lầm mà hỏi lại người bên cạnh. Chuyện quái quỷ gì xảy ra đây?

Ngày 14/2 _Ngày của những cặp tình nhân đang yêu. Ngoài đường xá, những chiếc áo đôi, những gương mặt rạng ngời hạnh phúc. Đâu đó có người cầm bó hoa đứng chờ tại điểm hẹn nào đó. Đâu đó có người tim đang đập loạn nhịp cho lời tỏ tình dễ thương. Đâu đó có cô thiếu nữ đang chuẩn bị cho một ngày ý nghĩa.

Nhưng ngày 14/2 _cũng là ngày của những người cô đơn. Và họ cũng có nhiều dự định của riêng mình như hẹn hò bạn bè, làm những món quà ý nghĩa cho người thân. Cùng cạ cứng dạo phố hay đơn giản là chỉ ở nhà và tận hưởng một ngày bình thường như bao ngày khác.

Lãnh Như Phong đứng tại trung tâm mua sắm hơi nhíu mày nhìn hết cặp tình nhân này đến cặp tình nhân khác diện đồ đôi hết sức bắt mắt. Sao hắn lại không nghĩ ra kia chứ? Nếu cô không nhắc hôm nay là ngày 14/2 thì có lẽ hắn sẽ quên đi mất. Cũng có lẽ lần đầu biết đến ngày này, cũng có lẽ lần đầu con tim mới bắt đầu một tình yêu. Cũng có lẽ trước đây hắn đã quá cô đơn.

Bằng Bằng xuất hiện làm hắn không khỏi bối rối. Ngày hôm nay sẽ như thế nào? Cùng ăn tối trong một nhà hàng trên thuyền sau đó sẽ có buổi khiêu vũ lãng mạn. Nhưng sao cô lại bảo hắn tới đây? Chẳng lẽ cô muốn mua sắm? Chẳng lẽ con gái ai cũng như nhau thích mua sắm?

“Xin lỗi, tôi tới hơi muộn”

“Không sao? Em muốn mua gì à?”

“Dĩ nhiên. Chứ anh nghĩ đến trung tâm mua sắm để làm gì? Đi thôi”

Không biết làm gì khác là đi theo sau cô. Hắn còn nhớ những năm trước, hắn cũng đi sau hai người phụ nữ trong nhà cho kế hoạch đại chiến shop gì đó cả ngày. Hậu quả là hắn đã bị vắt kiệt sức lực nguyên ngày hôm đó.

Dừng trước cửa hàng trang sức nhỏ, Bằng Bằng nhíu mày suy nghĩ ra vẻ khó chọn.

“Sao em không tới trung tâm trang sức LA”

“Tặng quà chủ yếu ở tầm lòng, vật chất vốn dĩ không quan trọng. Anh qua đây xem mẹ anh thích màu gì? Còn có Như Sương nữa”

Ngạc nhiên nhìn cô phân vân chọn lựa. Hấn không ngờ cô sẽ mua tặng hai người phụ nữ khó tính ấy?

“Em mua tặng hai người à?”

“Tôi không mua. Anh mua chứ? Lại đây xem đi”

Thế là cuối cùng sau một tiếng vò tai nhức óc mới chọn được 5 hộp trang sức nhỏ nhắn dễ thương đang nằm trong giỏ của cô. Hấn không ngờ mua đồ cho con gái lại khó như thế.

“Bây giờ chúng ta đi đâu”

“Đi mua đồng hồ”

Khó hiểu hấn tò mò hỏi.

“Em mua cho em à?”

“Không”

Thế là 4 hộp quà tiếp tục gia nhập túi đồ của cô. Lãnh Như Phong đầu muốn chảy mồ hôi khi đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Trong khi đó một bụng đang lên án tố cáo cô là vẫn còn thiếu phần của mình. Điểm danh tất cả hai gia đình đầy đủ duy chỉ thiếu hấn. Đã vậy Nguyệt Nhi cũng có phần vậy mà hấn lại chẳng được gì. Thôi thì tự mình hành động.

Vừa nghĩ xong hấn khéo cô đi đến shop đồ đôi. Hấn hai tay cho vào túi quần âu như ra lệnh.

“Em thích bộ nào”

“Làm gì”

Quay mặt đi hướng khác che dấu ngại ngùng và làm ra vẻ chuyện này không đáng bận tâm, hấn cao giọng phát biểu.

“Chúng ta cũng mặc chứ”

Bằng Bằng mặt đơ ra nhìn hấn làm hấn không chịu được mà bước đi như tìm kiếm. Có gì đâu mà cô phải nhìn hấn như người ngoài hành tinh vậy chứ.

Cuối cùng, áo thun tay dài cùng quần jean hai người ngại ngùng bước ra cửa tiệm. Cảm giác trong lồng ngực tim như muốn nhảy ra ngoài.

Bằng Bằng không muốn cảm xúc này bị tên khùng điên này phát hiện mà bước nhanh đến khu ẩm thực. Hấn ta đúng là khùng điên mà. Cô sẽ cho hấn biết tay.

Sau khi dời khu trung tâm hai người đi đến dịch vụ gửi quà nhanh cho gia đình Như Phong. Sau đó Bằng Bằng nhẹ nhàng cầm giỏ quà xinh xinh còn Như Phong tay cầm linh kính những túi đồ thức ăn. Hấn không nghĩ ra cô sẽ làm gì với chúng? Cô quên rằng hấn mới là người quyết định hôm nay sao?

Tại nhà của Lãnh Như Phong.

Bằng Bằng sau khi thất nơ tạp đề cho Như Phong xong thì ung dung nhàn hạ ngồi đọc báo. Còn hấn thì đứng giữa đồng hồ ăn lỏm chồm với chúc vự mới là đầu bếp.

Nhìn Bằng Bằng thoải mái ngồi trong khu nghỉ ngơi bên cạnh. Bây giờ thì hấn đã hiểu rằng tại sao cô lại chuyển hướng đến hôm nay. Hóa ra vì muốn hành hấn đây mà. Nhưng đáng tiếc phải làm cô thất vọng rồi.

Bằng Bằng nhìn qua khung gỗ thấy Như Phong đang bước về phía mình. Tưởng hấn sẽ phản đối nào ngờ hấn cúi đầu xuống trước mặt cô mà gian xảo đòi hỏi.

“Anh sẽ phục vụ em, nhưng trước tiên em phải phục vụ anh trước cái đã”

“Phục vụ....phục vụ cái gì cơ?”

Hấn cười cười, trên mặt cô cố tình phun hơi nóng.

“Thưởng một nụ hôn. Thế nào?”

“Cái gì....anh...”

Tim đập thành thịch trong lồng ngực ngày một nhanh. Cô như không chịu được mà lui về phía sau nhằm muốn kéo khoảng cách quá gần này ra xa hơn một tí. Nhưng chưa thành công thì eo đã bị ôm trọn, người rơi vào lồng ngực to lớn. Mối nhanh chóng bị cướp đi trong khi hôn thì bị bay mất. Ghế lỏng to dài như đồng lõa mà giúp chủ nhân chúng tận hưởng. Chỉ tội cho Băng Băng là bị dón vào móng vuốt của sói đói.

Như Phong trên môi cô nhấm nháp tư vị sau đó tham lam luồn lưỡi vào khoang miệng cô càn quấy. Nhận rõ sự run nhẹ của cô, nhận rõ hơi thở và tiếng ngân nhỏ như không phát ra càng khiến hắn muốn nhiều hơn nữa. Nụ hôn nhẹ nhàng trở nên cuồng nhiệt ướt át hơn. Tay hắn luồn vào áo cô vỗ về chơi đùa vùng nhô cao, nụ hôn chuyển biến thành cuồng dã và tham luyến. Không khí xung quanh hai người như bị lửa đốt và nhất là dục hỏa trong mắt hắn như đang đốt cháy cô. Cố gắng thoát ra nhưng lại không thể, càng ngang, càng bị kéo vào cho đến khi không thể thoát được nữa.

Nhìn người con gái nhỏ nằm trong lòng mình đang say giấc, hắn yêu thương đặt nụ hôn lên trán cô sau đó chuyển xuống môi sưng đỏ.

Nếu như cô không phải đang trong vòng tay hắn. Nếu như hắn không cảm nhận được tất cả chuyện này đang diễn ra. Nếu như vậy hắn sẽ không bao giờ tin rằng mình đang có cô. Như vậy quá đủ, quá đủ cho hắn rồi. Chỉ cần có cô, tất cả đã quá đủ.

Hạnh phúc đến nỗi hắn sợ mình sẽ đắm chìm trong đó đến ngộp thở. Yêu thương quá nhiều khiến hắn sẽ sợ sẽ mãi mãi mất cô. Vì sao khi chưa có ta càng muốn có, vì sao khi có rồi thì lại sợ vuột mất. Đúng vậy, hắn sợ sẽ mất cô? Và hắn không biết hắn đã có được cô chưa? Cô làm hắn hoang mang, thấp thỏm, lo lắng không yên. Người con gái này có lẽ là khắc tinh của hắn.

Băng Băng không vừa lòng ngồi trên bàn ăn. Nếu lần sau cô còn tin ba cái chuyện một nụ hôn của hắn nữa thì cô sẽ thành con heo. Một nụ hôn mà kéo dài hai canh giờ. Nếu hắn đòi hai nụ hôn nữa thì không biết cô còn tỉnh được không nữa.

Như Phong ra vẻ hài lòng vui vẻ bưng đồ ăn lên bàn. Nhìn cô gương mặt méo xẹo hắn thấy thật cao hứng.

“Anh có vẻ vui quá nhỉ”

Cười như không hỏi cũng biết, hắn lấy chai rượu đáp trả.

“Tất nhiên.”

“Hừ!”

Nhìn một bàn thức ăn đẹp mắt, cô có vẻ không tin mà tra khảo.

“Thức ăn này không phải do anh nấu”

Vừa rót rượu hắn tự tin trả lời.

“Anh có thể xem đây là lời khen”

“Nhìn đẹp mắt nhưng chưa chắc đã ngon”

Đặt ly rượu trước bàn cô, hắn cúi đầu cố tình bên tai cô thì thầm đầy mờ ám.

“Nếu ngon, em phải “thưởng” cho anh đấy nhé”

“Anh...”

“Bữa ăn bắt đầu thôi”

Dù không vừa lòng nhưng hắn cũng phải chở cô về nhà ngay sau khi hai người dùng bữa xong. Như Phong sau khi đưa cô về thì đi lên thẳng phòng của mình.

Cởi áo khoác ra, hắn theo thói quen ngồi xuống bàn làm việc. Mọi ngày, trên chiếc bàn chỉ có tài liệu với văn kiện. Nhưng hôm nay lại khác. Hắn thấy trên đó có một chiếc hộp nhỏ màu xanh yên lặng như đang nhìn mình.

Ngõ ngang ngạc nhiên mở nó ra. Một chiếc đồng hồ thủy sỳ viền đá màu lam sáng lung linh và một mẫu giấy nhỏ kẹp bên trong.

Dòng chữ nhỏ nhỏ xinh xinh như đang cười và sưởi ấm con tim hắn.

[Hôm nay anh làm khá tốt, coi như đây là món quà tôi thưởng cho anh]

Trong lòng, cảm xúc lâng lâng ngọt ngào không thể tả được.

Chưa bao giờ hắn thấy vui như hôm nay. Chưa bao giờ hắn thấy tim mình lại đập mạnh như thế. Chưa bao giờ hắn thấy mình lại hạnh phúc như thế này. Phải chăng thần tình yêu đã gõ cửa gọi hắn.

Huỳnh Thiên ngồi trong phòng khách đợi Băng Băng tan họp.

Ngày hôm qua hắn cùng ông bạn thân đáp máy bay về đây. Nếu chỉ là một dự án nào đó thì hắn sẽ không đích thân đi. Nếu đối tác là một người khác, hắn sẽ chuyển giao lại cho ai đó. Nhưng ở đây, có người mà hắn đã yêu suốt 4 năm du học. Có người mà hắn từng nhớ suốt quãng thời gian xa cách. Và ngày hôm nay hắn về đây, gặp cô và muốn có được tình yêu của cô.

Nhìn thấy thân ảnh xinh xắn bước vào, hắn đứng lên mỉm cười chào hỏi.

“Đã lâu không gặp Thượng Quan”

Nhà hàng Vis sang trọng lịch sự vẫn đông khách như thường ngày. Ngồi trên lầu hai, Lãnh Như Phong đang bàn công việc với đối tác kinh doanh. Vô tình nhìn xuống thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang bước vào cùng một tên con trai lạ làm hắn nhúm mày. Người con trai kia chẳng phải là chủ tịch IP bên New York sao? Mà hắn ta chẳng phải là người yêu thầm cô ấy khi hai người du học sao? Chẳng lẽ muốn câu dẫn cô ấy nên mới về đây? Nghĩ đến đây trong lòng dâng lên ngọn lửa ghen tị đầy tức giận. (Mun: Ảnh cho người điều tra Băng tỷ trong suốt thời gian xa nhau nên mới biết được. Mà ông Thiên Kỳ này yêu cũng thể hiện ra bên ngoài lun mà.)

Băng Băng chọn nơi gần cửa kính ngồi xuống. Từ lúc bước vào đây cô đã cảm thấy gai gai người. Không biết có phải khí hậu chưa thích hợp hay không mà đôi lúc thấy hơi lạnh người.

Vừa mới chọn món xong, hai người vẫn chưa nói với nhau được câu gì. Thiên Kỳ đang định mở lời quan tâm thì giọng nam tính trầm thấp cuốn hút vang lên phía sau.

“Không ngờ hôm nay lại gặp chủ tịch Tổng ở đây. Thật là có duyên”

Nhìn thấy Lãnh Như Phong đang bước đến, Tổng Huỳnh Thiên đành thu lại câu hỏi mà khách khí chào hỏi hắn. Dù sao hai người cũng từng là đối tác làm ăn.

Băng Băng tuy không nhìn người phía sau đang bước tới nhưng cũng biết người đó là ai. Hắn tới đây, không sao. Như vậy càng hợp ý cô. Đôi khi có người chen ngang mới thú vị.

Nghĩ vậy cô cũng nở nụ cười nhìn hắn khách khí chào.

“Xin chào Lãnh tiên sinh”

Như Phong mặt biến sắc vừa ngồi xuống bên cạnh cô vừa bên tai thì thầm.

“Em giỏi lắm. Đợi xem anh làm sao mà xử em”

Đầu hơi nghiêng đi như là hai người không có gì, Băng Băng cười thầm trong bụng, có lẽ bữa ăn này sẽ khá thú vị đây.

Hết tập 3

P/S tập 4: Lãnh Như Phong sẽ làm gì để đẩy tình địch? Băng Băng tiếp theo sẽ như thế nào để trêu đùa hắn? Huỳnh Thiên sẽ như thế nào khi biết quan hệ của hai người?

Hẹn mọi người tập 4. Pi Pi

5. Tập 4: Hạnh Phúc Mong Manh

Mun: Tình hình dạo này bài vở ngập đầu, đi học như đi cơm bữa đến nỗi không thể nào ngóc đầu lên được. Chính vì thế nên Mun đang xem xét có nên dừng viết truyện tại đây không. Nếu như dừng lại thì có lẽ tới tháng 7 nghỉ hè Mun sẽ post lại để nhanh hơn. Còn nếu như post típ thì Mun cũng không biết cụ thể post được lúc nào trong tháng. Chỉ sợ mọi người chờ lâu thấy cơm nguội canh nhạt thôi. Thôi thì mọi người hạ cổ đến nhà Mun cho Mun ý kiến tại [nik.wattpad](http://nik.wattpad.com) là: laubienthai. Thân! Mun.

Nàng Phải Là Của Ta_Tập 4: Hạnh Phúc Mong Manh

Băng Băng khoe môi hơi động sau khi nghe lời thì thầm bên tai mình. Trong lòng không rõ tư vị gì đang dâng trào. Người đàn ông này tại sao ngày càng khiến cô chìm sâu như vậy. Cô sợ...sợ nếu hắn cứ như thế, thì cô sẽ không bao giờ thoát khỏi bầu trời tình yêu của hắn.

Suy nghĩ, cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng. Còn ngoài mặt cô vẫn vui vẻ tiếp chuyện với Tống Huỳnh Thiên như không có gì xảy ra. Và nếu như hắn tinh ý thì sẽ nghe ra cách nói chuyện của cô đối với Tống Huỳnh Thiên cũng chỉ như những đối tác bình thường. Mà có lẽ trong đầu hắn bây giờ chẳng còn hoạt động được gì ngoài việc mau chóng muốn lôi cô ra khỏi chỗ này đâu.

Cũng có lẽ từ ngày hôm nay, Tống Huỳnh Thiên sẽ không còn suy nghĩ đến cô nữa vì một người nào đó.

Lãnh Như Phong mặt xám đen lại khi nhìn thấy Tống Thiên Kỳ nói nói cười cười với người con gái bên mình. Nhất là đôi mắt say sưa không giấu diếm ham muốn kia khiến hắn chỉ muốn phá nát nó ngay bây giờ mà thôi.

Nãy giờ, hắn đã nhìn đến không thể nhìn hơn được nữa. Vậy mà người con gái đáng chết này lại xem như không có gì mà vui vẻ trò chuyện. Tay cầm tay cô phía dưới bàn bóp nhẹ một cái như thị uy. Hắn mỉm cười nhìn Tống Huỳnh Thiên đầy tự tin cao ngạo.

“Nếu chủ tịch Tống là người quen của Băng thì tiện thể bây giờ chúng tôi gửi lời mời dự lễ đính hôn luôn.”

Quay sang nhìn Băng Băng dịu dàng tươi cười nhưng ánh mắt và bàn tay lại đầy uy hiếp cảnh cáo.

“Phải không em?”

Tống Huỳnh Thiên từ nãy giờ như chìm vào mùa xuân nắng ấm thì đột nhiên bị tạt một gáo nước lạnh ngắt giữa mùa đông giá rét. Sau khi ngạc nhiên cùng bàng hoàng qua đi, hắn nhìn Lãnh Như Phong một lúc lâu sau đó quay sang hỏi Băng Băng như để chứng minh câu nói ấy.

“Hai người sắp đính hôn sao?”

Không chỉ riêng Tống Huỳnh Thiên cảm thấy ngạc nhiên mà ngay cả bản thân cô cũng vậy. Không ngờ hắn lại nói thẳng thừng mà không một chút che giấu gì như thế. Xem ra đúng là đã đùa hơi quá rồi. Có lẽ cũng phải trả lại chút gì coi như là khen thưởng cho những biểu hiện đáng yêu này của hắn mới được.

“Không phải...”

Lãnh Như Phong nghe Băng Băng lấp lửng trả lời, trong lòng dấy lên nỗi thất vọng xen kẽ xót xa tê dại. Hóa ra tất cả, là hắn đã đi quá xa. Hóa ra cuối cùng, đều trở về thời điểm ban đầu. Hóa ra là hắn đã quá mộng tưởng cho một tương lai quá xa vời.

Tống Huỳnh Thiên vừa nghe xong thì gánh nặng mới xuất hiện hoàn toàn đặt xuống. Hắn ta không cần biết vì sao Lãnh Như Phong lại nói như vậy, hắn cũng không cần biết hai người có quan hệ gì. Hắn chỉ cần biết là làm sao để có được cô.

Nhìn hai người hai biểu hiện khác nhau. Nhìn gương mặt phẳng phất một tầng u buồn và bàn tay đang nắm chặt tay cô bỗng run lên thì cô biết bây giờ có lẽ hắn đang đau.

Lòng không hiểu vì sao nặng trĩu, tim không biết sao lại không yên. Có lẽ vì chính bản thân mình không thừa nhận, rằng cô đã quá yêu, yêu quá sâu và không thể rút ra được.

“Không phải hai người mà là chúng tôi...”

Nắm chặt bàn tay ấy, nhìn sâu vào đôi mắt đang đau thương kia. Cô nở nụ cười thật tươi giành cho một mình hắn.

“Chúng tôi chính xác là sắp thành hôn, không phải đính hôn.”

Tổng Huỳnh Thiên gương mặt thâm thúy đầy nguy hiểm ngồi trong phòng làm việc. Hắn thật không ngờ rằng mình đã tới sau, không phải nói là quá sau. Sau đến nỗi không thể nào cứu chữa được. Lòng chỉ thấy bức bối xen lẫn không cam chịu. Là hắn gặp cô trước, là hắn đã yêu cô trước. Vậy tại sao Lãnh Như Phong lại có được cô trước cả hắn. Hắn không phục, hắn sẽ không để chuyện này xảy ra. Người cuối cùng bên cô, phải là hắn.

Tình yêu có thể làm con người hoàn thiện hơn, hạnh phúc có thể làm con người yêu đời hơn. Nhưng lòng đố kỵ sẽ làm cho con người xấu đi và sự ghen ghét hận thù sẽ giết chết một tấm lòng đẹp. Cho dù là trước đây, bạn vẫn luôn tỏa sáng.

Ánh chiều tà buông xuống, nắng ấm đã tắt, gió lạnh đã qua. Bầu trời một màu cam nhẹ xen lẫn trắng sáng nhìn đến huyền ảo. Màu xanh của biển trải dài như vô tận và gió khẽ đưa mang hương biển tràn đầy. Phía xa xa chân trời, đàn chim như đang tìm bến đậu và phố phường một mảnh yên bình dịu dàng.

Như Phong sau khi rời nhà hàng liền đưa Băng Băng đến đây. Trong lòng, trái tim vẫn không thể nào yên tĩnh. Không, phải nói là vẫn chưa thể nào tin được là mình đã có được cô.

Nhìn người con gái nhỏ nhắn bên cạnh, hắn xúc động đến nghẹn lời. Không biết làm gì khác là đang tay ra ôm trọn cô vào lòng, để cô có thể cảm nhận được trái tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực của mình.

Rất lâu sau đó, bên tai cô, hắn thâm tình nhả nhủ.

“Cám ơn em.”

Ba từ đơn giản nhưng đã nói lên tất cả. Cám ơn em vì đã bên anh, cám ơn em vì đã không rời xa và cám ơn em vì đã cho anh tình yêu này.

“Vì sao?”

Như không hiểu hắn nói gì, cô ngược lên và nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Cô thấy mình như đang chìm trong hạnh phúc quá đỗi ngọt ngào. Cảm nhận tình yêu, cảm nhận sự trân trọng và nâng niu của hắn. Cô cảm nhận mình đã quá nhỏ bé mà nép trong vòng tay hắn. Có lẽ là lệ thuộc, có lẽ đã thành thói quen. Có lẽ như vậy là không được, nhưng vẫn không thể thay đổi được. Và có lẽ bản thân cũng không muốn đánh mất.

“Cám ơn, vì em đã yêu anh”

Không phải đâu anh ạ. Lẽ ra em mới là người phải nói cám ơn. Nhưng điều đó em sẽ dùng cả đời để nói sau. Nhé anh!

Đầu tựa vào vùng ngực to lớn, cô nghe thấy tiếng tim đập rộn ràng còn mạnh hơn sóng biển, cảm nhận được ấm áp quanh mình hơn là cái lạnh gió chiều. Và cô cũng cảm thấy, tim mình đang đập thật nhanh khi có hắn bên cạnh.

Uyển Nhi và Nguyệt Nhi sau khi đại chiến mấy trung tâm mua sắm thì mới thỏa mãn mà tạm dừng chân. Lâm Trần Hiên thấy đầu mình ong ong như muốn vỡ tung. Chỉ mới là buổi sáng mà đã muốn khó thở thế này thì chiều nay hắn làm sao mà sống nổi. Hình như hai cô nàng này cả năm không mua đồ hay sao mà mỗi lần hắn về đều bị kéo đi tàn phá nặng nề. Ấy thế mà hắn không năm nào trốn được. Nhìn hai cô nàng gọi hết món kem này đến nước uống khác thì hắn chỉ mong cứ như vậy đến chiều mà thôi.

Nguyệt Nhi khá hài lòng với thực đơn vừa kêu sau đó quay sang anh bồi bàn trả menu lại.

“Tạm thời chỉ nhiều đó thôi, tôi sẽ kêu sau.”

Người tiếp viên gương mặt cứng đơ và nụ cười như hóa đá cầm menu sau đó gửi cái nhìn đồng tình tới người đàn ông kia rồi mới bước đi. Mới chỉ tạm thời mà hơn hai mấy món, thật đáng khâm phục sức chịu đựng kinh người của người đàn ông kia. Có lẽ hắn phải học hỏi thêm mới được.

Nguyệt Nhi nhìn Lâm Trần Hiên đang thoải mái uống nước như không vừa lòng mà phán cho một câu.

“Có lẽ phải làm phiền anh Trần Hiên một buổi chiều nữa rồi.”

Mặc dù trong lòng muốn bám chặt người con gái chủ mưu này ra làm mười khúc nhưng cũng không thể làm khác được là ngoài mặt cười nhẹ phong độ như không tính toán.

“Không sao, miễn hai em thích là được”

Uyển Nhi khá hài lòng câu trả lời của Trần Hiên nên “thưởng” cho hắn thêm một câu.

“Chứ sao, nếu chiều nay chưa thỏa mãn thì ngày mai nữa cũng được phải không anh họ?”

Hắn có thể nói không được sao? Hắn chỉ cần gián tiếp từ chối thôi thì nào là không xem trọng, chán ghét hai đứa, lâu lâu mới gặp và rất rất nhiều đến nỗi hắn không thể nhớ được. Lúc ấy khéo khi còn thắm hơn bây giờ kia chứ. Chính vì thế hắn chỉ còn cách im lặng hứng trận mà thôi.

Uyển Nhi cười tươi đầy gian trá nhìn gương mặt hơi xạm đi của Trần Hiên. Hắn làm như cô không biết là bây giờ trong lòng hắn đang muốn tố cô lên trời chắc. Nhưng vậy thì sao? Cô càng thích.

Nguyệt Nhi vui vẻ chờ cá cắn câu. Vừa nãy trong lúc cầm điện thoại của Trần Hiên cô đã nhắn tin hẹn Hạo Thiên gặp mặt. Hai người dù gì cũng là bạn bè thân lâu ngày không gặp, đảm bảo hắn sẽ không khước từ mà tới.

“Có thể bọn em sẽ tha cho anh lần này nhưng với một điều kiện.”

“Nói đi”

Như vậy thì quá tốt rồi. Có trời mới biết hắn muốn thoát khỏi hai cô này thế nào nhất là cái đầu óc hiểm ác của Thượng Quan Uyển Nhi kia. Nhưng sao thấy tình huống này quen quen. Không phải chứ!

“Vừa nãy em đã nhắn tin bằng điện thoại của anh đến Hạo Thiên và tí nữa anh ấy sẽ tới đây. Nếu vậy thì anh cứ nói là tình cờ gặp bọn em nên rủ bọn em đi chơi luôn. Thế nào? Dễ quá còn gì?”

Rồi, rồi... lại tình cờ. Mấy năm trước cũng tình cờ như vậy. Và hắn cũng bị đẩy ả như thế. Tưởng hai cô nhóc đã lớn sẽ khác đi nào ngờ... Thôi thì hắn lại làm phiền gã bạn thân nữa vậy. Hạo Thiên à, huynh đệ cũng đừng trách ta a.

Lúc này ngồi trên xe, Hạo Thiên không hiểu vì sao thấy lạnh người và hắt xì liên tục. Không phải là bị cảm đấy chứ?

Hạ Tử Nhu ngồi trong quán bar nói chuyện với Tống Huỳnh Thiên. Ông anh họ lần này dời New York kiến cô rất ngạc nhiên. Lại không ngờ là tìm đến mình để trò chuyện.

Bởi vì trong trí nhớ của cô, Tống Thiên Kỳ là một người khó đoán và thâm hiểm. Bất cứ thứ gì, chỉ cần là hắn muốn, hắn ta sẽ làm mọi cách để chiếm lấy. Ngay cả cái công ty vốn dĩ nên thuộc về anh trai anh ta cũng vậy. Vì thế nên, cô không muốn tiếp xúc với một người quá nguy hiểm như thế.

“Anh có chuyện gì muốn nói sao?”

“Phải. Anh muốn nhờ em một việc.”

Nhờ cậy? Cô không hiểu mình có thể giúp được gì cho hắn ta trong khi hắn ta trước nay đã quá gian xảo đến mức không cần người khác giúp đỡ. Tuy rằng không muốn hỏi thêm nhưng cô biết hắn sẽ nói tiếp. Vì thế nên thà như mình chủ động còn hơn là đứng yên.

“Anh nói xem.”

Nhấp môi ly rượu vang sóng sánh, ánh mắt từ sắc lạnh chuyển sang tối tăm. Nhớ lại hình ảnh hai người thân mật bước đi, nhớ lại lúc hắn tình cờ bắt gặp nụ hôn say sưa không biết xung quanh là gì ấy. Hắn thề, thề sẽ cướp được cô bằng bất cứ giá nào.

“Em biết Lãnh Như Phong chứ?”

“Biết, là đối tác công ty và là đàn anh cùng trường với em. Anh hỏi anh ấy làm gì?”

“Có phải em thích hắn ta?”

Mở mắt to ngạc nhiên nhìn Tống Huỳnh Thiên. Làm sao mà anh ta biết được chuyện này? Anh ta muốn gì chứ?

Khóe môi khẽ nhếch lên, hấn nhìn người con gái đang nghi vấn nhìn mình mà nói như chuyện bình thường.

“Đừng lo, anh chỉ muốn giúp em.”

“Giúp em? Nhưng sao lại giúp em? Anh có ý đồ gì?”

Đối với đứa em gái họ khá hiểu về mình, Tống Huỳnh Thiên như không che dấu mục đích nói thẳng.

“Em cũng biết bây giờ Lãnh Như Phong đang yêu Thượng Quan Băng Băng và hai người đã nghĩ tới chuyện thành hôn.”

Thành hôn? Tại sao cô không nghe nhắc tới. Nhưng chuyện hai người yêu nhau là có thực sao? (Mun: Là hai người chưa công bố, vẫn muốn che dấu do ý muốn của Băng tỷ)

“Anh thích Thượng Quan Băng Băng, muốn cướp được cô ấy nên hợp tác với em?”

Khá thông minh. Bây giờ hấn cũng hiểu vì sao trong công ty cô gái này lại được xem trọng như vậy. Nhưng làm sao cao tay bằng hấn được. Mọi chuyện chỉ có chữ không ngờ.

“Là vẹn cả đôi đường.”

Muốn lợi dụng cô sao? Nói thẳng ra là chỉ có lợi cho hấn vì hấn muốn như vậy. Tại sao không đạt được bằng con đường chính đáng. Cô vốn dĩ không thích thủ đoạn vì như thế không gọi là yêu.

“Nhưng tình yêu sẽ không trọn vẹn nếu quá gượng ép”

Nghe ra lời từ chối kéo léo, hấn cũng sớm đoán được. Nhưng chỉ là bây giờ đang chờ cô sa lưới mà thôi.

“Không có gì gượng ép. Chỉ tạo ra một tí hiểu lầm và em danh chính ngôn thuận an ủi và giành tình cảm của hấn ta. Yên tâm, kế hoạch này không hề có hại cho ai hết”

“Anh nói thử xem”

Cũng giờ này nhưng ở một nơi khác, không có tính toán mưu mô. Không có lòng dạ khó lường. Người con gái nhỏ đang cuộn mình trong vòm ngực ấm áp to lớn mà tận hưởng hạnh phúc vây quanh mình.

Tối nay Như Phong mời cô đến nhà và làm một bữa tiệc sinh nhật đầy bất ngờ khiến cô rất ngạc nhiên. Có lẽ chính vì như vậy cho nên gia đình cô đã nhường cho hấn một ngày sinh nhật được ở riêng với mình. Cô biết như thế vì vào những năm trước đây, bây giờ cô vẫn đang bên cạnh gia đình mình. Nhưng hiện tại, người đàn ông này, đã thay thế tất cả. Kể cả trái tim cô.

Ngẩng đầu lên nhìn hấn, cô khẽ thở dài.

Như Phong thấy như vậy không yên hỏi.

“Làm sao?”

Mắt nhìn hấn, yêu thương ngập tràn. Môi bên hấn, mỉm cười thật tươi. Và trái tim gần hấn, đập thật rộn ràng.

Nhìn sâu vào đôi mắt mà tất cả đều là nhu tình kia. Vòng tay qua cổ hấn, đặt một nụ hôn nhẹ lên đôi môi gợi cảm. Cô bên tai thì thầm ý nghĩa.

“Chỉ buồn là vì không biết từ khi nào, trái tim đã không còn của riêng mình.”

Như Phong nghe cô nói vậy, tim đập như trống dồn. Ngỡ ngàng nâng gương mặt cô đối diện mình. Nhìn cô yêu kiều, nhìn cô hồ hững. Nhìn cô ánh mắt như cười và khóe môi đang cong. Nhìn cô mãi mãi như vậy mà không thấy đủ.

Băng Băng gặp phải ánh nhìn chuyển từ ôn nhu da diết đến ngập tràn lửa nóng không khỏi đỏ bừng mặt vội vã cúi đầu xuống. Trái tim trong lồng ngực đang đập thật nhanh đến nỗi cô sợ hấn sẽ nghe thấy được âm thanh xấu hổ này mất. Không hiểu vì sao bây giờ, với hấn, cô như không còn là chính mình. (Mun: STOP tí! Lẽ ra Mun không tính viết cảnh HOT này nhưng vì từ tập sau sẽ có đột biến xảy ra. Nên thôi thì phục

vụ mọi người trước, mắt công vài 1, 2 tập sau không có cảnh HOT thì hơi nguội lạnh nhỉ. Hô Hô là Mun không muốn nó bị thiêu nên mong mọi người sẽ thích. Ka Ka...)

Bằng Bằng hoàn toàn không biết được là tất cả những biểu hiện này giờ của cô càng làm tăng ngọn lửa ham muốn chứ không hề giảm đi một tí nào.

Lãnh Như Phong cúi xuống dịu dàng nâng niu cùng lời nói tràn đầy ám muội đến say lòng như ru giấc ngủ một cách trọn vẹn.

“Vậy phải để anh kiểm tra xem một nửa trái tim còn lại còn hoạt động không nhé.”

Đi đôi với lời nói là hành động. Bàn tay đã giải hoạt kéo khóa váy phía sau lưng để lộ ra phần da thịt trắng mịn mát lạnh cùng với nụ hôn khơi gợi lửa tình đầy hoang dại. Như Phong tham lam kéo lưỡi cô vào trong khoang miệng mình mà tận tình thưởng thức và chiếm đoạt đến khi cô như không còn sức nữa mới rời ra. Hai tay trong lúc môi lưỡi quấn quýt cũng đã nhanh chóng cởi bỏ hai mảnh nội y xinh xắn ra. Nâng cô tựa vào gối để cô dễ dàng thoải mái hơn, hân mĩm cười cúi xuống da thịt nõn nà mà ngậm hôn đến khi nó hiện lên sắc hồng mĩ lệ mới tiếp tục đi xuống dưới. Đồng thời tay lúc này cũng chạm công tắc điện. Căn phòng bỗng chốc tối om, sau đó lại từ từ hiện lên màu lam ám muội như đồng lửa với hai người đang ở trên giường.

Bằng Bằng toàn thân run nhẹ như không thể chịu được nữa. Cảm thấy sẽ đánh mất chính mình vì không thể chống đỡ được cảm xúc đang ập đến mỗi lúc một nhiều. Môi hân chiếm đoạt nụ hoa trước ngực và bàn tay tà ác đang trêu đùa nơi bí mật riêng tư khiến cô không kìm nén được mà bật ra tiếng rên nhẹ động lòng người ấy.

“A...ư...a a...”

Lãnh Như Phong hài lòng nhìn hai nụ hoa đỏ rực đứng thẳng như đang nở rộ sau đó thưởng cho cô nụ hôn sâu đến nghẹt thở. Dời môi cô ra, sợi chỉ trắng nối kết hoàn mỹ kéo ra rồi đứt ra về hai phía.

Nhìn cô ở phía dưới mình vô lực thổ dốc, toàn thân một mảnh sắc hồng và đôi môi đã sưng đỏ lên khiến hân như nghẹt thở đứng tim. Phía hạ thân như không thể chịu được nữa mà nhức nhối đau nhói, mồ hôi tích hai bên thái dương ngày một nhiều cùng với hơi thở nóng rực ngày càng nặng nề hơn.

Có lẽ cảm nhận được điều đó nên cô xấu hổ đến đỏ bừng mặt. Hai tay nhỏ nhắn vội vàng che đi đôi mắt lúng túng mơ hồ như muốn trốn thật sâu.

“Đừng nhìn...Rất kì...”

Cảm thấy máu nóng trong người đang trào dâng muốn đốt cháy da thịt và hơi thở đã chuyển thành gấp gấp không kìm chế được.

Lấy hai tay đang che cặp thủy tinh trong suốt ấy ra. Hân yêu thương mà hôn nhẹ nhàng.

Dù cảm thấy xấu hổ nhưng cô vẫn không cách nào khác là buông tay ra. Nhìn người đàn ông đang say sưa trên môi mình tàn phá. Đôi mắt màu lam lạnh đã hoàn toàn bị che dấu bằng một màu tối đầy dục vọng làm trái tim nhỏ bé của cô đập liên hồi không thôi.

Môi hôn chưa dứt thì hai tay với những cái vuốt ve đã tách đôi chân của cô ra, sau đó kéo dài nụ hôn xuống dưới điểm đích cuối cùng đồng thời tay nhanh chóng chuyển lên vùng nghịch vĩ về xoa nắn.

Bằng Bằng như đang chìm trong những cái vuốt ve vỗ về phía trên thì đầu bỗng ong lên một cái. Chỉ biết rằng phía dưới, người đàn ông ấy lại làm việc xấu hổ đến như vậy.

Cảm nhận được chiếc lưỡi tinh quái đang liếm mút nơi nhạy cảm của mình như đang hút hết hồn cô vậy. Cô như bị cướp đi hô hấp và đột nhiên có được mà thở dốc liên tục. Toàn thân như muốn vỡ tan hay chết lịm đi khi sức lực rút cạn.

Tiếng rên nhẹ ngân như ru hồn người vào cõi mộng và hương thơm như đóa hoa anh túc nở về đêm đang nháy múa ngập tràn dự hoặc. Tất cả như đổ thêm dầu vào lửa, hân càng ra sức chiếm lấy tựa người đang chết khát trên sa mạc tìm được nguồn nước.

Mãi đến khi như đã thỏa mãn, người đàn ông tà ác mới dời khỏi nơi phát ra thơm mê hoặc dụ dỗ mị tình kia mà ngẩng đầu lên nhìn cô gái. Lưỡi vươn ra liếm đi giọt nước còn vương bên khóe miệng đầy hoang dã, đôi mắt tối tăm phảng một tầng kính sáng kích tình.

Nhìn người con gái toàn thân ẩm ướt, mắt mờ sương và đôi môi đang cố kìm nén tiếng rên mà cắn nhẹ môi mình. Hắn đột nhiên gầm lên một tiếng rồi như cơn lốc cúi xuống gặm hôn môi cô đầy mãnh liệt. Nụ hôn như ngọn lửa đang cháy phập phồng nóng bỏng mê hồn và hai tay đã nâng hai chân mềm nhũn như không xương của cô lên. Cái mót vào thật sâu đồng thời phía dưới cũng động đến nơi thêm khát nãy giờ.

Tiếng rên rĩ và gầm nhẹ phát ra cùng một lúc nghe đến say lòng. Rất lâu sau đó, nụ hôn mới dừng lại. Nhưng phía dưới, hành động lại ngày một điên cuồng hơn. Những cái thúc mạnh rút ra, những lúc phi nhanh hay chậm, dường như không bao giờ dừng.

Người con gái phía dưới, tiếng nỉ non yêu kiều và hơi thở dồn dập càng dụ hoặc dã tính của hắn hơn.

Đến mãi khi tưởng như không bao giờ thấy đủ. Đến mãi khi cảm thấy không chịu được mà van xin. Đến mãi khi chỉ còn một mình mới miễn cưỡng buông tha.

Như Phong mang nước nhẹ nhàng bước lên phòng. Nhìn trong phòng, trên chiếc giường to, chăn mền bừa bộn rồi tung đang bao lấy xung quanh người con gái nhỏ. Hắn mỉm cười bao dung dịu dàng bước đến. Cuối cùng hắn cũng đợi được đến lúc này, trong giây phút này...hắn đã có được cô. Người con gái mà mỗi đêm đi ngủ, cô luôn ở trong tay mình. Người con gái mà mỗi sáng thức giấc, cô luôn hiện lên đầu tiên trước mắt hắn. Và quan trọng hơn, đây là người con gái hắn yêu.

Nhẹ vuốt tóc mái hai bên sang bên cạnh. Trên gương mặt trắng hồng đang say giấc là đôi môi sưng đỏ đầy quyến rũ. Cúi xuống đặt nụ hôn nhẹ lên đầy đồng thời chiếc nhẫn trong tay cũng luồn vào ngón tay nhỏ. Hắn yêu thương ôm cô vào lòng và tận hưởng hương thơm chỉ có cô mới có. Giá như mỗi buổi sáng thức giấc đều yên bình và trong lành như thế này.

Băng Băng nhàm chán nằm trên giường chờ đợi Như Phong nấu bữa sáng cho hai người. Không biết hắn có phải vô ý hay cố tình mà mang bộ váy của cô đi giặt. Chẳng lẽ hắn muốn cô cả ngày hôm nay đều ở trên giường sao? Đừng nói như vậy chứ? Làm sao cô có thể để hắn muốn gì là được. Nếu thật sự như vậy, cô sợ mình sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai mất.

Như Phong đang nấu món ăn và pha nước uống thì nhìn thấy Băng Băng đang bước tới phía mình. Nhìn cô đang mặc duy nhất chiếc áo sơ mi trắng chỉ dài che đi được cặp mông tròn đầy kia một tí mà mỗi lần đi lại nó cứ lấp ló ẩn hiện như đang hành hạ hắn vậy. Vòng tay qua eo cô, hắn nâng nhẹ cô lên trên bàn sau đó mỉm cười đầy ý vị.

“Không phải em muốn quyến rũ anh nữa chứ? Anh sẽ không ngại khi chúng ta làm ở đây đâu.”

Nghe Lãnh Như Phong nói vậy, gương mặt trắng hồng nhanh chóng chuyển thành màu đỏ như cà chua. Cô đập lên vai hắn như đứa trẻ đang giận dỗi.

“Không đùa...”

Chưa nói dứt câu thì môi đã bị chặn lại, người bỗng nhiên rơi vào vòng ôm ấm áp và hắn bước đi để lại câu nói kích tình vang vọng trong căn nhà đầy nắng ấm.

“Em đã khơi lên nó vậy thì đành phiền em giải nhiệt cho nó thôi. Em yêu ạ.”

Lãnh Như Phong đột nhiên nhận được lịch gặp với đối tác làm ăn lâu năm nên đành phải hoãn lại bữa ăn với người yêu bé nhỏ. Lẽ ra trưa nay hắn muốn cố gắng bù đắp cho cô một ngày nhưng vì công việc quá nhiều nên có lẽ đành để tới tối thôi.

Băng Băng sau khi nhận tin của Như Phong thì hơi hụt hẫng một tí nhưng rất nhanh sau đó lại cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Vì ngay sau đó cô nhận được cuộc hẹn với Tống Huỳnh Thiên.

Quán bar Purg mỗi khi tối đến đều là một nơi lý tưởng để giải trí sau một ngày mệt mỏi, còn buổi sáng lại là một nơi hợp ý giành cho rất nhiều doanh nhân.

Hạ Tử Nhu ngồi tại bàn phía cạnh cửa sổ nhìn xuống, người đàn ông cao ngạo đang bước xuống xe kia đã thu mất hồn của cô từ thửa còn ngây ngô thiếu nữ đến bây giờ. Liệu điều cô đang làm có đúng không? Liệu kỉ để phá tan hạnh phúc của người ấy có phải là đúng?

[Nếu họ tin tưởng nhau thì chúng ta sẽ chúc mừng cho hai người]

Câu nói của Tống Huỳnh Thiên vang lên trong đầu cô. Phải, nếu như hai người tin tưởng nhau. Nếu như không vì nó và chia lìa. Cô xin chúc phúc cho họ. Và có lẽ ngày hôm nay, cô cũng đã hoàn thành mơ ước là trao nọ hôn đầu cho người ấy.

Bằng Bằng ngồi trong quán SPây đối diện Prug thì vô tình nhìn thấy Như Phong đang bước vào. Không phải hẳn nói hẳn có cuộc gặp đối tác sao? Tại sao lại tới quán bar này?

Đang suy nghĩ thì điện thoại của cô vang lên tin nhắn. Sau khi đọc tin nhắn xong, cô suy nghĩ một chút sau đó mới đứng lên bước ra khỏi quán.

Lãnh Như Phong nghe lời thổ lộ của Hạ Tử Nhu đối với mình. Trong lòng không khỏi chán nản một phen. Nếu như biết trước là thế này thì hẳn đã khuất hẹn lại vào một ngày nào đó chứ không phải hôm nay.

“Có lẽ người thông minh như giám đốc Hạ cũng biết trước câu trả lời của tôi phải không?”

Mỉm cười chua xót cho tình cảm mình. Dĩ nhiên là cô biết, chính vì biết mới thấy đau lòng. Nếu không biết, vẫn ôm mộng tưởng. Nhưng chỉ là cô muốn cho mình một cơ hội để đến được với hắn mà thôi.

“Em biết. Nhưng em chỉ mong ước một điều. Và xin anh đáp ứng. Có lẽ từ ngày hôm nay. Em sẽ coi tình cảm này, như một kỉ niệm đẹp mà thôi.”

“Nói đi”

Đôi mắt tràn đầy nhu tình như muốn nói hết những tình cảm đã trôn sâu nơi đáy lòng. Cô không nói gì. Chỉ bước đến trước mặt hắn và ngồi xuống.

“Xin anh đừng trách mong ước nhỏ nhoi này của em”

Nhìn cách cửa đang mở ra và hình ảnh người con gái đang bước vào. Cô môi hồng dâng lên, vòng tay tự giác ôm lấy hắn. Xin trời, hãy cho con một con đường.

Lãnh Như Phong sau khi biết được mong ước của cô ta thì hơi dụi đi. Nếu như đã hôn, thôi thì cho cô ta một nọ hôn đầu vậy.

Nhưng tiếng nói vừa vang làm tim hắn thóp lại.

Người tiếp cửa vang lên giọng nói cung kính cũng đủ để nghe.

“Thượng Quan tiểu thư. Mời vào.”

Bằng Bằng chán ghét nhìn cảnh tượng trước mắt. Nếu như không phải cô đang có cuộc hẹn thì nhất định sẽ vào xem hai người đó đang làm gì. Nhưng chuyện này để sau cũng được, thôi thì giải quyết cho xong trước đã. Nghĩ như vậy, cô quay người bước đi. Nhưng cô không biết được rằng, khi bước chân chuyển động, tất cả đã thay đổi.

Lãnh Như Phong nhìn Bằng Bằng như vậy đã rất nôn nóng. Vừa muốn đứng dậy, tay đã bị bàn tay nhỏ bé nắm giữ. Vung tay ra, hắn lạnh nhạt để lại câu nói như bóng tối bao quanh cô gái.

“Trái tim tôi, trước nay chỉ có một người. Và dĩ nhiên, người ấy không phải cô.”

Vội vã bước ra khỏi quán, Lãnh Như Phong nhìn thấy Bằng Bằng đang bước vào xe của Tống Huỳnh Thiên. Trong lòng nổi lo lắng dâng lên không nói thành lời.

Chân muốn bước tới, nhưng đèn đỏ vừa hiện lên. Nhìn chiếc xe đã chạy đi, chẳng biết làm gì khác là lấy xe đuổi theo.

Khi cô quay lưng lại với mình, khi cô cứ như thế mà bước đi về phía người đàn ông khác. Tim như nhói đau và lòng như không yên. Hắn không thể nào đợi được đến lúc gặp được cô và chỉ muốn gặp cô ngay lập tức có thể giải thích hết tất cả.

Băng Băng ngồi trong xe Tống Huỳnh Thiên nhưng lòng cứ nhớ đến hình ảnh ban nãy. Đến khi giật mình chú ý thì đã thấy xe chạy ra ngoại ô từ lúc nào.

Trong lòng đột nhiên nảy lên cảm xúc không yên khó tả như thủy triều đập dềnh lên xuống rồi tìm chợt nhói lên một cái đến buốt lòng.

Mang theo tâm trạng hoang mang lo lắng. Lãnh Như Phong lái xe đuổi theo tới ngoại ô thành phố. Hấn không hiểu vì sao Tống Huỳnh Thiên lại đưa cô đến đây. Càng không hiểu tại sao cô lại theo hấn mà không cho hấn một lời xin lỗi.

Định tăng ga chạy trước xe Tống Huỳnh Thiên nhưng lại có một chiếc xe khác vượt lên xen giữa hai xe. Nhìn thấy xe Tống Huỳnh Thiên chạy nhanh phía trước, lòng không yên nhấn mạnh ga xe. Đột nhiên chiếc xe phanh gấp dừng lại. Lãnh Như Phong lách tay lái tránh phía trước nhưng lại không để ý hai bên đường mà quẹo sang trái.

Chiếc xe do tốc độ nhanh và quẹo gấp về lẽ trái đúng khúc cong duy nhất không có rào cản cứ như thế mà lao thẳng xuống vực. Ngay lúc này, Băng Băng giật mình như nghe thấy tiếng gọi của ai đó mà quay đầu lại. Nhưng chỉ thấy xa xa hàng cây đang ngã lại liêu xiêu. Cảm thấy tim thót lại, hơi thở như bị lấy đi. Người như đang mất đi thứ gì quan trọng lắm. Nhưng cô cũng không biết là gì. Chỉ biết trong lòng, đau đến nghẹt thở và nụ cười hấn, bỗng nhiên lại hiện lên.

Ngồi trong nhà kính, Băng Băng lo lắng không yên khi không gọi được cho Như Phong. Rõ ràng hấn nói tới qua gặp mặt vậy mà lại không thấy tin tức gì hết. Hay là hấn không có gì muốn nói với cô? Chẳng lẽ tất cả như lời của Tống Huỳnh Thiên sao?

Hạo Thiên giữ mặc nguyên bộ quần áo công sở vội vã chạy thẳng vào gặp Băng Băng. Hấn không ngờ chuyện này lại xảy ra với hai người. Lại càng không yên khi Băng Băng biết được chuyện này.

Nhìn thấy cô đang chìm trong suy nghĩ của mình, hấn đến bên cô ôm vào lòng như muốn tiếp thêm sức mạnh. Bên tai cô như không muốn nói mà khó nhọc thoát ra.

“Sở cảnh sát báo tin...Như Phong bị... tai nạn ở ngoại ô. Hiện nay mới tìm thấy xe và đang tìm xác.”

Đột nhiên bị ôm vào lòng, đột nhiên nghe thấy tên hấn. Đột nhiên tim như bị đâm một nhát...Đột nhiên nước mắt lại rơi...rơi như không thể ngừng...

Không nói gì, thoát ra khỏi cái ôm ấy, chân bước đi như trốn chạy.

Hiểu được điều cô muốn, Hạo Thiên nắm lấy tay cô lo lắng nói.

“Để em đưa chị đi”

Hai tay run run nắm chặt vào nhau. Cô cứ như đang ngủ mà cúi đầu im lặng. Thỉnh thoảng mái tóc hơi bay để lộ ra những giọt nước mắt đang âm thầm lặng lẽ rơi.

Mở cửa, bước xuống xe. Trời đã gần về chiều. Bầu trời âm u, gió lạnh kéo về và lá cây như đang rơi rụng xào xạc.

Dấu vết duy nhất còn sót lại là hình vẽ kí hiệu tai nạn phía góc quanh và vết xước do bánh xe để lại.

Bước lại gần hơn, phía dưới kia chẳng nhìn thấy gì cả. Nơi đang đứng hiện tại, hình như quá xa vời với khoảng cách ở đó. Và hình như cô vừa nhìn thấy hấn thì phải.

Đau...đau quá... Tim như bị ai bóp chặt đến không thở nổi. Con đường này, hôm qua đã đi qua. Con đường này, đã có một lần tim không yên. Con đường này...đã lấy mất anh....

Chân không còn sức mà quỵ xuống, nước mắt không biết rơi bao lâu để tràn khóe mi. Cô đã mất anh, mất thật rồi...

Mất trong khi cô còn chưa nói cảm ơn, còn chưa nói tiếng yêu, còn chưa thể hiện trái tim mình...Và cô vẫn chưa nấu cho hấn một bữa ăn, chưa dành cho hấn một ngày sinh nhật, chưa đan kịp chiếc khăn vẫn còn giăng giở... Cô còn rất nhiều rất nhiều điều chưa làm cho hấn... Vậy mà hấn đã đi...

Lãnh Như Phong...quá tàn nhẫn, Lãnh Như Phong...quá ích kỉ. Lãnh Như Phong...vì sao...

Tiếng nước nở không tìm được vang lên trong không gian nghe đến xé lòng. Đau thương cuộn trào như thể cướp đi sinh mệnh trái tim mình. Băng Băng lặng ôm lấy con tim đang nhói đau và tấm lòng đã nguội lạnh mà nhìn vào khoảng không vô định cứ để cho nước mắt thi nhau tuôn rơi.

Hình như đâu đây, nghe thấy tiếng hân gọi...yêu thương. Hình như đâu đây, những hình ảnh đang hiện lên...ngọt ngào. Hình như đâu đây, hơi ấm hân bao quanh lấy mình...nhớ nhưng.

Làm sao bây giờ...đau quá...nhớ quá... Xin đừng hiện lên nữa...những yêu thương ơi....xin đừng nói gì nữa...những lời thì thầm kia ...Cũng đừng cười với tôi...dịu dàng như thế...

Tìm về đâu để giữ lại, tìm về đâu để được thanh thoi. Làm sao để xóa hết những kí ức kia, làm sao để quên được nỗi đau đang ngày một tăng này.

Giá như không yêu, sẽ không đau. Giá như có thể vẫn ước mơ đến ngày hạnh phúc. Giá như trước mặt cô...hân vẫn đang đứng mỉm cười.

“A... hu hu hu...Lãnh Như Phong... vì sao...”

Vì sao đã cho em một con đường, mà còn cướp mất. Vì sao đã trao ra trái tim, thì lại lấy đi. Vì sao đang đi mà dừng lại không đi tiếp. Vì sao lại nở cướp mất trái tim em....Và vì sao em lại yêu anh, yêu nhiều đến như thế này.

Làm thế nào những khi muốn nép trong vòng tay ấy. Làm thế nào những khi cô đơn cần một bờ vai. Làm thế nào khi không còn nhìn thấy gương mặt nhu tình và giọng nói yêu thương.

Ai sẽ cho em những thứ em cần những điều đã trao. Ai sẽ ru em vào giấc ngủ say mỗi khi đêm lạnh về. Và ai sẽ yêu em nhiều như anh bây giờ. Em đã mất anh... mất thật rồi. Em cũng mất đi...trái tim mình.

Trời như bị tiếng nước nở nghẹn ngào kia đánh thức mà chợt đổ cơn mưa. Cây cối như bị gió cuốn lấy đi mà lung lay cành lá.

Mưa rơi...tí tách. Nước mắt...tuôn trào. Cái lạnh trong tim...còn lạnh hơn ngoài da thịt rất nhiều. Muốn tìm dừng đau nữa, muốn nó dừng lại và đừng kêu tên ai. Nhưng sao nó vẫn cứ đau như thế này. Đau đến nỗi không thể chịu được mà muốn chết đi thật nhanh.

Hạo Thiên đau lòng đến khóe mắt cay cay ôm người con gái trong lòng đang than khóc. Có phải là đã quá tàn nhẫn rồi không? Vì sao lại nở lấy đi hạnh phúc của cô ấy trong khi tất cả chỉ mới là bắt đầu. Tại sao lại xảy đến với người con gái bé nhỏ đáng thương này.

Bỗng, tiếng khóc chợt dừng. Nhìn lại chỉ thấy nước mắt tràn đầy cứ thể rơi ra khi đôi mắt đã nhắm lại. Vội vàng bế cô vào trong xe và lao nhanh đến bệnh viện. Bỏ lại phía sau là một trái tim đập rộn ràng khi đang yêu.

Đến khi Băng Băng mở mắt, đã là ngày hôm sau. Mở mắt ra, vô hồn. Mở mắt ra, không còn long lanh như trước. Mở mắt ra, như nhận lấy hết đau thương về mình. Cô như một người vô tri vô giác mà nằm yên một chỗ.

Nhìn thấy con gái như vậy, Thiên Kim không thể nào chịu được mà ôm chầm lấy con than khóc. Đã quá tàn nhẫn rồi. Thật sự quá tàn nhẫn rồi. Tại sao một đứa bé sẽ ra đời lại là một người phải dời xa. Con gái tôi, làm sao có thể chịu nỗi đau quá lớn này đây ông trời. Nên bỏ hay giữ, phải làm thế nào để nó thôi đau thương?

Ngoài trời những tia sáng long lanh như sợi ẩm hôn người. Nhưng bây giờ trong lòng ai đó, đã không còn mặt trời cho riêng mình.

P/S: Dĩ nhiên nhân vật chính của chúng ta sẽ không chết, nhưng chuyện gì sẽ xảy ra với hân? Gia đình sẽ giữ lại đứa trẻ hay phá đi? Băng Băng sẽ như thế nào khi biết mình có thai? Tống Huỳnh Thiên sẽ làm gì khi biết cô có thai? 3 năm sau hai người gặp lại nhau trong hoàn cảnh nào? Bên cạnh Lãnh Như Phong, lại có một người con gái khác. Oki!!! Hẹn mọi người tập sau. PiPo...

6. Tập 5 : Tìm Lại Bầu Trời

Thân ái:

Mun xin tặng tập 5 đến các bạn nhân dịp ngày 8-3. Chúc các bạn con gái luôn xinh như hoa, động lòng như thiếu nữ và lúc nào cũng yêu đời vào mỗi sớm mai thức giấc. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Mun trong suốt thời gian qua. Moah....

Nàng Phải Là Cửa Ta: Tập 5- Tìm lại bầu trời

Một tuần kể từ khi Lãnh Như Phong đi, nụ cười dường như tắt hẳn. Không có khóc than buồn bã, không có đau khổ hiện ra. Mà nó, cứ như đã ăn sâu, ăn sâu vào mỗi một con người. Sâu đến nỗi tưởng như không thể nào xóa đi được.

Băng Băng nằm một mình trong phòng nhìn ra ngoài cửa kính. Ngoài kia, nắng chói quá đến lóa mắt người mà sao không khí xung quanh vẫn lạnh lẽo đến đáng sợ. Cảm thấy như bản thân mình đang ở trong một hầm băng lạnh giá cô đơn nào đó trên cõi đời.

Giá như bây giờ có thể nghe thấy một tiếng gọi của ai đó... gọi tên cô...dịu dàng. Giá như bây giờ có một bàn tay nào đó... kéo cô ra...nhẹ nhàng. Giá như có một bờ vai ấm nào đó... để cô tựa vào...yên bình và giá như bây giờ...cô có thể ở trong lòng anh...bật khóc.

Nhưng sao bao đêm gọi tên, bao đêm kiếm tìm lại chẳng thấy đâu. Chỉ thấy xung quanh, lặng yên đến đáng sợ. Hóa ra, tất cả chỉ là hai chữ “giá như”

Không gặp sẽ không mến. Không biết không tương tư. Không trao sẽ không nợ. Không tiếc sẽ không sầu. Không gắn bó sẽ chẳng rời xa. Không phụ thuộc không cần dựa dẫm. Không gặp gỡ sẽ không ở bên nhau .

Cuộn người lại, đôi tay run run ôm lấy bờ vai đến tê dại. Nước mắt tuôn rơi như không thể ngừng mà cứ lặng lẽ không phát ra tiếng khóc nào.

Rơi vẫn rơi, khóc vẫn khóc, nhớ vẫn nhớ nhưng lại chẳng nguôi ngoai mà lại càng thêm nặng lòng xót xa.

Nhớ rất nhiều! Nhớ những lúc nụ cười vô tình chỉ dành cho riêng mình. Nhớ những lúc bên nhau nhưng lại ngại ngần nói tiếng yêu. Nhớ những khi được ở trong cái ôm ấm áp và cả những lúc tim đập rộn ràng như thừa vẫn còn yêu.

Nhưng bây giờ, đã mất. Tất cả đã bỏ cô đi, ngày một xa.

Vì sao lại rời xa như thế? Vì sao lại mang đến nhiều đớn đau như vậy? Vì sao vẫn không thể nào quên mà càng nhớ. Vì sao lại cảm thấy tim như đã ngừng đập thế này.

Hạo Thiên mở cửa bước vào, nhìn thấy Băng Băng như vậy trong lòng lại nhói lên. Cô đơn mà chẳng nói một câu, đau buồn nhưng cũng không than vãn. Cứ lặng yên như ôm tất cả vào người mà rơi nước mắt. Có lẽ bây giờ, chị ấy đang cảm thấy mình đã mất đi tất cả.

Vòng tay ôm lấy thân thể đang run rẩy kia. Hấn không biết đứa nhỏ sẽ là tia sáng hay bóng đêm củ đời chị ấy. Nhưng hấn chỉ biết, nếu bỏ đi mà không nói, thì đã là quá tàn nhẫn rồi.

Như đã tìm ra câu trả lời cho mình. Hạo Thiên cúi xuống ôm chặt người chị bé nhỏ này như tiếp thêm động lực sống.

“Hãy thôi khóc nhiều vì chị vẫn còn đứa bé trong bụng.”

Quả nhiên câu nói vừa rồi có tác dụng. Người trong lòng bỗng cứng ngắc sau đó nước mắt tràn mi mà ngẩng đầu lên thì thào hỏi lại.

“Là thật?”

Xem ra cũng không đến nỗi bi quan. Thượng Quan Hạo Thiên nghĩ vậy sau đó vuốt nhẹ tóc cô nói.

“Đúng vậy. Vì thế chị phải nhanh chóng bồi bổ thân thể thì đứa nhỏ mới khỏe mạnh chào đời được.”

Cúi đầu nước mắt chảy dài. Tiếng khóc than như không kìm được nữa mà phát ra cùng những đau thương như đã chìm cô xuống trăm tầng địa ngục. Thật là may vì anh còn để lại cho cô một món quà to lớn ý nghĩa như vậy. Đứa con duy nhất của hai người cũng là niềm hạnh phúc cuối cùng của đời cô. Nhưng niềm vui sao có thể trọn vẹn trong khi anh đã ra đi.

“A...híc híc hu hu hu.....”

Nước mắt cứ tuôn ra cùng những ghen ngào còn trong tim in lại. Xin hãy cho tôi được khóc cạn nước mắt cùng xóa hết đau thương. Kể từ nay tôi sẽ không khóc nữa và tim cũng thôi đau. Xin hãy mang linh hồn anh đến bên cạnh tôi lần cuối cùng để có thể giữ lấy hơi ấm sẽ mãi đi theo tôi đến cuối đời. Mong tình yêu anh sẽ trở thành động lực để giúp tôi vượt qua khó khăn này. Và mong anh, hãy ngủ yên trong trái tim tôi mãi như thế nhé.

Tổng Huỳnh Thiên nhìn Băng Băng như đang đợi câu trả lời của cô dành cho hắn. Vật cản đã được dẹp đi và bây giờ hắn chỉ cần đợi cô từ từ tiến về phía mình. Không có người con gái nào có thể vượt qua được thử thách này khi có một người giang tay chào đón. Hắn nghĩ cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội này.

Tuy sắc mặt còn hơi tái nhợt nhưng thần thái lạnh nhạt càng tăng chứ không giảm. Nhìn người đàn ông đang làm ra vẻ bao dung ngồi trước mặt mình nói ra hết lời hoa mỹ, trong lòng Băng Băng cảm thấy khó chịu không thôi.

Hắn nghĩ cô là loại người gì khi người yêu vừa mới mất đã đến cầu hôn cô. Có phải đã quá xem thường khi cô không còn điểm tựa?

Khóe môi kinh miệt rõ ràng hiện ra. Nhìn Tổng Huỳnh Thiên cô như không xem trọng lời hắn nói.

“Tổng Huỳnh Thiên. Tôi yêu anh sao? Tôi có nói tôi cần anh không? Và hình như tôi chưa nói cho anh biết là tôi đã có thai đứa nhỏ của Như Phong. Vì thế, tôi không thiếu, không cần thứ gì từ anh cả.”

Mang thai? Cô ta mang thai đứa nhỏ của Lãnh Như Phong? Đáng chết! Không ngờ chuyện này lại xảy ra đến không kịp cứu vớt. Như bị kích động quá, Tổng Huỳnh Thiên nói thẳng ra suy nghĩ của mình..

“Bỏ nó đi.”

Nhúu mày nhìn hắn, cô cảm thấy kinh thường mà rút ngắn lời nói đến mức hết sức có thể.

“Mời anh về cho”

Nhận ra mình đã nói hơi quá. Tổng Huỳnh Thiên gương mặt dịu đi nhìn cô dịu dàng. Nếu như cô muốn giữ, hắn sẽ cho cô giữ nó thêm vài tháng. Chỉ cần lễ cưới xong, hắn không sợ không làm gì được đứa trẻ.

“Anh xin lỗi, là anh đã hơi xúc động. Nhưng không sao. Nếu em muốn, anh có thể xem nó như con anh.”

Cười lạnh trong lòng. Băng Băng mắt vô hồn nhìn người đàn ông đang diễn kịch trước mắt mình. Chỉ thấy giả dối đến mức ghê tởm.

“Đó là con tôi và Như Phong. Anh lấy quyền gì mà xem như con anh. Chủ tịch Tổng, anh đang làm cho tôi cảm thấy rằng anh đang đi cầu xin tình yêu đấy. Hy vọng tôi sẽ không còn nghe thấy chuyện này từ anh nữa.Chào anh.”

Băng Băng nói xong thì bước đi. Tổng Huỳnh Thiên đầu hơi cúi xuống che đi ánh mắt nhìn đến đáng sợ và hai tay nắm chặt run run như cổ kìm nén cảm xúc đang dâng lên của mình. Hắn chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã đến như vậy. Chưa bao giờ cảm thấy muốn giết một người trước mặt mình đến thế này. Thượng Quan Băng Băng, cô sẽ phải gánh chịu hậu quả vì những gì cô đã nói ngày hôm nay.

Băng Băng sau khi bước vào phòng, chân như không còn sức mà khụy xuống. Hôm nay sau khi gặp Tổng Huỳnh Thiên, cô cảm thấy hình như mình đã bỏ quên một điều. Cũng có lẽ không phải bỏ quên mà là trốn tránh. Trốn tránh không giám đối diện với sự thật mà lại lờ đi như không biết. Là tại vì cô, chính vì cô mới dẫn đến cái chết của anh.

Nếu như cô không đến, không để anh nhìn thấy. Nếu như cô không quay người đi mà lại bước vào. Nếu như cô không lên xe của Tổng Huỳnh Thiên mà đi về phía anh. Nếu như vậy thì anh sẽ không chết. Nhưng tất cả lại chỉ là hai chữ “nếu như”

Hóa ra là mình đã quá vô tâm đến vậy. Hóa ra bản thân mình đã hèn nhát đến yếu đuối thế này. Tim...đau đến nghẹt thở... Lòng... như muốn nát tan. Đã cố dặn mình là không thể khóc, vậy mà sao nước mắt sao cứ tuôn rơi.

Vì cô... vì cô đã đánh mất anh. Chính vì cô...vì chính cô chứ không phải là ai khác...

Ba năm sau.

Thiên Kim-mẹ của Băng Băng ngồi trong phòng khách mắt liếc xéo nhìn chồng hậu đậu đang thay tã cho cháu bằng ánh mắt đầy coi thường. Như không thể chịu được cảnh tượng này nữa, giành lấy tã từ tay chồng và nói.

“Tránh ra giùm. Nhìn anh làm, em cảm thấy khó chịu quá.”

Gia Hoàng bị vợ hắt hủi cảm thấy cực không vui. Hết con rồi tới cháu, bản thân là chồng thì lại bị vứt sang một bên. Không biết có ông chồng nào tội nghiệp như hần không nữa.

Hiểu chồng đang nghĩ gì, Kim vừa nhẹ nhàng thay tã cho cháu vừa nói bằng giọng không ngờ tới.

“Đừng nói với em là anh đang ghen với đứa cháu 2 tuổi rưỡi đấy nha.”

Nếu để vợ biết suy nghĩ của mình, hần còn mặt mũi nào để nhìn con cháu chứ. Vì thế, hần phản bác lại ngay lập tức.

“Làm gì có.”

Nhâng cục cứng lên hôn chụt một cái, làm như không nghe thấy lời giải thích của chồng Kim nói.

“Cục cứng của ngoại. Con xem ông ngoại nhớn từng tuổi này còn mắc bệnh ghen nữa kìa. Mai mốt, con không được học theo như thế đâu nhé!”

Thở dài cái tính trẻ con của vợ, Gia Hoàng đứng lên đi lấy ly nước cho cô.

Còn nhớ tai nạn xảy ra 3 năm trước, gia đình hần đã suýt mất đi sinh mạng của hai người, một là con hai là cháu. Nhất là lúc đứng ngoài phòng bệnh nghe bác sĩ thông báo chỉ giữ được mạng sống một trong hai. Gia đình ông đau đớn quyết định sẽ từ bỏ đứa bé vì không muốn đánh mất đứa con gái đáng thương.

Nhưng cũng may vào giây phút cuối cùng, cả hai đều an toàn bình an thoát khỏi. Chính vì thế nên bây giờ, ông mới có đứa cháu trai đáng yêu như vậy.

Ngoại ô phía Tây Nam thành phố, một mảnh yên bình lặng lẽ hiện ra. Không khí trong lành, trang trại, vườn hoa trải dài như vô tận.

Người con gái cầm trong tay ly nước, hai má hồng hồng bước đến chỗ những nhân công đang làm việc.

Một số người gặp cô cúi đầu chào hỏi hay mỉm cười bước đi tiếp. Đây không phải lần đầu tiên họ thấy tiểu thư đến chỗ này kể từ lúc người con trai ấy ở lại đây.

Giọng nói dễ nghe như chim hoàng anh hót, cứ chỉ dịu dàng đáng yêu đến say lòng người. Lam Yên Liên-con gái trang trại Lam gia giàu nhất tại đây ngại ngần đưa nước cho người con trai anh tuấn trước mặt.

“A Phong! Uống nước nghỉ ngơi chút đi.”

Người nam nhân tên A Phong đang vẽ vẽ gì đó trên giấy trắng nghe tiếng gọi thì ngẩng đầu lên. Gương mặt hoàn mỹ, ngũ quan cân đối, dáng người cao lớn và nước da quyến rũ. Hần như một bức tượng điêu khắc kiệt xuất nhất của thần mặt trời dành cho nhân thế.

Lam Yên Liên bắt gặp ánh mắt hút hồn màu lam của hần, tim trong lồng ngực đập như trống dồn. Ba năm trước gặp hần, cô cảm thấy mình như đã tìm được chân mệnh thiên tử của mình.

“Yên Liên ở đây đợi anh rồi cùng về nhé.”

Nhận ly nước của cô, người con trai tên A Phong chỉ nói hai chữ cảm ơn sau đó tiếp tục công việc của mình.

Lam Yên Liên không thấy hần trả lời, trong lòng hơi buồn một tí nhưng vẫn ngồi xuống ghế bên cạnh hần.

Trong một lần tình cờ, gia đình cô đi chơi ở nhà bà con xa. Trên đường về nhà thì đã vô tình nhìn thấy A Phong ở phía dưới đồi. Lúc đó người hấn thương tích đầy mình và máu chảy nhiều đến đáng sợ.

Khi đưa hấn tới bệnh viện, phải qua một tuần thì hấn mới tỉnh lại. Nhưng bác sĩ chuẩn đoán đã nói, hấn do va chạm ảnh hưởng đến não nhiều quá dẫn tới mất trí nhớ. Vì thế nên gia đình cô quyết cửu mang hấn về nhà. Còn tên A Phong của hấn bây giờ là lấy lại từ hai chữ “Như Phong” ở chiếc đồng hồ duy nhất hấn còn sót trên người.

Cũng không biết vì sao, con tim chưa một lần rung động của cô đã vô tình trao cho hấn. Còn hấn, chỉ xem cô là người “em gái họ” như lời gia đình cô đã nói dối.

Hai người về đến biệt thự Lam gia cũng gần về chiều. Lam lão gia ngồi trong phòng nhìn thấy hình ảnh hai đứa đang đi với nhau, trong lòng cảm thấy không mấy vui vẻ.

Con gái ông nghĩ gì, chẳng lẽ ông lại không biết. Nhưng mà ông quyết không thể tác thành cho hai đứa. Nhất là với một người không có gì trong tay như A Phong.

Mặc dù hấn ta làm việc rất hiệu quả và giúp ông xử lý nhiều công việc khó. Nhưng mà muốn lấy con gái ông, phải cỡ như Phú điền Trương gia mới có thể.

Nhắc đến Trương gia, Lão Trương Phú như vậy mà không ngờ có đứa con tài giỏi đến thế. Con trai hấn-Trương Vân Phi giữ chức giám đốc cho một tập đoàn nào đó, sau đó về xây cho lão một trang trại để quản lý và an hưởng tuổi già. Thật là nhiều phúc đến không sao kể hết. Chẳng như lão, hết vợ ngờ nghệch đến con ngu dốt.

Nghĩ đến thế, giọng không mấy vui vẻ hấn gọi con gái mình.

“Yên Liên. Lại đây cha biểu.”

A Phong thấy vậy cúi đầu với Lam lão gia sau đó bước về phía phòng mình.

Yên Liên nhìn A Phong đi không biết làm gì hơn là lại chỗ cha mình.

“Cha gọi con”

Lam lão nhìn con suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Con lo liệu sang nhà Trương gia trao đổi tình cảm. Ta sẽ không chấp nhận A Phong đâu.” (Mun: Ham giàu ~.~)”

Nghe thấy cha nói vậy, Yên Liên nũng nịu kêu lên như không đồng ý.

“Cha...”

Phất tay, Lam lão bực mình đứng lên cầu nhàu rồi bước đi.

“Không cha con gì hết. Ta đã quyết thì không thay đổi. Liệu mà làm đi.”

Còn A Phong sau khi về phòng liền tắm rửa sạch sẽ. Hấn cảm thấy gần đây, khi nhìn đến chiếc đồng hồ này, đầu lại đau một cách kì lạ. Nhất là những hình ảnh chớp trồn hiện ra không trọn vẹn. Mà khi cố nhớ, đầu lại đau hơn trước gấp trăm lần.

Chỉ có một điều duy nhất luôn luôn lặp lại trong những giấc mơ, là có một người con gái mờ mờ ảo ảo như đang đứng đối diện và nhìn hấn khóc.

Ngay cả bản thân hấn cũng không hiểu nổi, chỉ là mỗi khi giật mình tỉnh lại, tim nhói đau như đã đánh mất điều gì. Lớn lắm.

Lam Yên Liên tới đó đã không ăn cơm ý chỉ tuyệt thực. Lam phu nhân thấy vậy bưng bát cháo lên phòng con gái dỗ dành.

Lam Yên Liên nhìn mẹ nũng nịu đòi hỏi.

“Me, mẹ xin cha thành toàn cho con và A Phong đi.”

Lam phu nhân cười cười vuốt tóc con gái dịu dàng nói.

“Nhưng vì sao con thích A Phong?”

Mím môi suy nghĩ, lát sau Lam Yên Lam mơ mộng nói lên cõi lòng.

“Vì A Phong đẹp trai phong độ. Đi với anh ấy con thấy mình như là công chúa vậy đó. Còn nữa nha, đám con gái bạn con nó rất ganh tị khi con được ở bên anh ấy đấy.” (Mun. =.=! Ham zai đẹp. Cha mê giàu, con mê trai. Đúng là cha nào con đấy!)

Nghe con nói vậy, Lam phu nhân khuyên giải.

“Trương thiếu gia cũng là người trong mơ của mấy cô thiếu nữ ở đây đấy. Vừa giỏi vừa đẹp trai nữa. So với A Phong còn hơn 1 cái mà”

Ra về suy nghĩ, Lam Yên Liên một lúc sau nói.

“Nhưng con thấy A Phong đẹp hơn.”

Hiếu con gái không chịu khổ được, Lam phu nhân tiếp tục gợi ý.

“Nếu lấy A Phong con sẽ ở đâu trong khi hấn không nhà không cửa. Còn nữa, A Phong hiện nay đang mất trí nhớ. Nhớ đâu mai một nhớ lại lúc đó đã có gia đình rồi thì sao? Mà ai biết hấn có cướp người giết của không.”

Nghe mẹ mình nói vậy, Lam Yên Liên cũng cảm thấy sợ. Đến lúc đó thì chẳng phải uống mất một đời hoa khôi thiếu nữ của cô sao. Nhớ đâu Trương thiếu gia cũng đẹp trai không kém A Phong thì sao.

Thấy gương mặt ra vẻ nguôi đi của con gái, bà biết nó đã xuôi lòng.

“Nếu như vậy, chi bằng vài ngày nữa con đến Trương gia xem thử xem sao. Biết đâu lại vừa ý hơn A Phong.”

Lam Yên Liên thấy mẹ nói có lí liền đồng ý gật mặt.

“Ừm. Để con thu xếp đến sau.”

Bố mẹ Lãnh Như Phong đang ngồi chơi với cháu trai cùng gia đình Băng Băng. Như Sương-em gái Như Phong nhìn Băng Băng và Uyển Nhi nói.

“Em thấy dạo này thời tiết khô nóng. Chi bằng ngày kia chúng ta về ngoại ô Tây Nam nghỉ ngơi một chuyến. Tiện thể cho bé Niệm Dư đổi không khí một chút. Em nghe nói Tây Nam là nơi duy nhất có khí hậu mát mẻ phù hợp với tất cả mọi người đó.”

Băng Băng qua cửa kính nhìn vào con trai. Niệm Dư có đôi mắt xanh lam hút hồn, có cái trán cao thông minh cương trực và mũi thẳng dọc dừa đầy anh tuấn. Con cứ như là một bản sao của anh còn lại trên cõi đời.

Ba năm rồi sao? Chỉ mới là ba năm nhưng đối với cô còn dài hơn mấy thế kỉ. Anh đã ra đi lâu đến vậy, nhưng nhắm mắt lại, chỉ như mới ngày hôm qua.

Cuối cùng mọi người cho biểu quyết. Thế hệ trẻ bao gồm Hạo Thiên, Uyển Nhi, Nguyệt Nhi, Như Sương và Băng Băng sẽ đưa cục cưng Niệm Dư về Tây Nam nghỉ ngơi. Còn những bậc tiền bối đã qua thời kì ăn chơi như bố mẹ Băng Băng thì sẽ đi nghỉ dưỡng tại đảo HaWai.

Tây Nam hiện nay đang là nơi lí tưởng du lịch cho rất nhiều người. Xa rời thành phố phồn hoa đô thị, con người sẽ được ngắm nhìn đồi cỏ xanh mượt trải dài bát ngát. Hòa mình với cái nắng dịu và làn gió mát, tận hưởng hương hoa thoang thoảng không biết từ đâu lạc tới. Nhất là đứng ở trên sườn dốc nhìn xuống, những trang trại chăn nuôi dê bò nhộn nhịp người người và những dải hoa đủ màu sắc như vậy chào ngày mới yên lành. Cảm thấy như đang đứng trong một bức tranh thiên nhiên hòa bình yên tĩnh.

Năm lớn một nhỏ vui vẻ ngồi trên chiếc khăn trải dùng cho những cuộc đi chơi picnic. Không thể không công nhận rằng tất cả mọi người đều cảm thấy thích ở đây.

Niệm Dư bò bò đến chỗ Băng Băng bập bẹ gọi ma ma. Nó rất thích ở trong vòng tay mẹ và ngửi ngửi hương thơm chỉ mình mẹ mới có.

Ôm con trong lòng, nhìn khoảng đất trước mắt. Cô cảm thấy con đường tương lai sao lại dài đến như vậy. Con trai cô, sẽ là đứa trẻ không cha sao? Mỗi lần nghe con tập nói hai tiếng Ma ma ba ba, tim như bị ai đó bóp lại và nỗi nhớ anh lại dâng lên nghẹn ngào. Đến khi nào, lòng mới bình yên như lúc ban đầu. Đến khi nào, những yêu thương luyến tiếc mới thôi thổn thức. Và đến khi nào, nước mắt thôi rơi trong những đêm lạnh về. Yêu anh, nhớ anh đã quá sâu, sâu đến chính bản thân cô cũng không ngờ rằng mình đã không còn đường quay về.

Yên Liên đi qua nhà Trương gia như lời đã nói. Trên đường đi qua dải hoa tím thì tình cờ nghe thấy hai người con gái lạ mặt xinh đẹp đang ngồi nói chuyện. Vốn dĩ cô định bước đi tiếp nhưng hai chữ Như Phong đã đập vào tai cô làm bước chân cô chợt dừng lại.

Uyển Nhi và Như Sương không ngờ mình bị nghe lén. Vẫn nói về sự ra đi của Như Phong mà không biết điều ấy sẽ dẫn tới chuyện gì.

Chỉ thấy người con gái sau khi nghe xong, gương mặt mừng rỡ quay người bước ngược lại với con đường mình định đi. Nụ cười trên môi không thể che dấu và bước chân ngày một vội vàng hơn.

A Phong sau khi nhận được tin hẹn của Lam Yên Liên, trong lòng suy nghĩ không thôi. Không hiểu vì sao Lam Yên Liên lại hẹn mình ở nơi đó cũng không biết có nên tới hay không thì tiếng khóc oa oa của đứa bé đã phá tan suy nghĩ của hắn.

Phía trước mặt, một bé trai hai tay dính ít màu đất cùng hai đầu gối còn vương lại cỏ dại đang bò bập bễ đi về phía trước. Bò một tí sau đó dừng lại oa oa khóc rồi lại tiếp tục bò tiếp rồi lại dừng lại và oa oa khóc. Cứ như thế, hình ảnh đáng yêu ngộ nghĩnh đã thu hút hồn hắn khiến hắn không thể nào không bước lại.

Niệm Dư đang ngồi cùng mẹ thì nhìn thấy một con mèo con, nó thích thú bò theo. Mãi một lát sau, con mèo ấy không thấy đâu nữa mà nhìn ngó xung quanh lại chẳng thấy mẹ đâu. Nó sợ hãi oa oa khóc tìm mẹ.

Rơi vào vòng ôm ấm áp, mắt mở to ngấn nước nhìn người đàn ông trước mắt sau đó bập bẹ gọi hai tiếng “ba ba” cười rộ lên.

A Phong sau khi nhìn kĩ gương mặt thiên thần xinh xắn đáng yêu và tiếng gọi non nớt, tim nhói một cái và lòng đập dềnh bỏi hồi không yên. Nhất là đôi mắt màu lam nhẹ hơn màu mắt mình một tí đã làm hắn không thể nào dời được.

Hai người, một trẻ một lớn đang mắt to nhìn mắt nhỏ thì tiếng gọi đầy lo lắng hốt hoảng đã lấy đi tầm nhìn của hai người.

Niệm Dư thấy mẹ, tay non nớt vẫy vẫy gọi.

“Ma Ma... Ba Ba”

Bằng Bằng thấy con trong lòng người lạ, đôi mắt này giờ đã ngập nước chỉ mờ mờ nhìn rõ vào con. Vội vàng bước đến ôm con vào lòng thật chặt mà gọi tên.

“Niệm Dư...Niệm Dư...”

A Phong sau khi nghe thấy tiếng gọi và hình ảnh người con gái xuất hiện trước mặt mình, toàn thân như cứng đờ mà nhìn cô.

Cô mái tóc thả dài, cô lệ tràn ướt mi. Cô váy trắng dịu dàng, cô ngập nước nhìn hắn.

Bằng Bằng sau khi lấy lại được một chút bình tĩnh thì vội vàng nhìn người giúp đỡ nói tiếng cảm ơn. Nào ngờ, hai chữ cảm ơn chưa nói thành đã đổi thành tiếng thốt nghẹn ngào.

“Như Phong...”

A Phong nghe thấy tiếng gọi tên ai đó của cô, tim đập nhanh như trống dồn và đôi mắt không thể nào dời được khuôn mặt đầm nước nhìn mình đầy ngỡ ngàng.

“Là anh sao? Như Phong...”

Bằng Bằng thất thần nhìn người đàn ông trước mắt thì thào gọi tên. Nhưng khi thấy bước chân đang chuẩn bị dời đi, cô như một sinh mạng đang chết khô ngoài sa mạc đã tìm thấy nguồn sống mà vội vàng níu giữ.

“Đừng đi, Phong...”

Gương mặt hoảng sợ lệ rơi, bàn tay níu lấy tay hắn run run và toàn thân như không còn sức lực nhìn rất thương tâm. Trong lòng hắn không hiểu vì sao lại không muốn nhìn thấy người con gái này đau lòng như vậy.

“Xin lỗi, có lẽ cô nhận nhầm người.”

Bằng Bằng cứ ngỡ mình đang ở trong giấc mơ thường ngày mà vội vàng níu giữ. Đã bao đêm cố chạy theo nắm lấy, nhưng hình ảnh ấy lại tan biến ngay trước mặt mình. Cho đến khi trái tim đập mạnh và mồ hôi ướt đầm, cô mới biết mình lại nằm mơ.

Nhưng sao, nhìn anh trước mặt, cảm giác lại chân thật như vậy. Và sau khi giọng nói trầm thấp nam tính ấy phát ra. Trong đầu như có tiếng trống đánh tan mộng mị mơ hồ.

“Anh... không, không thể nhầm lẫn được. Là anh... là anh phải không, Phong...”

“Xin lỗi, tôi không quen cô.”

Nhìn người đàn ông đang bước đi và bàn tay nhỏ trống rỗng, tim như thắt lại đến đau nhói.

Đôi mắt mờ sương và tiếng nấc nghẹn ngào nhìn người đàn ông đang bước đi. Quá đột ngột, quá nhanh chóng làm cô không thể thích ứng kịp mà chỉ đứng lặng nhìn anh bước đi. Chẳng lẽ chỉ là người giống người, chẳng lẽ là đã quá tưởng niệm. Chẳng lẽ vì thế nên cô đã nhầm lẫn anh với một người đàn ông khác.

Nhưng khi nhìn thấy thứ ánh sáng lấp lánh trên tay anh, cô giật mình trong chốc lát rồi muốn chạy theo. Nhưng vừa mới nhấc chân thì trước mắt tất cả bỗng tối sầm.

Niệm Dư này giờ nín thình nhìn hai người nói chuyện. Đến khi vòng tay mẹ đã nơi lỏng và từ từ ngã xuống thì nó sợ hãi khóc to lên.

“Oa oa oa... ba ba... ma ma ... Oa oa oa...”

Bước chân đang đi chợt khựng lại, muốn nhấc lên di chuyển nhưng cứ như có đá đè nặng giữ lấy. Tiếng khóc trẻ con làm tâm trí hắn không thể yên mà quay đầu nhìn lại. Chỉ đến khi nhìn thấy, người con gái xanh xao nằm dưới nền cỏ và đôi mắt nhắm chặt. Như một phản xạ có điều kiện, hắn quay người chạy lại với bóng hình kia. Cảm thấy lòng lo lắng, tim đau nặng nề và đầu bỗng nhói lên.

Tại bệnh viện Tình Thương.

Trên chiếc giường trắng tinh, người con gái mái tóc đen tuyền đối lập với nước da trắng bệnh như không còn sức sống đang thiếp đi chìm vào giấc ngủ. Bên cạnh cô, một người đàn ông đang ôm đứa nhỏ nhìn cứ như bản sao của mình mà ngồi lặng lẽ bên cạnh, bàn tay vẫn bị cô gái nắm chặt này giờ chưa buông.

Bốn người sau khi nghe tin của Bằng Bằng xảy ra chuyện thì vội vàng chạy tới. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến họ như hóa đá trong giây lát sau đó bàng hoàng tỉnh lại.

Như Sương nhìn thấy anh trai mình, cô chạy lại nhìn hắn sững người như không tin vào mắt mình. Mãi một lúc sau mới thốt lên.

“Anh Phong! Anh vẫn còn sống? Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Uyển Nhi nhìn Như Phong sau đó thấy cháu trai đang nằm ngủ ngon lành trong lòng hắn thì ngồi xuống bên cạnh chị mình. Có lẽ nguyên nhân có thể đoán được rồi. Nhưng thật không ngờ, Lân Như Phong vẫn còn sống. Quá may mắn, thật là quá may mắn rồi. Chị cô, sẽ thoát ra khỏi ám ảnh năm đó.

Hạo Thiên này giờ im lặng như suy nghĩ gì đó, một lúc sau mới nhìn người đàn ông trước mặt này. Trần tính Như Sương đang làm loạn như đang nổi điên kia ngồi xuống, hắn hỏi.

“Đã có chuyện gì xảy ra với anh?”

A Phong nhìn nam nhân trước mắt sau đó nhìn người con gái nước mắt lưng tròng sụt sịt ngồi bên cạnh hắn. Hắn thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hình như họ đang nhận nhầm lẫn là một người tên Như Phong nào đó. Như Phong, cái tên sao lại trùng hợp với chữ khắc ở trên chiếc đồng hồ của hắn?

“Tôi không nhớ gì hết.”

Nhìn người con gái đang nằm trên giường bệnh sau đó cúi đầu ngắm đứa bé đã ngủ ngon. Lòng cũng nhận ra có cái gì mơ hồ đang diễn ra. Chẳng lẽ, người con gái ấy là người đã xuất hiện trong những giấc mơ của hắn. Chẳng lẽ chính là như vậy nên trái tim không yên khi lần đầu gặp mặt.

“Không nhớ gì? Anh bị mất trí nhớ sao?”

Như Sương, Nguyệt Nhi và Hạo Thiên cùng Uyển Nhi nghe xong thì đều ngạc nhiên nhìn hắn.

Như Sương nhìn A Phong hỏi.

“Anh không nhớ bất cứ chuyện gì?”

Thấy hắn im lặng, lòng không chịu được mà nói hết ra. Sau đó, còn nhân tiện đang ở trong bệnh viện liền đi kiểm tra AND và bệnh cho hắn.

Nhận phiếu kết quả huyết thống giữa Niệm Dư và Như Phong, Như Phong và Như Sương thì bốn người ôm theo Niệm Dư trở về và để lại hắn-Như Phong ở lại cùng Băng Băng.

Hắn đã được nghe kể lại từ Như Sương chuyện trước đây nhưng lại không hề thấy có chút ấn tượng nào. Cứ như trước đây, mình sống mà không hề có trái tim.

“Phong...Phong...đừng đi...không.”

Băng Băng trong mơ nhìn thấy Như Phong vĩnh viễn dời xa, lòng đau nhói gọi tên và chạy theo. Nhưng chạy hoài lại không thể nào với tới, đến khi hình ảnh hắn vỡ tan cùng lúc tim đau như bị ngàn mũi tên xuyên thủng. Đúng vào lúc ấy, cô cảm thấy được hơi ấm trong lòng bàn tay mình, cổ nín chặt lấy sau đó giật mình bừng tỉnh.

Nước vẫn mắt chảy và mồ hôi đã thấm ướt tóc mai. Vội vàng nhìn người đàn ông bên cạnh, đôi tay run run nắm lấy và mắt đầy nước nhìn hắn không ngừng.

Hiện tại, trái tim cô vẫn còn cảm giác đau như sa xuống địa ngục. Mất anh, là nỗi đau quá lớn đối với cô. Nhưng vì sao anh trước mắt, lại cảm thấy xa lạ như vậy.

Mỉm cười chua xót nhìn hắn, cô thì thào khó nói trọn một câu.

“Anh...đã quên. Phải không?”

Tảng đá đè nặng như tăng thêm mà không giảm. Đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau chảy ra kia. Hắn đau lòng ngăn gọn nói.

“Xin lỗi!”

Lắc lắc đầu, Băng Băng giữ tay hắn và cảm nhận hơi ấm đang len lỏi trong tim. Cô mềm yếu mỉm cười.

“Không sao. Chỉ cần anh còn sống, với em thế là đủ rồi.”

Sau khi đưa Băng Băng về nhà, Như Phong cùng Hạo Thiên và Như Sương đến nhà Lam gia nói lời từ biệt cùng tạ ơn.

Mới vừa bước vào khoảng sân trước cửa, tiếng ồn ào bên trong và giọng nói đầy giận giữ của Lam lão gia vang lên khiến 3 người giật mình đứng lại.

“Mày mang nhục về cho tao còn chưa đủ hay sao mà giám đi khách sạn tìm trai hả?”

Tiếng khóc lóc của Lam Yên Liên cùng giọng nói nức nở của bà Lam biện hộ cho con gái mình đầy thương xót.

“Chuyện đã xảy ra...thôi thì...ông...”

“Im ngay. Cũng là do bà quá chiều hư nó đấy. Bây giờ thì sao, bề mặt chưa?”

Ba người đứng ngoài cửa một lúc sau đó đứng lúc im lặng thì bước vào.

Lam lão gia nhìn thấy A Phong bước vào, máu nóng như dồn nên mà chỉ vào nói xối xả.

“Là mày, cái thằng vô ơn. Mày hẹn con gái tao đi khách sạn mà để nó ở một mình, bây giờ đã qua đêm với một thằng không ra gì. Mày muốn hại đời nó sao.”

Như Sương nhíu mày nhìn người đàn ông trung niên đang phát ra những ngôn từ chanh chua. Cô chán ghét quát lên.

“Ông nói đủ chưa!”

Lam lão gia bị quát, giật mình mở to mắt nhìn. Vừa nãy tức giận quá nên không để ý đến, bây giờ mới thấy hai người ăn mặc sang trọng theo cùng A Phong về. Không biết hai người này có quan hệ với tên vô danh kia?

Lam Yên Liên mắt sáng nhìn Như Phong trở lại. Như tìm được đường sống, cô chạy lại núp sau lưng hẳn nức nở.

“Sao anh hẹn mà không tới. Bây giờ em đã như vậy...anh không thể nào bỏ em được...”

Như Phong nghe xong, mày anh nhíu lại sau đó không vừa lòng nói.

“Là Lam tiểu thư ghi giấy hẹn. Tôi cũng có nói là không đến. Chuyện này đâu liên quan đến tôi”

“Không phải, vì sao anh lại nói như thế. Chẳng lẽ vì em đã lỡ nên anh tức giận không nhìn nhận sao?”

Như Sương bặm môi lôi cái thân xác như rắn kia ra, trừng mắt nhìn rồi tức giận nói.

“Cô nói lại xem nào. Là cô viết giấy nhắn anh Phong đến khách sạn. Cũng là cô tự mình hại mình, sao giám nói anh tôi chịu trách nhiệm. Nhìn lại mình đi xem có xứng hay không”

Nhận thấy ánh mắt trừng như hổ của Lam lão gia, Lam Yên Liên giật mình cãi chữa.

“Cô... cô thì biết gì chứ.”

“Tôi chẳng biết gì ngoài việc cô hẹn trai đến khách sạn không thành sau đó lại đòi chịu trách nhiệm. Thật là chuyện nực cười chưa từng thấy”

“Cô...”

“Yên Liên, xuống nhà”

Lam lão gia nhận rõ tình hình thì liền khôn khéo đuổi Lam Yên Liên đi. Lão không ngờ A Phong lại tìm được người thân. Bây giờ không nhân cơ hội lợn què chữa thành lợn lành thì còn đợi khi nào nữa.

“Vừa nãy là nhất thời do tức giận nên quá đã lỡ lời, mọi người mời ngồi.”

Như Sương hừ lạnh một tiếng, ngồi xuống rồi quay đầu đi. Hạo Thiên thì nãy giờ không mở lời vẫn như cũ im lặng. Lão thấy tình hình gay go, nhìn Như Phong nói mềm dẻo.

“Nể tình bác Lam năm đó giúp đỡ. Người không nghĩ sẽ bồi đáp ta sao?”

Lãnh Như Phong gương mặt lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt lên tiếng.

“Ta sẽ bồi đáp lại 3 năm giúp đỡ của Lam gia. Yên tâm, sẽ không để Lam gia thiệt thòi.”

Hừ lạnh trong lòng, Lam lão gia suy tính ổn thỏa. Chỉ cần tổng con gái ông cho hắn, lo gì về sau không moi được.

“Chỉ cần cháu chịu thu nhận Yên Liên, như thế coi như đã là đáp lại ân tình của bác rồi.”

Như Phong nghe xong nhíu mày khó chịu từ chối.

“Chuyện đó thì không được. Mong Lam lão gia thông cảm”

Lam lão gia vẫn mỉm cười hiền hòa nhẹ nhàng từ tốn nói.

“Bác biết hai đứa trước đây cũng có tình cảm. Chỉ vì chuyện lần này nên cháu hơi ngại phải không? Nhưng nghĩ lại nguyên nhân cũng là một phần do cháu. Thôi thì cháu nhắm mắt xuôi tay đi.”

Đập bàn một cái thật mạnh, Như Sương nãy giờ ngồi nghe không thể chịu được nữa tức giận nói.

“Lão già, có gan nói lại lần nữa không? Con gái ông à, có đến kiếp sau cũng đừng mơ mộng vào Lãn gia.”

“Cô...”

“Anh Phong có vợ có con, đâu thiếu “đàn bà” mà rước về nhà. Lão tốt nhất đừng được voi đòi tiên. Nếu không, mất cả chì lẫn chài thì đừng hối tiếc.”

Đập bàn mạnh, Lam lão già đứng lên chỉ và Như Phong vẻ mặt đầy kinh hãi.

“Ta cứu người một mạng, chỉ cần đổi lại người thu nhận con gái ta cũng không được. Biết vậy năm đó ta cứ để người chết đi cho rồi.”

Đá cái ghế bên cạnh, Như Sương thở hổn hển tức giận.

“Lão già đáng ghét. Giám nói vậy à. Nhìn lại con gái ông xem, phải giữ chút thể diện cho mình đi chứ.”

Hạo Thiên nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì đứng lên.

“Nếu Lam lão già không cần chúng ta trả ơn, coi như không ai nợ ai. Chúng tôi xin đưa Như Phong về trước.”

Lam lão thấy tình hình trước mắt không theo ý mình. Mắt trắng dã đảo qua đảo lại sau đó ngồi xuống bàn ra vẻ khoát tay.

“Xem như con gái ta nhìn nhầm người. Xem như năm đó là ta đã sai lầm khi cứu người. Người đi đi.”

Như Sương thấy vậy đứng phắt lên nói.

“Vậy thì ông đã sai khi nghĩ tôi không giám bước đi. Ở đời đâu ai làm ơn còn đòi nhận lại. Nhưng cái lỗi ông đòi thì chắc chỉ có ông mới giám đòi hỏi như vậy. Mà nhìn lại thì ông cũng không xứng được nhận nó đâu”

Nói dứt câu, Như Sương dẫn Như Phong rời khỏi nhà Lam gia. Còn Hạo Thiên ở lại, lấy trong túi áo một tấm chi phiếu đưa cho lão sau đó để lại một câu rồi bước đi.

“Xem như đây là chúng tôi tạ ơn Lam lão già chiếu cố Như Phong trong suốt thời gian qua. Yên tâm, nó sẽ khiến ông hài lòng”

Lam lão già ánh mắt sáng rực nhìn số tiền ghi trong đó. Coi như bọn chúng còn biết điều. Thôi thì chuyện đứa con gái ngu ngốc kia cũng chưa đến nỗi bại lộ, mấy ngày nữa dẫn nó tới Trương gia bồi đắp tình cảm sau cũng được.

Niệm Dư đang chơi với dì Uyển Nhi say sưa thì nhìn thấy ba người đang bước lại phía mình. Nó bỏ lại trò chơi rồi bò bò lại gần non nớt gọi.

“ba ba...ba ba”

Uyển Nhi xụ mặt bế cháu trách cứ.

“Niệm Dư không đáng yêu chút nào. Mới như vậy đã bỏ dì rồi.”

Ở trong lòng Uyển Nhi, Niệm Dư hai tay với với hướng Như Phong đòi hỏi.

“Ba ba ... ba ba”

Như Phong cúi xuống bế con vào lòng sau đó theo yêu cầu của con đi vào phòng Bể Bể. Ôm con trong tay, cảm thấy lòng như có dòng nước ấm xóa đi những bức dọc khi nãy. Mặc dù không nói ra nhưng hẳn cảm thấy không hề thích cách làm của gia đình Lam gia chút nào.

Nhìn thấy Bể Bể đang ngủ, hẳn bế con im lặng ngồi xuống bên cạnh cô.

Mặc dù chưa nhớ ra, nhưng cảm giác thân thuộc khi ở gần cô lại luôn hiện hữu. Còn nhớ lúc mới nhìn thấy cô, hình ảnh người con gái này đã in sâu vào lòng hẳn sâu sắc như thế nào.

Hắn không biết trước đây, hắn có yêu cô sâu đậm như thế nào. Hắn không biết trước đây, tim hắn yêu cô được bao nhiêu. Nhưng hắn biết được cảm giác bây giờ, tim đập yên bình và lòng như có ai sưởi ấm. Là cảm giác mà từ khi mở mắt, lần đầu tiên hắn mới cảm nhận được. (Từ lúc mất trí á bà kon)

Niệm Dư bỗng dưng muốn nhìn thấy mẹ liền thích thú gọi vang.

“ma ma...ba ba...”

Nghe thấy tiếng con, Băng Băng giật mình tỉnh giấc. Nhìn thấy hai người đang ngồi bên cạnh, khóe mắt lại thấy cay cay. Được gần anh, nghe thấy tiếng nói quen thuộc và cảm nhận hơi ấm bên mình. Cô cứ ngỡ tất cả chỉ là một giấc mơ. Đã quá lâu rồi, giấc ngủ không trọn vẹn như vậy. Đã quá lâu rồi, tim mới yên bình được như thế này.

Mặc dù bây giờ, cô rất muốn được torng lòng anh òa khóc. Mặc dù bây giờ, muốn nghe thấy tiếng nói quan tâm nhẹ nhàng và cử chỉ dịu dàng yêu thương. Nhưng bây giờ, anh đã quên mất rồi.

Sau khi nghe tin của Như Phong thì tất cả bậc phụ huynh đều khẩn cấp bay về. Bây giờ mẹ của hắn đang ôm hắn khóc lóc thương tâm không biết là vui hay buồn. Chẳng mấy chốc, căn phòng xôn xao lên.

Mãi đến khi tất đã lấy lại được cảm xúc thì Như Sương chột lên tiếng đề nghị hai người làm hôn lễ. Tuy nhiên vấn đề vừa đặt ra đã bị Băng Băng gạt bỏ với lí do hắn đang bị mất trí nhớ nên không cần vội.

Hai bà mẹ nghe Băng Băng nói xong liền trao nhau cái nhìn đầy ý nghĩa sau đó chớp mắt ra vẻ đồng ý. Mẹ Băng Băng- Thiên Kim lên tiếng trước.

“Đúng vậy. Không sao, không cần vội cũng được. Chị Lan nghĩ phải không?”

Mẹ Như Phong nghe vậy, liếc chồng rồi sau đó ừ xừ nói.

“Tôi thì sao cũng được. Nhưng chỉ là...”

Uyển Nhi và Như Sương trong lòng biết chắc sẽ có chuyện xảy ra nên chỉ im lặng ngồi chờ. Hai người này tính gì? Chẳng lẽ bọn cô lại không biết.”

Bố Băng Băng thấy vậy lên tiếng.

“Có gì chị cứ nói thẳng, không cần ngại.”

“Haiz... chẳng là vài ngày nữa tôi có việc nên về Pháp, cũng nhân tiện đây định mời anh chị ghé đến hòn đảo nhà tôi nghỉ dưỡng. Nhưng ngặt nỗi Như Phong mất trí, tôi thì rất lo. Còn cháu trai thì không thể thiếu được nên...”

Chồng bà Lan nghe thấy vậy liền hiểu ý phụ thêm.

“Nếu vậy cho Băng Băng dọn tới cùng Như Phong đi. Vừa tiện cho việc chăm sóc lại còn khôi phục trí nhớ nữa. Còn Niệm Dư sẽ theo chúng ta đi nghỉ mát.”

“Chuyện này được đó, không biết anh chị thông gia thấy được không?”

Dĩ nhiên nôi nào úp vung đấy. Huống chi là hai người đã có dự định từ trước. Chính vì thế nên bây giờ, Như Phong và Băng Băng, hai người ở cùng một nhà.

Trước khi đi, Như Sương, Uyển Nhi và Nguyệt Nhi đã kịp hội nghị bàn tròn với Băng Băng. Ba cô nhóc thì nhau góp ý. Như Sương vẫn là người lên tiếng trước.

“Chị dâu, bây giờ chị phải là người chinh phục anh Phong đấy.”

Nguyệt Nhi tíu tít phụ thêm.

“Đúng rồi, chị cần dùng mỹ nhân kế. Còn có ngọt ngào một tí...”

Cứ thế, hai người tung hết chiêu này đến chiêu khác. Riêng chỉ có Uyển Nhi ngồi im bên cạnh này giờ chưa nói gì. Một lúc sau khi truyền tải hết câu, như sợ mình thiếu phần, Uyển Nhi hạ một câu nói đầy trêu chọc.

“Mặc dù mất trí nhưng anh Như Phong chắc vẫn là người bá đạo đấy. Em không nghĩ nhanh như vậy lại có thêm đứa cháu đâu.”

Dứt câu, ba cô nàng liếc nhìn gương mặt đỏ bừng của Băng Băng sau đó bật cười bước đi. Trí lý nha! Bọn họ vẫn chưa chơi đủ với Niệm Dư, nay nếu có thêm đứa nhỏ mới chỉ sợ không biết lựa chọn ai.

Băng Băng nhìn người nam nhân đang đọc tài liệu trong thư phòng, hai tay bưng ly nước đang phân vân không biết có nên vào hay không. Đang do dự thì tiếng gọi đầy nam tính vang lên.

“Có chuyện gì sao?”

Ngập ngừng trả lời, cô hai má hơi hồng nhìn hần.

“Em mang nước cho anh. Nhưng sợ làm phiền nên...”

Rõ ràng những câu nói đến tối còn sót lại của ba ác quỷ kia đã tác động rất nhiều tới cô. Mặc dù không muốn nghĩ nhưng nó cứ hiện vòng vòng trong đầu rất rối loạn.

Như Phong nhìn Băng Băng ngại ngùng thì cảm thấy rất mắc cười. Nghe nói trước đây là hần đã theo đuổi cô trước. Còn nói hần đã mặt lì bám đuôi không chịu dời. Quả thật điều ấy khiến hần rất ngạc nhiên. Ngạc nhiên hơn là nhìn trong phòng mình, khắp nơi đều có hình ảnh của cô trong đó.

“Không sao, em vào đi.”

Bặm môi, cô hồi hộp bước vào. Không hiểu vì sao tim cứ đập bình bịch trong lồng ngực. Cảm thấy người cứ như trên mây bay dập dềnh nôn nao.

Đặt nước xuống bàn, cô để lại câu nói rồi vội vàng chạy đi.

“Nếu có gì cần anh cứ gọi em.”

Nhìn bóng hình nhỏ nhắn đang bối rối kia. Hần khước môi bất giác cong một đường cong tuyệt mỹ. Có lẽ bây giờ, hần đã hiểu vì sao hần đã yêu cô.

Đang chuẩn bị đi xuống lầu thì Như Phong nghe thấy tiếng nức nở thì thào gọi tên trong phòng bên cạnh. Do dự một lúc không biết có nên mở cửa ra không, hần mất lo lắng tay xoay nắm cửa.

Căn phòng màu trắng tinh với ánh đèn ngủ màu hồng nhạt. Bước lại gần hơn mới nhìn thấy rõ, người con gái đang thu mình một chỗ nước mắt chảy dài tuôn rơi. Đôi mắt mỗi một như rũ xuống đầy đáng thương, đôi vai run run theo tiếng nấc nghẹn ngào và những giọt mồ hôi đã đọng lại phía tóc mai.

Hần đau lòng đưa tay gạt đi nước mắt kia, nhưng nó vẫn chảy ra không ngừng. Tim như có gì đó buộc chặt lại, cảm thấy như yêu thương không đành lòng nhìn cô như vậy.

Hóa ra cô đã dấu nó đi, chỉ cho riêng mình. Hóa ra những giọt nước mắt này, đã rơi âm thầm như vậy.

Muốn đưa tay ôm cô vào lòng nhưng bàn tay chợt khựng lại. Chỉ biết nắm chặt lấy nó rồi đứng lên bước đi. Đóng cửa lại, người tựa vào tường và tay để lên trái tim đang đau nhói. Cảm thấy lòng nặng nề hơn bao giờ hết.

Như Phong trở lại làm việc tại công ty khiến nhân viên trên dưới hết sức ngỡ ngàng và mừng rỡ. Bọn họ còn muốn tổ chức tiệc ăn mừng cho sự trở lại của hần. Cũng không thể phụ lòng tốt của mọi người, Như Phong đồng ý cho mở tiệc vào ngày mốt sắp tới.

Ngày hôm đó, Như Phong muốn cùng Băng Băng đi dự tiệc ở công ty nhưng nghe cô nói muốn ở nhà nên hần đành một mình đi.

Dự tiệc đến gần 10h, Như Phong cảm thấy trong lòng không yên nên đã bỏ về trước. Có thể một phần cũng không có hứng thú với bữa tiệc này. Hay có thể bên cạnh hần thiếu vắng cái gì đó. Hần vội vã lái xe về nhà.

Thấy cửa vẫn chưa khóa và trong nhà không thấy tiếng động nào. Hần lo lắng ngày càng dâng lên và bước chân vội vã hướng về phòng cô.

Trong đôi mắt của hần, người con gái gương mặt tái nhợt chảy nhiều mồ hôi. Toàn thân nóng như xông hơi và đôi môi hơi khô đầy yếu ớt đang thiếp đi trên giường. Đưa tay không yên chạm vào trán cô, hần lo lắng gọi tên.

“Băng Băng... Tỉnh dậy nào.”

Trong lúc mơ màng, Băng Băng nghe tiếng gọi thân quen thì cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu.

“Um...nước...”

Như Phong nghe cô nói, hần vội vàng chạy xuống dưới. Đang mở tủ lạnh ra thì hình ảnh chai rượu TIG trắng đập vào mắt. Hơi nhú mày, lấy cái khăn và mấy cục đá kèm theo. Bây giờ có thể hiểu một trong những nguyên nhân mà cô trở nên như vậy.

Sau khi đắp khăn lạnh và cho Băng Băng uống nước, Như Phong thở phào nhẹ nhõm. Về phòng thay bộ đồ ở nhà, một lúc sau hần trở lại với cái máy tính trong tay. Đang ngồi xem tài liệu, Băng Băng thoáng động mình.

“Nóng quá...”

Bỏ máy tính xuống, Như Phong chạm nhẹ vào trán xem cô còn nóng không. Nhưng hình ảnh cô bây giờ lại khiến tim hần đập loạn nhịp.

Cô gương mặt ửng hồng, cô mắt hạnh mờ hơi. Cô mái tóc thả dài, cô yêu kiều động lòng người.

“Phong...”

Tiếng gọi non nớt nỉ non đầy mị hoặc vang lên làm hần như lơ lửng. Cảm thấy người như nổi một tầng da gà, cảm xúc không giữ nổi bình tĩnh khiến hần thoáng rung động.

Như bị cảnh sắc trước mắt hút hồn, hần vô thức cúi xuống chạm vào đôi môi đang hơi hé mở kia.

STOP! Oki. Chuyện đâu còn có đó. Thôi thì giành sự nóng bỏng trọn vẹn cho tập sau nha.

Tập 6: Mối quan hệ bước sang một hướng đi mới.

Tổng Huỳnh Thiên lộ diện? Đúng lúc Như Phong hồi phục trí nhớ thì Băng Băng lại quay bước đi. Chuyện gì đã xảy ra khiến mắt cô không nhìn thấy gì? Hẹn mọi người tập sau.... pipo

7. Tập 6: Biến Cố

Mun: Tình hình dạo này Mun đã ổn định thời gian. Vì thế nên mỗi tháng Mun sẽ post vào ba ngày là: 5-15-25. Chắc truyện cũng sắp tới hồi kết. Cỡ còn 2, 3 tập nữa thôi. Mong mọi người ủng hộ Mun nha! Moah...

Tập 6: Âm mưu

Nụ hôn từ từ hạ xuống. Mới đầu chỉ là những cái hôn nhẹ nhàng tình tứ, nhưng ngay sau đó lại trở nên nóng bỏng đầy ướt át. Lẫn Như Phong càng hôn càng đánh mất lí trí, càng hôn càng muốn được nhiều hơn nữa và ngón tay đã không tự chủ được mà đưa ra ôm lấy cô vào lòng.

Để cô từ từ đặt xuống nệm, nụ hôn cũng theo đó mà trở nên nhiệt tình hơn. Cảm thấy cô giọng nói nỉ non và hương thơm không biết từ đâu bao lấy quanh mình. Tim trong lồng ngực đập thật mạnh và máu nóng dường như đã tích đầy thân thể.

Khi nụ hôn vẫn còn quyến luyến chưa muốn dời ra và sợi chỉ bạc vô tình để lộ bên khoe môi cô. Như Phong đôi mắt rực lửa nhìn phía dưới mình. Cô đôi mắt mờ sương nhìn hần đầy kêu gọi và đôi môi sưng đỏ như đang khiêu khích sức chịu đựng của chính hần.

Miệng lưỡi khô nóng và giây thần kinh bên thái dương đập càng mạnh. Hần như con thiêu thân không biết gì hết mãnh liệt tham lam cuốn lấy môi cô lần nữa.

Nhiệt độ trong phòng trở nên khô nóng ướt át và những tiếng rên nhẹ vô tình thoát ra càng thêm động tình. Hần luôn lách lưỡi vào khoang miệng của cô để tìm nguồn giải khát, hai lưỡi dây dưa nóng bỏng còn nóng hơn nhiệt độ trưa hè.

Tay nhẹ tháo đi chiếc nơ trước ngực, ngay lập tức trước mắt hiện ra phong tình vạn chủng không thể nói thành lời.

Làn da trắng mịn, đôi gò bồng với nhũ hoa hiện ra đầy mê người khiến miệng lưỡi hần khô khốc. Nuốt khan cổ họng, hần trải dài nụ hôn xuống xương quai xanh, da thịt non mềm và đôi nhũ hoa đang hé nụ đầy cảm dỗ.

Khoang miệng đói khát hạ xuống nơi dẫn dụ, hần tham lam nuốt trọn một bên. Cảm giác được người dưới thân vì hành động của mình mà phản ứng toàn thân run rẩy cùng những tiếng kêu rên không kìm được mà thoát ra. Hần càng muốn được nhiều hơn thế.

Tham lam bằng những cái liếm mút sâu đầy kiều gợi, hần không ngừng tà ác mà gặm cắn đỉnh nhũ hoa đang bắt đầu sưng đỏ lên.

“Ư....a....um...”

Thấy cô dưới thân cong cười và hơi thở gấp gấp rõ rệt. Hần càng thích thú mà mút sâu hơn nữa, tay cũng không kìm được mà tháo chiếc áo còn đang lấp ló che đậy cảnh xuân. Ngay khi chiếc áo rơi xuống nền nhà lạnh ngắt cũng là lúc cảnh đẹp nhất thế gian tuyệt mỹ hiện ra.

Mái tóc đen dài buông lỏng rơi xuống tự nhiên, đôi mắt long lanh sáng ngời nay đã tràn đầy hơi nước. Đôi môi sưng đỏ đang hé mở và thân thể yêu kiều động lòng người đầy kiều kích người ta phạm tội. Nhất là đôi gò bồng tuyết trắng và làn da phiếm hồng sau khoảng thời gian bị kích thích thân mật.

Đặt nụ hôn thể hiện cảm xúc khó gọi tên đang dâng lên trong lòng. Có dây dưa đầy lưu luyến và mãnh liệt của khát khao. Đồng thời hai tay cũng không yên phận mà tham luyến vuốt ve từng tấc da phiếm tình.

Chu du đến nơi riêng tư không ai để ý đến, hần cúi người ngậm nụ hoa đang rung động kia, tay cũng tìm vào nơi bí mật riêng tư của cô mà vuốt ve nhẹ nhàng.

“Um...a...ư...”

Tiếng ngậm vang hốt hoảng thốt ra khỏi làn môi sưng đỏ. Cô còn đang chìm đắm trong đám mây thì chợt bị đánh thức. Hần một tay nắm bóp chơi đùa nhũ hoa bên cạnh, tay còn lại thì tiến vào nơi riêng tư của mình trên trọc. Đã vậy một bên nhũ hoa còn lại đang bị hần trên đùa liếm mút. Cảm giác kích động không thể chống đỡ được lời dụ dỗ từ hần, cô đưa tay vòng qua cổ hần mà rên nhẹ lời yêu kiều bên tai đầy mật ngọt.

“A...ư...Phong...um...”

Nơi ướt át của cô đang bao chặt lấy ngón tay của hần đầy dụ dỗ và nụ hoa run run đầy nóng bỏng trong khoang miệng kiều gợi thêm. Hần nghe thấy tiếng ngân nga mị hoặc và hơi thở ẩm ướt nóng bỏng bên tai. Nhịp tim đập tăng tốc và giây thân kinh khấp cơ thể đang sôi trào đòi giải phóng.

Vuốt ve cặp mông căng tròn và đôi chân thon dài, hần tách nhẹ chân cô ra để mình có thể ở chính giữa nó. Nâng mông cô lên, hần hơi thở gấp gấp và đôi mắt tràn đầy dục vọng nhìn người con gái phía dưới.

Nuốt khan một ngụm, hần cúi xuống say mê hôn lên đôi môi cô đồng thời hạ thân kề động mà tiến vào.

Ngay lập tức, nơi ẩm nóng của cô ôm chặt lấy hần đến nỗi hần sợ mình sẽ bị cô nuốt trọn trong khoái cảm này.

Tiếng rên rỉ kêu đau truyền ra qua khe hở của nụ hôn. Cô hai tay bám vào da thịt hần và toàn thân cong người mộ đường cong hoàn mỹ. Một lâu sau đó, tiếng rên rỉ yêu kiều thoát ra cùng hơi thở gấp gấp trong lồng ngực nhấp nhô kiều kích.

“A...ư...um...a...”

Hiểu được cô đã ngầm đồng ý, hần mồ hôi đã tích đầy bên thái dương chứng tỏ sự chịu đựng này giờ. Như khen tặng, hần cúi xuống thưởng nhanh cho cô nụ hôn ướt át đồng thời hạ thân bắt đầu chuyển động theo nhịp điệu chậm.

Nhưng tiết tấu ngày càng nhanh dần và những cái thúc vào không còn nhẹ như trước. Hần điên cuồng lao vào như khao khát cô giải nhiệt cho mình, đồng thời cũng muốn nghe được nhiều tiếng rên kiều diễm kia nữa.

Nâng eo cô lên, vòng tay cô bám trụ cổ mình. Hấn mạnh mẽ tiến vào như không bao giờ thấy đủ.

Mãi đến khi người con gái dưới thân đã mỏi mệt không thể chịu được nữa mà van xin yêu kiều.

“Xin anh....a...ừ...dừng.....đủ....a....”

Bỏ ngoài tai như không nghe thấy lời van xin ấy, hấn càng điên cuồng hơn mà tham nhập bằng những cái rút ra tiến vào không theo quy luật. Đưa hai chân đã mềm nhũn của cô vòng qua eo mình, hấn hông thúc mạnh và miệng nhanh chóng nuốt trọn một bên ngực đang nở rộ cứng rắn.

Tiếng rên tí không dứt tràn ra khoe môi, cô hai bàn chân buông lỏng mặc hấn cầm lấy mà luật động, những ngón chân vì không chịu được kích động vì thế mà co lại đầy kiều gợi.

Người đàn ông ôm lấy thân thể nữ nhân tham lam đòi hỏi. Hai chân nữ nhân cong lên đường cong hoàn mỹ và hai tay bám chặt vào bờ vai tạo ra những vết hồng yêu mỹ. Những cái thúc mạnh rút ra, những tiếng rên rỉ thở dốc tràn ngập căn phòng. Theo sau đó, tiếng nức nở van xin như càng kích động lòng ham muốn của nam nhân.

Hấn cứ đòi hỏi hết lần này đến lần khác mà không buông tha. Mãi đến khi cô không chịu được nức nở cầu xin và đến lúc giọt nước nóng bỏng tràn vào thân thể cũng là lúc cô như chìm vào một mảnh đất cô cực nào đó mà ngất lịm.

Như Phong thở dốc khàn khàn, đôi mắt say đắm nhìn người con gái đã thiếp đi. Hấn cảm thấy mình sẽ bị vỡ tan trong xúc cảm vừa rồi. Đã không tự chủ, đã không kiềm chế được nên hết lần này đến lần khác mà đòi hỏi vô độ.

Cho đến lúc này, hấn vẫn còn cảm nhận được của ôm ôm kít hấn chặt chẽ như thế nào và tiếng rên yêu mỹ như cổ vũ chính mình. Nghĩ đến đây, hạ thân vừa mới dịu đi bắt đầu thức tỉnh.

Nhìn cô khắp nơi ửng hồng, mồ hôi ướt đầm và mái tóc dính bết trên khuôn mặt đầy ửng đỏ. Hấn hơi thở bắt đầu gấp gáp mà cúi xuống lộng hôn. Hai tay cũng không chịu được mà tìm đến hai đôi nhũ hoa nắn bóp trên chọc.

Nhận thấy giang sơn trong lòng đang mơ màng tỉnh giấc. Hấn nụ hôn như khiêu gợi cô tỉnh lại mà dò xét khắp khoang miệng tràn ngập hơi thở của hai người. Tay cũng bóp nhẹ nhũ hoa anh đào và hạ thân tại nơi riêng tư của cô trên đũa chọc ghẹo.

“Um....a....ừ...”

Không để cô hoàn toàn tỉnh táo, hấn đưa hông thúc mạnh. Lập tức cô như bị giật mình mà co rút, theo đó là hạ thân của hấn càng bị cô nuốt trọn hơn.

Tiếp theo sau đó, vẫn là những ham muốn đòi hỏi. Vẫn là yêu ngữ ngâm nga, vẫn là tiếng nỉ non cầu xin và nức nở thở dốc đầy phiếm tình của hai người trên chiếc giường trải dài dấu vết hoan ái. Cứ thế, nó cứ như không bao giờ ngừng mà phát ra ngày một diêm lệ hơn.

Trăng ngoài cửa sổ đã được tấm màn che bớt nhưng vẫn hiện lên sắc hồng xấu hổ, tiếng gió đưa nhẹ làm cành lá khẽ lay như hòa cùng tiếng nỉ non đầy ái tình. Màn đêm cứ thế trôi qua, giấc ngủ có lẽ đã mở ra với mọi người. Tuy nhiên bây giờ, vẫn còn hai người như chưa muốn chìm vào trong giấc ngủ mà đang cuốn lấy nhau để yêu thương.

Tình đêm, gió lặng, trăng xấu hổ.

Cảnh sắc, xuân sang, động lòng người.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, Băng Băng cảm thấy toàn thân nhức mỏi đến tê dại. Ngạc nhiên hơn là hôm qua, cô lại không mơ thấy mộng xấu nữa mà ngủ ngon một mạch tới sáng. Tối hôm qua, cô vì cảm thấy hoa mắt chóng mặt nên không thể đi cùng Như Phong được, không biết giờ này anh đã về chưa?

Hai mắt bên khoe mi còn đỏ hơi động sau đó từ từ mở. Đầu tiên là ánh nắng quá chói khiến cô vô thức đưa tay che lại. Sau đó lại cảm thấy không bình thường mà nhìn xung quanh. Đập vào mắt là khuôn mặt anh tuấn đang yên lặng ngủ và ngạc nhiên hơn nữa là cô đang ở trong lòng hấn mà không mặc gì hết. Đã vậy,

da thịt hai người dính dính vào nhau, nhất là phần dưới của hân vô tình ở nơi riêng tư bí mật của cô chạm nhẹ. Hai bên má như bị đám mây hồng bay đến che phủ đầy kiều mị.

Những hình ảnh cứ nối đuôi nhau hiện lên khiến cả khuôn mặt cô như bị luột chín. Mãi đến khi không thể nào chống đỡ được mà cúi đầu xuống lồng ngực hân và trái tim đập mạnh loạn nhịp không thôi.

Hôm qua...hôm qua hai người đã...Làm sao có thể như vậy được... Cô bây giờ làm sao giám nhìn mặt hân chứ.

Như Phong đôi mắt đang nhắm bỗng nhiên chợt mở. Thật ra hân đã thức dậy trước cô một lúc nhưng vì muốn xem biểu hiện của cô như thế nào nên đã cố tình giả ngủ. Nhìn người con gái đang chìm trong suy nghĩ của riêng mình, hân khoe môi khẽ cong sau đó đưa tay đưa ra nâng cằm cô lên.

Quả nhiên không ngoài dự tính. Gương mặt cô đỏ bừng và đôi mắt như lẩn tránh long lanh nhìn đi chỗ khác. Đối lập với hình ảnh ngại ngùng này là đôi môi sưng đỏ đang hé ra như chọc ghẹo vào tâm hân.

Kìm lòng không được, hân môi hôn hạ xuống tham lam cuốn lấy môi cô và vòng tay ôm siết hai người chặt lại với nhau. Không biết cô có nghe được nhịp đập trái tim đang điên cuồng gào thét của hân hay không, nhưng hân thì có thể nhận ra, tim cô đang đập mạnh và thân thể cô đang run nhẹ trong lòng hân.

Bằng Bằng chưa hết bất ngờ thì đã bị hân kéo đến nụ hôn cuồng nhiệt. Đã vậy thân thể hai người bây giờ không một khe hở đầy ám muội khiến cô bối rối không thôi.

Rời môi cô ra, hân bên tai thì thầm mờ ám.

“Ngủ ngon chứ”

Vẫn cúi đầu, Bằng Bằng ngoan ngoãn gật nhẹ nhằm che dấu bối rối trong lòng. Nếu như bây giờ hân có thể nghe thấy nhịp tim đang đập mạnh mẽ của cô, nếu như bây giờ hân có thể hiểu lòng cô đang trào dâng những cảm xúc kì lạ. Và nếu như bây giờ hân biết, cô đã không kìm được mà rơi nước mắt hạnh phúc, thì hân sẽ biết cô yêu hân như thế nào.

Nhận thấy người trong lòng có biểu hiện khác thường, Như Phong nâng gương mặt cô đối diện với mình. Nhìn thấy giọt nước mắt đang lặng lẽ rơi, hân tim nhói đau một nhịp, đưa tay lau đi những giọt nước mắt kia sau đó nhẹ nhàng lên tiếng.

“Làm sao khóc. Hay là hôm qua...”

Nhìn sâu vào đôi mắt màu lam nhẹ nhàng trêu mến, cô nước mắt chảy dài lắc đầu sau đó dăng lên môi hôn tỏ ý không phải như vậy. Tựa vào lồng ngực hân, cô run run người không nói tiếng nào.

Thở dài một hơi, Như Phong ôm chặt cô hơn. Hân còn tưởng cô là hối hận hôm qua, nhưng xem ra lại là chuyện khác.

Một lúc lâu sau đó, bên tai cô, hân trầm ấm nhẹ nhàng đầy ý vị.

“Tuy bây giờ chưa nhớ lại, nhưng tôi vẫn yêu em. Từ lúc gặp mặt, đã là như vậy”

Bằng Bằng sau khi nghe lời anh nói, gương mặt đầm nước mắt chảy nhiều hơn.

Là cô nghe anh nói, anh yêu cô. Là cô vẫn ở bên anh, như ngày nào. Là cô đã mơ về giây phút này, trong những giấc mơ. Là cô đã cho anh thấy, cô yêu anh nhiều đến nhường nào.

Vuốt nhẹ tóc mai, hân dỗ dành an ủi dịu dàng.

“Mọi chuyện đã qua. Nín đi chứ”

Nghe anh nói vậy, cô như không kìm chế được nữa mà nức nở khóc thành tiếng. Gương mặt đầy nước mắt nép vào lòng anh khóc than và đôi ta nhỏ bé như ôm anh chặt hơn để tìm hơi ấm.

“A...hu...hu...híc...híc...”

Từ lần đầu gặp mặt, cô đã ước rằng mình có thể trong lòng anh, khóc cho thỏa lòng nhưng nhớ. Nhưng vì anh đã quên, nhưng vì anh đối với cô hờ hững. Cũng chính vì thế, nước mắt này, cô chỉ giấu cho riêng mình.

Nhưng bây giờ, ngay trong giây phút này, cô đã được bên anh, trong vòng tay anh mà trái lòng đau xót.

Hình như nỗi đau đã được xoa dịu, hình như trái tim vẫn đập như xưa. Và hình như bên anh, cô không bao giờ buồn đau.

Thấy cô dường như muốn khóc đến cạn nước mắt mới thôi. Hấn đau lòng không biết làm sao nhìn cô yếu đuối trong lòng. Bỗng nhiên một ý nghĩ mới xuất hiện, đôi môi tà ác khẽ mỉm cười.

Dịu dàng buông hai bàn tay đang che lấy nước mắt kia đi, hấn bên tai cô thì thầm yêu ngữ.

“Bây giờ, có một chuyện em nên làm hơn là khóc. Đó là yêu anh.”

Vừa nói dứt câu, hấn đã nhốt lại những tiếng nước nở kia đi. Thay vào đó là nụ hôn nóng bỏng dịu dàng dây dưa cùng những tiếng rên nhẹ ngân nga. Rất nhanh sau đó, trên chiếc giường đã nhẵn nhúm, hình ảnh hai người dây dưa không dứt cùng những âm thanh chọc lòng người đến ám muội.

Bầu trời hôm qua, mây còn đen, gió còn nặng. Nhưng hôm nay, nắng đã lên, gió đã nhẹ đi rất nhiều.

Băng Băng ngồi trong phòng ngại ngừng dùng cháo do Như Phong dứt. Không phải là cô làm nũng hay muốn được như vậy. Mà là vì có ai đó đã khiến cô không thể bước xuống giường và thân thể như bị trút hết sức lực đến không thể nâng tay lên được nữa.

Như Phong hài lòng nhìn cô dùng xong cháo. Thật ra hấn cũng không muốn làm cô mệt như thế này, nhưng không biết vì sao cô cứ như nam châm hút lấy hấn khiến hấn không thể dừng lại. Kết quả là đành thiệt thòi cô một chút vậy. (Mun: một chút!!! Là chỉ 1 chút thôi đó pà kon... =.=” Đúng là 3 năm chưa động dục nên...)

Tống Huỳnh Thiên nhìn tập hồ sơ vừa mới điều tra được. Hấn thật không ngờ Lãnh Như Phong lại may mắn được như vậy. Càng không ngờ hơn chính là hai người đó lại quay trở lại bên nhau. Trong khi, hấn ta bây giờ vẫn bị mất trí nhớ.

Bàn tay nắm chặt vào nhau và đôi mắt hấn chứa sự tức giận đáng sợ. Hấn làm sao có thể để cho hai người cùng một chỗ trong khi cả hai đã giám coi thường lòng tự tôn của hấn.

Mắt đen tối tăm lóe lên tia sáng kì lạ và đôi môi cong lên cười đầy kinh khủng. Ba năm trước lập ra kế hoạch hoàn mỹ như vậy nhưng lại không giết được Lãnh Như Phong. Hấn không tin lần này hấn ta cũng may mắn được như vậy.

Nghĩ đến đây, hấn đưa tay ấn nút gọi.

“Gọi Đinh Lâm lên đây”

Như Phong đang ngồi trong thư phòng thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang lúng túng đứng trước cửa. Bỏ cây bút xuống, hấn mỉm cười nhẹ nhìn cô sau đó gọi.

“Băng”

Băng Băng đang do dự không biết nên vào hay không thì tiếng gọi của Như Phong làm cô giật mình, ly nước đang cầm trên tay cũng vì thế rơi xuống sàn.

Vội vàng cúi xuống nhặt những mảnh vỡ lên, vô tình trên ngón tay thon dài xuất hiện giọt máu đang chảy ra. Như Phong thấy vậy vội vã bước đến bên cạnh cô, cầm lấy ngón tay đang chảy máu kia không ngần ngại cho vào miệng đồng thời cũng bế cô bước về phòng mình.

Ngồi xuống ghế nệm, lúc này hấn mới để ý đến gương mặt đỏ bừng và đôi mắt đang cụp xuống ngại ngùng của cô. Trong lòng nổi lên ý muốn trêu trọc, lưỡi hấn mút nhẹ rồi liếm lấy ngón tay trong miệng mình nói.

“Em tìm anh có việc gì sao.”

Băng Băng muốn lấy ngón tay lại nhưng đã bị hấn cầm chặt. Không biết làm gì hơn là đánh trống lảng chuyện này.

“Em rất nhớ con, nên muốn...”

Lời nói chưa trọn đã bị lưỡi hắc tà ác trêu chọc liếm mút khiến cô không thể bỏ ngoài mắt chuyện này mà run nhẹ.

“A...Đừng...”

Nhận thấy hắc trêu chọc hết ngón ngày đến ngón khác, tim cô đập như trống dồn và bình tĩnh vốn có đã bay biến đâu mất tiêu. Nhất là lúc hắc cúi xuống bên tai cô như phả hơi nóng và lưỡi đưa ra trêu chọc liếm lấy vành tai nhạy cảm.

“Có anh ở đây, em còn có thời gian nhớ con sao”

“A... Không phải... chỉ...um...”

Không để cô nói dứt câu, hắc môi hôn đã cướp lấy lời cô. Bên môi cô, hắc đưa ra chủ quyền.

“Nhớ lấy, là anh đang bên cạnh em. Không được nhớ đến ai khác”

Tay gia nhập vào áo sau đó tiến đến đôi gò đào xoa nắn. Thấy rõ cô trong lòng chấn động và tiếng rên kê vang. Hắc càng mạnh tay nắn bóp hơn nữa và nụ hôn cũng trải dài xuống dưới ngày một nhiều.

“A....đừng...um...”

Gương mặt chín đỏ khi nhận thấy phía dưới có gì đó cương cứng đang chạm vào da thịt. Cảm nhận rõ hơi thở hắc bắt đầu nóng ẩm và gấp gáp. Cô đỏ bừng mặt vội lấy hai tay che đi và tiếng rên rả bắt đầu ngân vang không ngừng.

Không khí trở lên đầy nhiệt hơn bình thường. Ánh đèn chợt tắt, đêm đã bắt đầu.

Như Phong vui vẻ ngồi trong công ty. Hắc nghĩ vì mấy ngày hôm nay đều không để cô xuống giường nên hôm nay sẽ cố gắng kìm nén lại mà dẫn cô đi chơi đâu đó.

Nghĩ đến đây, hắc nhắc điện thoại lên gọi.

Nghe thấy giọng còn đang ngủ của cô, hắc mắt tràn ngập yêu thương nhăn nhu.

“Ngoan ngoan ngủ ngon, chiều anh sẽ đưa em đi chơi”

Bằng Bằng sau khi nghe điện thoại của Như Phong thì không thể ngủ tiếp. Nghĩ đến sẽ làm cơm trưa cho hắc, cô ngồi dậy bước xuống giường.

Đang nấu ăn dưới phòng, tiếng chuông cửa vang lên. Tưởng rằng là hắc đã về, nhưng không ngờ khi mở cửa. Người mà cô không muốn gặp một lần nào nữa lại xuất hiện.

Tổng Huỳnh Thiên nhìn người con gái đang ngồi trước mặt mình. Bốn năm, chỉ thấy cô càng đẹp động lòng người hơn trước. Còn nhớ bốn năm trước đây, hắc đã từng ngồi trước mặt cô, đầy thiện cảm. Vậy mà bốn năm sau, hắc cũng ngồi trước mặt cô, nhưng là một ý khác.

Tổng Huỳnh Thiên nghĩ đến đây, môi mỉm cười đầy thâm túy nói.

“Tôi đến đây là muốn chúc mừng em. Vì thật không ngờ là Lãnh Như Phong đã không chết.”

Bằng Bằng cảm thấy buổi sáng trong lành bỗng chốc đã bị nhiễm bẩn. Ra về không muốn dài dòng cô nói thẳng.

“Anh có gì muốn nói thì nói thẳng ra đi”

Nhún vai, Tổng Huỳnh Thiên tỏ ra quan tâm cô mà nói.

“Chỉ là sáng nay tình cờ gặp lại Lãnh Như Phong, mà lúc đó bên cạnh hắc lại có người con gái khác nên muốn đến hỏi em thôi”

Bằng Bằng trong lòng kinh hãi, muốn nhắc nhở hay là muốn giở thủ đoạn thì còn chưa biết. Tổng Huỳnh Thiên, trước nay luôn là người tâm cơ khó dò.

Mỉm cười hạnh phúc nhìn hắc, Bằng Bằng như không nghe hắc nói gì mà tuyên bố.

“Như Phong như thế nào, tôi đều biết. Vì thế không cần lòng tốt của anh.”

Sâu xa nhìn cô, Tống Huỳnh Thiên trêu đùa lời nói của cô.

“Hắn ta như thế nào, em đều biết sao? Em nghĩ em đã biết hết chuyện hắn ta trong 3 năm mất tích chưa? Khéo khi bây giờ hắn ta có vợ có con cũng không chừng.”

Gương mặt lạnh lùng càng tăng thêm sau khi nghe hắn nói vậy. Tuy nhiên trong lòng lại dấy lên một ngọn lửa lạ lẫm. Hình như cô đã quên, anh đã xa cô đến gần 4 năm rồi. Vậy mà cô lại không biết gì về bốn năm ấy. Là do cô không hỏi, cô biết là như vậy. Vì chính cô còn quên đi nữa là.

“Anh nói vậy là có ý gì”

Thấy gương mặt biến đổi của cô. Hắn tà ác đánh vào nỗi đau đang hình thành lên của cô.

“Nghe nói Lãnh Như Phong đã có con với người con gái khác. Không chỉ vậy, người con gái ấy bây giờ còn đang ở cùng với hắn ta nữa kìa.”

Cố gắng dìm lại những nghi vấn đang nảy lên trong lòng, cô gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc nhìn hắn.

“Như thế nào, đó là chuyện của chúng tôi. Anh không cần phải can thiệp quá sâu như vậy.”

“Cô là đang lẩn tránh sao”

Cười nhếch môi, cô nhìn hắn đầy khiêu khích tự tin.

“Tôi yêu anh ấy, vì thế tôi cũng tin anh ấy. Chỉ có những người chưa yêu chân thật mới vội vàng nghi ngờ. Hình như Tống tổng vẫn chưa biết yêu là gì”

Tống Huỳnh Thiên ngồi trên xe, gương mặt đen ngịt đầy căm phẫn. Yêu sao? Hắn không cần tình yêu. Rác rưởi, tất cả chỉ là rác rưởi. Hắn sẽ mở to mắt để xem, tình yêu của cô lớn đến mức nào.

Sau khi Tống Huỳnh Thiên về, Băng Băng vẫn xuống nấu ăn cho Như Phong. Nhưng tâm trí, lại cứ luẩn quẩn quanh câu nói của hắn khiến cho tay đã bị dao cắt trúng mấy lần.

Mặc chiếc áo hồng đã từ khi anh dời đi vẫn chưa mặc lần nào. Nhớ lại bữa tối sinh nhật anh dành tặng mình, nỗi lo trong lòng hoàn toàn bay mất. Mỉm cười bước đi theo suy nghĩ của mình. Cô biết, anh sẽ không dối với cô lừa dối và cô tin điều đó.

Tống Huỳnh Thiên ngồi gần công ty của Lãnh Như Phong, mắt thấy Băng Băng bước xuống. Khóe môi cong lên nụ cười ta ác đáng kinh bỉ. Tay cầm điện thoại ngắn gọn ra lệnh, mọi chuyện lại bị xoay vần.

Lãnh Như Phong đang ngồi trong phòng, nhận được tin cô đến rất là ngạc nhiên. Nhưng gương mặt mỉm cười không tiếp diễn khi cánh cửa chợt mở và hình ảnh Lam Yên Liên xuất hiện trước mắt đầy tội nghiệp.

Người con gái kiêu ngạo đầy mơ mộng nay đã hoàn toàn thay thế. Cô ta mái tóc lộn xộn, gương mặt bầm tím và đặc biệt là cái bụng nhô cao bất thường kia.

Vừa mới bước ra để hỏi thăm thì bỗng nhiên Lam Yên Liên ngã xuống. Đưa tay đỡ cô ta lên nhưng lại nhanh chóng bị ôm chặt. Muốn đẩy ra nhưng tiếng khóc nức nở vang lên đầy tội nghiệp khiến hắn hơi dừng lại.

“A Phong, làm ơn giúp mẹ con em...”

Thấy hắn muốn đẩy ra, Lam Yên Liên yếu ớt khóc than.

“Xin anh, chân em bị thương không được vững được, làm ơn...”

Băng Băng lên lầu thì nhìn thấy cô thư kí bên kia đang vội vàng chạy về. Muốn hỏi hiện nay anh có tiếp khách không thì chỉ thấy ánh mắt bối rối của cô ta ra vẻ xin lỗi và không biết nhìn mình.

Quay người bước lại cửa phòng, tay đưa ra nắm lấy chốt cửa định đẩy vào. Nhưng tiếng nói chuyện khóc lóc trong phòng làm tim cô ngừng đập.

“Em có thai... ba mẹ biết được nên đã đuổi em đi...hu hu... xin anh đừng rũ bỏ em... Em chỉ còn anh là điểm tựa cuối cùng...”

Trái tim đập thật mạnh và lòng bắt đầu trào lên tư vị đắng. Cô hồi hộp lắng nghe điều làm đầu óc mình đang quay cuồng. Cô muốn, muốn cho anh một cơ hội. Muốn cho chính mình một niềm tin cuối cùng.

Tay run run lạnh ngắt đút vào túi áo như cố lấy bình tĩnh. Nào ngờ chạm vào thứ còn lạnh hơn tay mình. Mắt ngạc nhiên cầm ra, chiếc nhẫn tưởng chừng như đánh mất đang nằm trọn trong tay. Cầm chặt nó hơn như giữ lấy niềm hy vọng, cô đôi mắt đã mờ nước và người như không đứng vững được nữa mà lắng nghe.

Đến khi nghe thấy bốn chữ “Nó là con anh” Thì tất cả hoàn toàn sụp đổ.

Bàn tay buông ra, chiếc nhẫn rơi xuống lăn đi chỗ khác. Niềm tin cũng đánh mất từ đây.

Cố gắng bước chân đi, bỏ ngoài tai câu hỏi của thư kí. Cô như người mất hồn mà chạy đi tìm chỗ trốn.

Vừa nãy, cô chẳng nghe thấy gì? Vừa nãy, hình như là chuyện của người khác, mà không phải cô. Nhưng vì sao, tim lại đau như thế này.

Như Phong sau khi cho người sắp xếp đưa Lam Yên Liên về thì mới cho gọi thư kí vào.

“Vừa nãy có ai tìm tôi không?”

Thư kí Trần vì bị mắc lỗi nên cúi đầu không dám ngẩng lên, giọng lắp bắp nói.

“Xin lỗi tổng tài. Vừa nãy tôi có việc nên phải dời bàn trong chốc lát vì thế cũng không biết rõ. Nhưng lúc về thì thấy Thượng Quan tiểu thư có đến tìm”

Băng Băng đến tìm? Nhưng sao cô không vào? Chẳng lẽ...

“Cô tại sao không giữ cô ấy lại hay thông báo với tôi chứ?”

Cúi đầu liên tục, thư kí Trần rối rít sửa lời.

“Mong ngài bỏ qua, sẽ không có lần sau. Tôi cũng có hỏi cô ấy nhưng là vì cô ấy chạy nhanh quá nên không kịp...tôi...”

“Được rồi, cô về làm việc của mình đi”

Cúi đầu cảm ơn. Đang muốn bước đi, nhưng như nhớ ra chuyện gì, thư kí Trần quay lại lấy trong túi áo ra.

“Thưa chủ tịch. Thượng Quan tiểu thư vừa nãy đã đánh rơi cái này”

Đưa thứ mình vừa nhặt được cho vị tổng tài khó tính xem như chuộc lỗi. Thư kí Trần lễ phép cúi đầu sau đó quay về nơi làm việc của mình.

Lãnh Như Phong cầm chiếc nhẫn trong tay, lòng lo lắng ngày một nhiều thêm. Chiếc nhẫn này, là của cô ấy. Nhưng vì sao cô ấy lại không bước vào. Là không tin hắn sao?

Xoay chiếc nhẫn nhìn kĩ hơn. Khi một hàng chữ được khắc trên đó đập vào mắt thì đầu hắn đột nhiên đau nhức. Cơn đau ngày một nhiều thêm đồng hắn cầm chiếc nhẫn trong tay càng thêm chặt.

Hàng chữ ấy có ghi hai chữ vốn vẹn là: [Loves I]

Đột nhiên, tiếng nói nhẹ nhàng dịu dàng từ đâu vang lên bên tai và hình ảnh cứ như một cuốn băng tua nhanh hiện lên ngày một nhiều thêm.

Có cô trong lòng hắn say giấc, có hắn yêu thương trao nhẫn nhẹ nhàng. Rồi dưới ánh hoàng hôn, hắn bên tai nghe được lời yêu thương. Tất cả, như cơn gió ùa về bao lấy người hắn. Rồi đột nhiên, cô giận hờn quay bước về phía người đàn ông khác. Hắn đột nhiên như bị tạt một gáo nước lạnh, tim đột nhiên nhói đau, và lòng vì chuyện vừa rồi lo lắng bất an.

Cầm nhanh chiếc áo khoác, hắn bước nhanh ra khỏi phòng tìm về nơi người yêu dấu. Người con gái ấy, tại sao hắn lại có thể quên được. Yêu cô bao nhiêu, nhớ cô bấy nhiêu. Vậy mà, hắn lại lỡ quên cô.

Hiện tại, hắn chỉ muốn dang tay ra ôm chặt cô vào lòng cho thỏa nỗi nhớ. Muốn có cô trong lòng, muốn nói hết tất cả những yêu thương tưởng chừng sẽ mãi ngủ quên. Hắn muốn nói với cô, hắn đã nhớ và hắn vẫn yêu. Và hắn cũng biết, mình dù thế nào cũng không thể buông tay, cô sẽ mãi mãi, chỉ có thể là của hắn.

Băng Băng nằm trong phòng của mình, nước mắt thi nhau chảy ra. Văng vẳng bên tai câu nói anh có con như cửa đứt trái tim cô. Vì sao lại như vậy, vì sao không nói gì. Vì sao cứ mãi im lặng như thế.

Mất anh, nhớ anh, nhưng vẫn yêu anh. Ghét anh, giận anh, nhưng không thể nào cách xa. Vậy mà bây giờ, bên anh...không phải là cô.

Cô sẽ như thế nào? Con cô sẽ như thế nào? Và anh sẽ làm gì với cô đây?

Có phải cô đã chen ngang, có phải cô đã cướp đi. Vậy có phải là cô, cũng nên buông tay.

Buông tay. Nghĩ tới đây, trái tim trong lồng ngực nhói đau vô hạn. Không ngờ bản thân mình, có một ngày lại trở thành người thứ ba.

Nước mắt tuôn rơi như không thể nào ngừng, tiếng nức nở không tìm được thoát ra bờ môi sưng đỏ.

Phải làm sao trong khi anh đã có người con gái khác. Vậy thôi, xin hãy cho cô một con đường.

Khóc nước mắt đã cạn, muốn rơi cũng không thể nào rơi được nữa. Nó bây giờ, cứ như đang chảy ngược vào tim cô, đau đến nát lòng.

Thôi thì xin anh, cho cô tự tin để giữ lại chút gì cho riêng mình.

Như Phong mở cửa phòng, trong phòng hoàn toàn trống rỗng. Tất cả gọn gàng như chưa hề có người ở. Nhưng đâu đây, hắt vẩn ngửi được hương thơm quen thuộc của ai đó và cô cứ như đang cúi người trên chiếc giường khóc than.

Mới hôm qua, cô còn trong lòng hắt, dịu dàng e ấp. Mới hôm qua, bàn tay hắt còn nắm chặt tay cô. Vậy mà bây giờ, tất cả đều vụt mất.

Tay nắm chặt lại và đôi mắt ẩn chứa cơn phẫn nộ. Hắt lao ra như người điên không có chủ đích. Cô, lại bỏ hắt một lần nữa. Vì sao lại không cho hắt một cơ hội.

Nếu như lần này để hắt tìm được, hắt nhất định sẽ trừng phạt sự ngu ngốc không nên có của cô.

Băng Băng nước mắt chảy dài đang đi trên vỉa hè thì chợt dừng lại. Không hiểu vì sao, trước mắt, màu đen đang kéo ập đến. Ánh sáng bị lấy đi đột ngột làm cô không nhìn thấy gì, chân vấp phải bậc lên mà té xuống dưới đường. Đưa tay trước mắt vầy vầy, tất cả đều như nhau. Đều là một màu đen đầy đáng sợ.

Mất cô... mất cô không nhìn thấy gì nữa. Chuyện gì xảy ra đây...

Như Phong lái xe vụt đi như gió, nhưng hình ảnh người con gái đang hốt hoảng sợ hãi đã thu hút tầm nhìn của hắt.

Dừng xe vào bên đường, hắt mạnh tay đóng cửa một cái thật mạnh.

“Rầm”

Băng Băng đầu óc đang hỗn loạn vô cùng, nghe thấy tiếng đóng cửa và bước chân đang đi về phía mình. Cô từ từ ngó đầu theo thói quen nhìn quanh, nhưng chẳng nhìn thấy gì càng khiến cô lo sợ.

“Ai... làm ơn...”

Như Phong nhíu mày nhìn cô ngó xung quanh. Ngồi xuống bên cạnh cô, hắt bên tai cô tà ác.

“Sao không trốn nữa đi”

Băng Băng chưa lấy lại tinh thần thì bị đôi bàn tay rắn chắc ôm vào lòng và giọng nói đầy tức giận vang lên bên tai.

“Tôi xem cô còn trốn được nữa không”

“Buông tôi ra”

Như Phong bỏ ngoài tai tất cả lời phản kháng của cô, hắt cứ thế đưa cô lên xe lái thẳng về nhà.

Từ nãy giờ, hắt chưa hề thấy cô nhìn hắt một lần. Cơn tức giận càng ngày càng tăng lên, thả cô xuống dưới giường, hắt cố kiềm chế cảm xúc mà mở lời.

“Tại sao lại bỏ đi”

Quay mặt đi nơi khác, cô nước mắt lặng lẽ rơi. Răng cắn chặt môi mình để không cho tiếng khóc thoát ra. Trong lòng, nỗi tủi thân dâng lên ngày một nhiều. Còn tưởng hắn sẽ về muộn, còn tưởng bây giờ hắn sẽ bên cạnh người con gái ấy. Nào ngờ, vẫn là chạy mà không thoát.

Như Phong nhìn thấy giọt nước mắt của cô, tất cả cơn tức giận đều tan biến. Thở dài, hắn bước đến ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt cho cô sau đó dịu dàng nói.

“Không phải như em nghĩ đâu. Cô gái ấy...”

Ngước mắt nhìn lên, màu đen tối tăm. Hóa ra, cô đã là người mù. Cười chua xót trong lòng, cô miệng buông lời tàn nhẫn.

“Tôi biết, nhưng tôi không quan tâm. Anh, đã không còn là anh của bốn năm trước. Và bây giờ, tôi đã có người bên cạnh, nhưng không phải là anh. Vì thế, chúng ta chấm dứt đi”

Như Phong kìm nén cơn tức giận trong lòng, hắn hai tay run run nắm chặt bờ vai cô đối diện với mình. Có phải hắn đã nghe nhầm, có phải tất cả đều chỉ là một sự hiểu lầm nào đó.

“Em hãy nghe anh nói...”

“Đủ. Tôi không muốn nghe. Chuyện đó, dù có phải hay không. Cũng không liên quan đến tôi... Tôi...”

Lời chưa nói hết đều bị thu lại, hắn tàn bạo cúi xuống gặm cắn môi cô. Hai tay xé rách chiếc váy cô đang mặc trong người và tiếng gặm giết giữ như diêm vương hiện hồn.

“Dù tôi có làm gì, thì cô cũng không thể nào trốn thoát khỏi tôi. Nhớ kĩ, người đàn ông của cô, chỉ có thể là tôi”

“Um... a... buông ra...”

Nội y nhanh chóng bị thoát ra, đôi mắt sáng trong nhưng không thấy điểm dừng cứ thế nước mắt tuôn rơi. Hắn cứ như vậy mà tàn bạo cướp đoạt tất cả của cô. Còn cô, hình như không thể nào điều khiển được tuyến lệ của mình.

Như Phong sáng tỉnh dậy, vòng tay ôm lấy người con gái trong lòng. Định rằng sẽ an ủi dỗ dành cô, nhưng sao cô lại lạnh như vậy. Gương mặt lo lắng, hắn đưa tay vuốt má cô gấp gáp gọi.

“Băng...Băng...Tỉnh lại...”

Trong bệnh viện, Như Phong cả người chấn động sau khi nghe bác sĩ nói xong. Chân vô lực như muốn khụy xuống, cô...đôi mắt cô...

Đứng ngoài cửa, tay do dự không dám đẩy vào. Hắn, làm sao đối mặt với cô đây.

Là do hắn? Là do hắn đã làm nước mắt kia chảy biết bao lần, là do hắn đã khiến cô bị kích động đến như vậy. Là hắn... là chính hắn đã làm đôi mắt sáng long lanh kia trở nên tối tăm.

Tay nhẹ dùng lực đẩy vào. Thấy cô nằm trên chiếc giường, đôi mắt vô hồn nhìn về một hướng nào đó, xa xôi. Nhìn cô kiên cường, nhìn cô lạnh nhạt. Hắn, tim như bị cửa thành nhiều vết nhỏ, sâu, đậm.

Tay run run đưa ra ôm cô vào lòng, cảm thấy được người trong lòng rung động. Hắn khước mắt cay cay, giọt lệ nóng không biết từ đâu chảy ra, chua xót biết bao nhiêu.

“Xin lỗi... Anh...”

Băng Băng gương mặt quay đi, lòng đau đến nghẹn ngào. Cô lạnh nhạt lên tiếng đầy bình tĩnh.

“Chúng ta, chấm dứt thôi”

Nghe Băng Băng lại mở lời muốn chia tay, Như Phong tức giận để lại câu nói sau đó bước đi.

“Không thể nào, nên nhớ, em mãi là của tôi”

Nghe Như Phong nói vậy, giọt nước bên khóe mắt lặng rơi. Cô đôi mắt vô hồn nhìn về một hướng xa xăm nào đó. Tay lặng lẽ ấn phím điện thoại.

Hết tập 6.

P/S tập 7: Chuyện gì sẽ xảy ra? Bằng Bằng gọi điện cho ai? Như Phong sẽ đối xử với cô như thế nào khi thấy Tống Huỳnh Thiên bên cô? Và khi Bằng Bằng biết sự thật, cô liệu có can đảm đuổi theo Như Phong để giành lại anh không?

8. Tập 7: Biến Chuyển

Mun: *cúi đầu* *mỉm cười* Cảm ơn mọi người, những độc giả thân thương đã đồng hành cùng Mun trong suốt thời gian qua. Mun xin cảm ơn những lời góp ý động viên của các bạn và Mun sẽ cố gắng hoàn thiện những tác phẩm của mình để được hay hơn nhằm đáp ứng nhu cầu của mọi người. Đến với tập 7, mong mọi người cho Mun những lời góp ý tại nhà Mun với nick wattpad là: laubienthai. Để chúng ta cùng cho ra một cái kết hay, hoàn thiện hơn trước nhé.

À, Mun đã cho ra mắt 2 tập của “Hoàng Hậu ATuLa” các bạn ủng hộ và cho Mun ý kiến nhé. Truyện này sẽ tiếp tục ra mắt mọi người khi “Nàng Phải Là Cửa Ta” hạ màn. Cảm ơn mọi người đã dõi theo những lời nói nhảm của Mun. *xách dép chạy*

Nàng Phải Là Cửa Ta: Tập 7- Biến chuyển

Bằng Bằng nằm trên giường bệnh, gương mặt lạnh nhạt thờ thờ nhìn vào khoảng không tưởng chừng như vô tận, cô như đang dần tách mình ra khỏi cuộc sống hàng ngày, trong đó có tình yêu.

Yêu một người, không thể nói quên là quên, yêu một người, không thể nói bỏ là được, yêu một người, càng không thể chia sẻ người ấy với bất kì một ai khác, yêu là chỉ giữ cho riêng mình, một mình mình mà thôi.

Vậy mà bây giờ thì sao, cô sẽ phải làm gì với anh, liệu điều cô làm là đúng hay sai, liệu có phải chính bản thân cô đang tự đánh mất hạnh phúc của chính mình, là đúng đắn hay khờ dại, là hạnh phúc hay khổ đau, cô cũng không biết nữa, phải, từ khi gặp anh, yêu anh, cô đã không còn biết thế nào là đúng hay sai.

Như Phong, cái tên này, không biết đã gọi bao lần, trong mơ cũng không biết mộng tưởng biết bao nhiêu. Từ khi gặp anh, cô đã biết thế nào là yêu, là ghét, biết thế nào là nhớ nhưng là hạnh phúc, hơn tất cả, cô đã biết cảm giác tim đau như thế nào khi đánh mất anh trong thời gian xa vắng.

Có lẽ bây giờ, tim đã quá đau, mắt đã quá mệt và chỉ xin hãy cho cô bình yên, như thuở ban đầu, liệu như vậy có được không?

Cảm giác xót xa trong lòng dâng trào, khóe mắt ươn ướt và không hiểu vì sao sống mũi cay cay, nghĩ đến đây, giọt nước mắt như không kìm được nữa mà tuôn rơi, đôi môi run run cắn chặt lấy nhau như không để cho tiếng nấc nào phát ra thành lời...nghe ngào... xót xa...đau đớn biết bao nhiêu...

Biết là không thể nào trách anh, biết bản thân cũng không thể nào quên được, vậy mà vẫn không thể nào yên lòng khi nghĩ đến một ngày dờn xa, dờn xa anh, sẽ chỉ càng làm nổi nhớ trong cô như nhiều thêm, làm tình yêu trong cô luôn bị lấp đầy không một khoảng trống, cô sẽ nhớ anh, yêu anh và càng mong anh nhiều hơn trước.

Tiếng mở cửa làm suy nghĩ trong cô chợt cắt đứt, tay vội vàng gạt đi dòng lệ và gương mặt đã lấy lại lớp băng như lúc đầu.

Lãnh Như Phong mở cửa bước vào, nhìn thấy Bằng Bằng yếu đuối trên giường bệnh, tất cả những tranh cãi vừa rồi hoàn toàn lặng xuống, hần biết, cô đã phải chịu nhiều đả kích đến thế nào, mà tất cả, cũng chính là do hần, vì thế, hần sao có thể trách cô.

Ngồi xuống bên cạnh, hần đưa tay nắm lấy tay cô nhẹ nhàng mở lời.

“Xin hãy nghe anh nói”

Quay mặt đi hướng khác, Bằng Bằng chua xót trong lòng, nỗi tủi thân càng tăng lên trên gương mặt đã sớm xanh xao, nghe anh, tin anh, cô dĩ nhiên là biết, nhưng làm sao bây giờ, đôi mắt cô, còn có con anh nữa.

“Anh đừng nói nữa, đã quá đủ rồi”

“Không đủ, mãi mãi sẽ không đủ cho đến khi em có thể hiểu lòng anh”

Hiểu lòng anh, em hiểu anh, Như Phong à. Mặc dù quen nhau 20 năm, gần nhau chỉ đến 2 năm là cùng. Nhưng trái tim em, đã trót trao cho anh và niềm tin dĩ nhiên cũng vậy. Tuy nhiên, em lại rất ích kỉ, sẽ không thể chia sẻ anh với bất kì với một ai khác, cho dù là trong lúc anh đã vô tình quên mất em, nhưng như thế cũng không được, thật sự không được.

“Không cần, anh đi đi. Tôi đã gọi cho Uyên Nhi tới đón rồi”

Như Phong đau khổ nhìn Bằng Bằng, hẳn thật sự không hiểu vì sao cô lại không cho mình một cơ hội, rồi sau đó, một suy nghĩ đang từ từ hiện lên, hẳn gương mặt hàm chứa chờ mong và nặng nề thốt ra câu.

“Hay là vì hấn ta”

Thấy Bằng Bằng không nói gì, Như Phong càng nghĩ rằng suy nghĩ của mình là đúng, hai tay run run nắm lấy vai cô, đôi mắt đầy phần nộ, hẳn gần từng chữ một.

“Có phải là từ lúc cô bước lên xe của hấn ta, có đúng không”

Bằng Bằng khóe môi hơi cong, đôi mắt thương tâm như đang nhìn vào một nơi u tối. Không thể phủ nhận, những lời nói vô tình của anh đã như những nhát dao vô hình, cứ từng chút, từng chút một vào trái tim cô, đau nhức nhối vô cùng. Hấn dĩ nhiên lại nghi ngờ cô...

Bằng Bằng nhìn thẳng vào Như Phong, lạnh nhạt lên tiếng.

“Anh nghĩ sao cũng được”

Hai bàn tay nắm chặt bắp vai cô như muốn bóp nát nó ra, cho đến khi tưởng chừng cô sẽ không chịu nổi mà ngắt đi thì lại chột buông tay. Rồi tiếp theo, câu nói lạnh nhạt vô tình như còn lưu lại mãi trong căn phòng trống vắng chỉ còn một người.

“Đây là do cô chọn lựa, tôi sẽ giúp cô thực hiện nó”

Đúng vậy, là do cô chọn, vì vậy, hãy cứ làm như thế đi, cứ để nỗi đau này, dành cho riêng một mình cô.

Đã là chọn lựa, thì sẽ không hối hận, vậy mà tại sao, nước mắt tiếc nuối lại cứ chảy ra, nhiều đến như thế này, và câu nói của anh, nỗi nghi ngờ mà anh mang đến, lại đón đau đến như vậy.

Bầu trời của cô, đã hoàn toàn là một màu đen không một ánh sáng.

Như Thương nhìn ông anh đang chìm đắm trong men rượu kia, ngoài thở dài ra thì không biết làm gì khác hơn. Cô, Uyên Nhi và Nguyệt Nhi đang đi du lịch bụi thì nhận được điện thoại của Bằng Bằng. Chỉ nghe qua loa, ba đứa đã ba chân bốn cẳng chạy một mạch về, bày ra trước mắt là hình ảnh này đây.

Ngồi xuống trước mặt anh trai, Như Thương hai tay chống cằm và đôi mắt mở to ngó nghiêng ngó nghiêng nhìn Như Phong đầy thích thú, không ngờ chỉ vì một chữ tình cũng khiến ông anh lạnh lùng cao ngạo của cô phải khố sở đến mức này, xem ra cứ tình trạng này, râu sẽ dài và mặt cũng già đi cho coi. Haizz, thôi thì không khuyên được người này, cũng đi tìm người kia bàn bạc. Vốn dĩ chỉ là hiểu lầm không đáng có, đơn giản thôi mà, một cái phẩy tay, nhưng thôi cứ để ông đau khổ vài ngày nữa cho biết mùi, ai bảo trước nay, cái mặt lúc nào cũng một tầng băng dày làm gì, nghĩ vậy, cô nhún vai hứng thú bước đi.

Lãnh Như Phong ngồi im như đang suy nghĩ một điều gì đó rất nhập tâm, đôi mắt cứ tối dần theo thời gian trôi đi, rồi đột nhiên, chân vội vã bước ra khỏi phòng như trốn chạy.

Tổng Huỳnh Thiên sau khi biết chuyện của Bằng Bằng, trong lòng mở cờ đi trước, ngoài cả dự liệu là hai người chia tay nhau, hẳn thật không ngờ cô lại không nhìn thấy gì nữa, đặt bó hoa lên bàn, Tổng Huỳnh Thiên mỉm cười tự tin ngồi xuống.

“Tôi tới thăm em, em vẫn khỏe chứ”

Băng Băng cũng biết người mới đến là Tống Huỳnh Thiên, giọng lạnh nhạt cô lên tiếng.

“Tôi có mời Tống tổng đến đây không”

“Ha ha, chỉ là quan tâm mà thôi”

Không khí im lặng sau lời chào hỏi của hai người diễn ra, Tống Huỳnh Thiên nhìn Băng Băng lạnh nhạt quay đi hướng khác, lòng cũng không mấy vui vẻ. Hắn đang định chuyển đề tài thì nhìn thấy Lãnh Như Phong đang bước về phía này, khóe môi nhếch lên, tay đột nhiên đưa ra ôm người con gái vào lòng.

Băng Băng đang ngồi yên thì đột nhiên bị Tống Huỳnh Thiên ôm lấy, phản ứng đầu tiên là đẩy hắn ra, nhưng hai tay đã bị nắm chặt từ bao giờ.

“Buông, anh làm gì vậy”

Tống Huỳnh Thiên mất đảo qua, nhìn thấy hình ảnh của Lãnh Như Phong đã mờ dần trong khúc quanh, cười nhẹ, buông tay, hắn để lại câu nói rồi bước đi.

“Chỉ là cái ôm tạm biệt thôi, chúc em may mắn”

Mặc dù Tống Huỳnh Thiên đã về nhưng suy nghĩ trong cô không thể nào lặng yên, ám ảnh cái ôm ấy vẫn không thể nào buông, cứ như thể có gì đó đang thay đổi một cách lặng lẽ mà cô không với kịp.

Như Phong, gương mặt u buồn và đôi mắt đỏ ngầu như lửa cháy, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của cô. Có cô trong lòng hắn ngủ yên giấc mộng, có cô dịu dàng ngại ngùng cất tiếng yêu, cô mỉm cười, cô khóc than, cô như ánh sáng vỡ òa trong tim hắn, tất cả như bao trùm lấy trái tim hắn và trong căn phòng này, đâu đâu cũng thấy bóng hình cô. Nhưng rồi hình ảnh chợt hiện ra, cô bước đi về phía người khác, cô yếu đuối trong lòng hắn ta, cô lạnh nhạt hờ hững với chính mình và cô vô tình buông lời nói chia tay. Trong lồng ngực như muốn vỡ tung, tim như đã nát tan và lòng đau đến tê dại. Mỗi ngày nào còn nói tiếng yêu, nay lại trở thành hai chữ chia tay. Mỗi ngày nào cô còn trong vòng tay hắn mỉm cười, giờ đã cất bước quay đi vội vã. Hắn sẽ phải làm gì bây giờ, buông tay hay níu giữ, mà níu lại thì được cái gì đây, tất cả, không phải đã kết thúc rồi sao.

Như Sương và Uyển Nhi trao đổi ánh mắt cho nhau sau đó im lặng chờ phản ứng của Băng Băng. Sau khi gặp cô, cũng đã nói hết tất cả sự thật, nhưng lại chẳng thấy gì cả, chắc không phải là mất luôn thính giác rồi chứ?

Uyển Nhi nhìn Băng Băng không nói gì, cô biết bây giờ trong lòng chị mình đang đau khổ lắm, nhưng lại chẳng biết an ủi như thế nào, chỉ có thể im lặng nhìn chị ấy như vậy, lòng cũng nặng nề theo đó. Có lẽ có những việc, chỉ có thể tan biến trong lặng thầm mà thôi.

Băng Băng gương mặt đã thoáng hơi nước sau khi nghe hai người nói lại tất cả, đôi tay run run nắm chặt dưới bàn và tim đang nhói đau không ngừng. Trong đầu, chỉ toàn là hình ảnh của anh, giọng nói của anh và đôi mắt u buồn đầy lặng lẽ nhìn mình, đang chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì tiếng nói của Như Sương như đánh thức tất cả.

“Không phải vì hiểu nhầm mà chị dời xa anh Phong, vậy chẳng lẽ là vì đôi mắt”

Như Sương nhìn phản ứng của cô, dĩ nhiên là nghĩ đến trường hợp còn lại, hóa ra không phải là không tha thứ mà là không có căn đảm để bước đến ư. Từ khi nào, tất cả đã thay đổi với người con gái này, từ khi nào, cô ấy lại trở lên yếu đuối đến như vậy.

Băng Băng mắt nhắm lại quay đi hướng khác, như không quan tâm đến lời nói vừa rồi của Như Sương, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

“Chị hơi mệt, hai người nói chuyện tiếp đi”

Như Sương nhìn cô như vậy, lòng khó chịu và bức bối vô cùng, không hiểu vì sao yêu nhau, con người lại mù quáng đến mức hồ đồ như vậy.

“Từ khi nào chị trở nên yếu đuối và bi quan như thế này, Thượng Quan Băng Băng dám nghĩ dám làm đâu rồi, chị có thể buông tay anh Phong sao, tình cảm có thể nói bỏ là bỏ được sao”

Uyển Nhi nhìn đôi vai run run của Băng Băng thì ra hiệu Như Sương ngừng lại, đang định lên tiếng trấn an thì tiếng nấc nghẹn ngào và giọng nói đầy bi thương của cô đã vang lên.

“Xin lỗi... là chị không đúng...là chị đã quá ngu ngốc, chị không biết, thật sự không biết... cũng không hiểu vì sao... từ khi yêu hần... dường như đã không còn như trước...mà trở lên...yếu đuối...hèn nhát như vậy... híc...híc...híc...”

Uyển Nhi và Như Sương nhìn thấy Băng Băng, lòng vừa buồn vừa thương không biết nói gì thêm. Như Sương thở dài, bên tai cô nhẹ nhàng nói những lời thâm tình.

“Anh Phong yêu chị, anh ấy muốn quan tâm và chăm sóc cho chị, bất kể là đôi mắt chị ra sao, bất kể là chị có như thế nào, thì anh ấy vẫn mãi yêu chị, chị chỉ cần bên cạnh anh ấy, nở một nụ cười và cho anh ấy biết chị yêu anh ấy nhiều như thế nào, anh ấy, có lẽ chỉ cần như vậy thôi.”

Nước mắt bên khóe mi tràn ra như không dừng, đau xót dâng trào như muốn chìm nát trái tim cô, cô liệu có can đảm như ngày đầu, để yêu anh, bên anh như thừa ban đầu. Xin cho cô được can đảm hơn, để giữ lấy anh một lần nữa bên mình.

Lãnh Như Phong như đang đóng băng phòng họp với khí lạnh mà hần toát ra. Tất cả nhân viên trên dưới tim đều đập như trống dồn, chỉ mong sao thời gian nhanh nhanh trôi qua nhanh hơn một chút, nếu không bọn hần sẽ không thể nào chịu đựng được nữa, tổng tài, thật đáng sợ a.

Tiếng chuông điện thoại làm tim mọi người giật thót, còn đang nghi ngờ là không biết ai to gan đến như vậy, thì đến khi thấy thư kí chủ tịch mang đến cho hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Như Phong nghe điện thoại, gương mặt càng tái xanh và ẩn chứa một cơn phẫn nộ đang dâng lên, hần lấy vội áo khoác, bước nhanh ra khỏi phòng và để lại đám người đều đơ như hóa đá.

Lái xe với tốc độ nhanh đến kinh sợ, Như Phong bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng nói của Như Sương về cô. Hai người thật là vô tâm, biết cô bị ốm như vậy còn có thể xuất ngoại được, còn cái tên Tống Huỳnh Thiên kia nữa, không phải lúc nào cũng bám lấy cô ta sao?

Có lẽ lỗi lo đã hoàn toàn che lấp tất cả, có lẽ hần đã tạm quên đi sự việc trước đây, có lẽ bây giờ trong đầu hần chỉ còn biết cô đang ở một mình và cô đang cô đơn.

Chạy như điên là như thế, lo lắng bất an nhiều như vậy nhưng khi đứng trước phòng bệnh, Lãnh Như Phong bước chân như chùn lại. Trong lòng, rất nhiều mâu thuẫn đang dâng lên, hần vì sao lại đứng đây, vì sao còn quan tâm, vì sao không thể làm như không biết và vì sao còn nhớ đến cô nhiều đến như vậy... Liệu có phải đã trở thành một thói quen, thói quen chỉ cần nghe thấy tên cô, hần không thể nào buông ra được. Thói quen, thật là một điều đáng sợ đối với con người, và hình như hần có rất nhiều thói quen đối với cô, ôm cô, nhìn cô và yêu cô...

Tiếng va chạm bên trong đã hoàn toàn đánh thức suy nghĩ của hần, lo lắng không biết có việc gì xảy ra với cô càng thôi thúc hần muốn được nhìn thấy cô lần nữa, tay vặn chốt cửa, chân không từ chối được bước vào.

Đập vào mắt hần là hình ảnh người con gái trong bộ đồ trắng của bệnh viện đang dò tìm những mảnh vỡ của ly thủy tinh bằng đôi bàn tay bé nhỏ, phía sau đó là những đồ vật rơi lung tung nằm ngả nghiêng mỗi nơi một cái. Rồi bất chợt, ngón tay trắng xanh xao vô tình chạm vào vết nứt của ly, những giọt máu đỏ cũng trào ra không ngừng, nhìn thấy cảnh đó, Như Phong không thể làm ngơ mà bước lại phía cô.

Băng Băng đang thất thần với suy nghĩ của mình thì bàn tay đã bị ai đó lấy đi, rất nhanh sau đó, người đã rơi vào vòng ôm quen thuộc, tim trong lồng ngực đập nhanh chóng và lòng bối rối không biết làm gì hết, hần thật sự đã tới.

Lãnh Như Phong thả cô xuống giường, không nói gì thêm mà chỉ lặng lẽ xử lý vết thương cho cô, đang cúi đầu, có những giọt nước mắt của ai rơi xuống tay mình, ấm áp và nóng rực như trái tim của hần, làm như không để ý đến cô, hần lạnh nhạt lên tiếng.

“Tống Huỳnh Thiên sao lại để cô một mình thế này, hần ta không phải lúc nào cũng bên cô sao”

(Mun: Có vị dấm chua, mọi người có thấy không? ^,,^!!! Tập này cho anh chị HỒI XUÂN một tí... Ka ka ka)

Băng Băng nghe anh nói vậy, giận hờn mà quay mặt đi hướng khác, nước mắt vẫn im lặng rơi. Hắn vì sao lại nghĩ cô và Tống Huỳnh Thiên có quan hệ, lòng cô có ai, hắn lẽ ra phải là người hiểu được, cơ sao còn buông lời tàn nhẫn được như vậy. Tiếng nấc nghẹn ngào theo đó mà phát ra, đau thương như muốn được xoa dịu mà tuôn ra hết. Cô nước mắt chảy dài, gương mặt thương tâm, đôi vai run run và bóng hình nhỏ nhắn yếu đuối, cô như thể đang lặng lẽ mà trách hờn hắn.

Như Phong nhìn cô khóc, tâm trạng rối bời hiện lên trên gương mặt lạnh nhạt hờ hững, hắn không biết làm gì hơn là chỉ để lại câu nói rồi vội vã bước đi như trốn chạy, phải, hắn sợ, sợ sẽ không kìm chế được mà muốn ôm cô vào lòng, sợ sẽ không thể ngăn lại mà thốt ra tiếng yêu thương, sợ sẽ yếu đuối, sợ sẽ yêu rồi lại bị tổn thương sâu sắc.

“Cô ngồi đây đợi tôi làm thủ tục xuất viện”

Bóng Như Phong vừa khuất sau góc quẹo, thì hai cái đầu lập tức thò ra khỏi góc tường, Như Sương và Uyển Nhi nhìn theo, miệng khoáí chí cười tươi, còn tưởng phải đợi thêm, nào ngờ nhanh như vậy. Thôi thì hai cô đã tận lực, vấn đề còn lại phải do nhân vật chính thôi, vậy là có thể thỏa mái đi chơi rồi.

Ngồi trên xe của Như Phong, Băng Băng quay mặt hướng ra ngoài cửa kính, giọng hờ hững lên tiếng che đi cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

“Nếu không muốn, anh có thể đưa tôi về nhà”

“Hừ, nếu cô muốn, tôi có thể đưa cô tới nhà của Tống Huỳnh Thiên”

“Anh...”

Băng Băng chưa nói hết câu thì Như Phong đã ấn nút nghe điện thoại, rất nhanh sau đó là tiếng ồn ào vang lên, giọng Như Sương lớn tiếng át đi tất cả.

“Anh hai à, em đã quên nhắc anh, Băng Băng bây giờ đang rất yếu, anh đừng làm chị ấy xúc động quá, kéo mắt sẽ mãi mãi không nhìn được đâu, à quên, tên Tống Huỳnh Thiên và chị ấy không có gì đâu, anh đừng nghi oan cho chị ấy mà tội nghiệp. Thôi nha, em cúp máy đây, chúc anh may mắn”

Lãnh Như Phong từ đầu tới cuối chưa nói được chữ nào, còn Như Sương thì nói liên hồi như sợ người ta giành lấy, tắt điện thoại đi, nhìn sang phía cô, không biết từ khi nào, đôi mắt kia đã nhắm lại. Thở dài một hơi, hắn lái xe đã chậm đi rất nhiều.

Trong phòng làm việc, Như Phong đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó thì tiếng vấp ngã của phòng bên làm hắn giật mình, bước vội sang đó, nhìn thấy cô đang dò tìm ly nước, hắn bước đến lạnh lùng lên tiếng.

“Cô yên lặng sống ở đây đến khi em cô về hộ tôi, nếu cảm thấy không vui, tôi có thể đưa cô đến chỗ hắn ta”

Trốn ra khỏi bàn tay hắn, Băng Băng đôi mắt mở to đầy hơi nước như nhìn sâu vào tim hắn. Có cần mỗi lần nhắc đến cô, hắn lại kèm theo ba chữ Tống Huỳnh Thiên không chứ, hắn có biết, những khi như vậy, lòng cô bị tổn thương đến mức nào hay không, cô sẽ điên, thật sự điên vì hắn mất.

“Buông ra, tôi không cần anh như vậy, anh căn bản là không hiểu gì hết, tôi ghét anh”

Lãnh Như Phong, lòng đầy tức giận khi nghe cô nói vậy, hắn đôi mắt phẫn nộ và gầm lên như một con thú bị thương đến điên dại.

“Đúng vậy, cô vốn dĩ ghét tôi, lạnh nhạt với tôi, còn với hắn, cô để hắn ôm ở trong lòng, còn quay lưng với tôi để bước về phía hắn ta cơ mà”

Hai tay run run nắm chặt vào nhau, Băng Băng mắt nhắm lại trong giây lát, sau đó mở ra đầy hơi nước.

“Anh có hiểu mình đang nói gì không, anh dĩ nhiên lại nghi ngờ tình yêu của tôi”

Như Phong như đang nhắc nhở chính mình về những chuyện đã xảy ra mà tàn nhẫn buông lời cay đắng,

“Chẳng phải trước đây cô cũng nghi ngờ tôi sao, còn không phải cô trong lòng tên Tống Thiên Kỳ kia sao, chẳng lẽ mắt tôi lại nhìn nhầm”

Đôi mắt mở to long lanh nước, Bằng Bằng đưa tay gạt đi dòng lệ, lòng cũng hiểu vì sao hắn lại đối với mình như vậy, tâm cũng đã có quyết định cuối cùng.

“Vậy lúc anh ôm cô ta, lúc anh hôn người con gái khác thì tôi đều có thể nghi ngờ anh sao?”

Không để cho Như Phong lên tiếng, Bằng Bằng như nói từng một chữ một.

“Nhưng tôi đã nghi ngờ anh chưa, đã trách cứ anh chưa, đều là vì hai người nói chuyện có con, còn anh, anh đã nghe tôi nói tiếng yêu với Tống Huỳnh Thiên bao giờ, đã nhìn thấy tôi tự đứng bước đến chỗ hắn ta không, là anh ngu ngốc, là anh ích kỉ ghen tuông bừa bãi”

Dĩ nhiên, những lời nói của Bằng Bằng đã vô tình từ từ thấm sâu vào tim hắn, là hắn chỉ nhìn mà chưa nghe, là hắn ghen tuông hay là hắn hồ đồ, như vậy thì sao, bây giờ, cũng chẳng còn nghĩa gì, là cô, là cô đã khước từ, là cô chối bỏ, chứ không phải là hắn.

Sau cuộc đối thoại ấy, Bằng Bằng và Như Phong không nói với nhau một tiếng nào, dĩ nhiên là hai người mang hai tâm trạng khác nhau.

Sáng hôm sau, đang bước xuống cầu thang thì bước chân vô tình hụt lỗ, ngỡ tưởng sẽ có cái hôn ngọt ngào với bác cầu thang thì cả người đã rơi vào cái ôm ấm áp và dĩ nhiên không cần đoán cũng biết người đó là ai, nhưng chợt nhớ đến chuyện hôm qua, cô tránh khỏi vòng tay hắn, gương mặt mang nét giận hờn lên tiếng.

“Không cần anh quan tâm”

Như Phong vừa nãy còn ôm cô trong lòng, cảm giác ấm áp, dịu dàng thân quen bỗng trở dậy, không biết từ bao giờ, cô lại xa cách hắn đến vậy, xa đến tưởng chừng như hai người đang ở hai đầu thế giới.

“Xuống ăn sáng đi, tôi sẽ lên công ty”

Để lại tiếng hừ nhẹ, Bằng Bằng một nước quay đi nhưng do không nhìn thấy gì nên vấp tới vấp lui mãi mới đến được bàn ăn, trong lòng, vừa quê vừa tức, trong tim, vừa rối vừa giận, cô chẳng thèm quan tâm hắn làm gì.

Như Phong nhìn cử chỉ của cô, chân đã mấy lần muốn bước, tay đã mấy lần muốn đưa ra và tim đã thót nhịp không biết bao lần. Nếu ngày hôm nay, hắn có một cái đáp án sáng tỏ, nếu ngày hôm nay, hắn biết mình đã sai, nếu ngày hôm nay, trong lòng hắn, cô đã khác, nếu vậy, hắn sẽ phải làm gì với cô. Nhìn người con gái bằng ánh mắt ngập tràn những suy tư trăm trở, Như Phong cứ đứng lặng nhìn cô như không thể dứt ra, nhìn như đã từng xa cách đến lâu lắm rồi, hắn biết, cô yêu hắn, hắn biết có lẽ hắn sai, nhưng hắn thật sự không biết, cô vì lí do gì mà muốn dời xa.

Bằng Bằng đang ngồi trong phòng khách, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Đưa tay ra cầm lấy điện thoại, cô nhẹ nhàng lên tiếng.

“Alo”

Trong điện thoại truyền đến giọng nói người trợ lý của Như Phong, đang muốn cắt ngang lời hắn thì câu nói của hắn đã hoàn toàn lấy đi lời của cô, bên tai chỉ nghe thấy câu nói.

“Thưa chủ tịch, Hạ tiểu thư đã đồng ý đến bữa tiệc, ngài có cần dặn gì nữa không ạ”

Không khí bỗng nhiên im lặng, 1 phút sau Bằng Bằng lên tiếng, nếu cô nghe không nhầm thì đó là Hạ Tử Nhu, là người con gái đã hôn Lạnh Như Phong trong nhà hàng, là người đã nói rõ Lạnh Như Phong là người đàn ông mà cô ấy yêu, nếu là cô ta thì...

“Là Hạ Tử Nhu”

Giọng nói ngượng ngịu đầy bất ngờ của trợ lý vang lên kèm theo cái há hốc miệng ở đây đây kên kia.

“Ách, cho hỏi ai ở đầu dây vậy”

“Như Phong đang đến công ty, anh hãy nói lại với anh ấy đi”

“A vâng, cảm ơn”

Để điện thoại xuống bàn, Băng Băng nhíu mày suy tư. Như Phong hẹn Hạ Tử Nhu, là công việc hay chuyện riêng, hẳn đang nghĩ gì, rồi hình ảnh hai người hôn nhau trong nhà hàng chợt hiện lên, cảm giác khó chịu, bất an ngày một nhiều, nó như không yên mà cứ âm ỉ đau không ngừng, liệu có lẽ vì cô ấy nên hẳn mới lạnh nhạt với mình.

Suốt buổi hôm đó, tâm trạng cô cứ bấp bênh không yên, đến khi không chịu được nữa, lấy điện thoại gọi cho mình một chiếc xe, Băng Băng mặc thêm chiếc áo rồi bước ra ngoài.

Vừa bước ra đến vỉa hè, chân chưa kịp chuyển biến thì tiếng hét chói tai vang lên, giật mình lùi chân, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc quay tròn rối loạn sau đó đôi mắt mở to chìm vào hôn mê.

Lãnh Như Phong đang nói chuyện với Hạ Tử Nhu thì điện thoại vang lên, nhưng sự việc còn chưa được giải quyết nên hẳn đưa tay ấn nút tắt rồi tiếp tục câu chuyện.

Hai người đang nói chuyện tiếp thì một lúc sau đó điện thoại lại vang lên nhưng không phải số lạ mà là của Như Sương, cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, hẳn gạt đầu nhẹ với cô rồi nghe máy.

Hạ Tử Nhu ngồi im lặng, người đối diện sau khi nghe máy đã hốt hoảng bỏ đi, chỉ để lại mình cô và đối diện là chiếc ghế cùng ly cà phê đã nguội lạnh, nhìn ra ngoài trời, hôm nay trời thật trong và nắng ấm thật đẹp. Hít một hơi, cô nghĩ mình cũng nên tìm người đàn ông chỉ thuộc về riêng mình, tạm biệt anh và mối tình đầu của tôi, mặc dù trong tim, có vị đắng đang dâng trào, nhưng chỉ một lần này thôi, còn lại, tất cả sẽ trôi vào quá khứ, xa...

Lãnh Như Phong vội vã chạy đến bệnh viện, tim trong lồng ngực không biết vì chạy nhanh hay do lo lắng mà đập liên hồi, hắt trách mình, trách mình tại sao lại không nghe máy, trách mình vì đi gặp người con gái khác mà bỏ lại cô một mình càng trách hơn bản thân đã quá thờ ơ với cô trong suốt thời gian qua.

Như Sương, đứng trước cửa phòng bệnh để chờ Như Phong, thấy hắn tới, cô vội vã chạy đến.

“Anh hai, anh làm cái gì mà lâu vậy”

“Băng Băng đâu, cô ấy không sao chứ”

Nhìn Như Sương thở dài lắc đầu, tim hắn như đang trong lò hỏa thiêu đến cháy bỏng cả người, nó nhói đau, nó nặng nề, nó nhức nhối.

“Anh sao lại bỏ chị ấy một mình như vậy, bây giờ thì hay rồi đó”

“Để anh vào xem cô ấy”

Trong đầu Như Sương đang vận dụng hết óc sáng tạo và tài năng nói dối trước đám đông, đưa tay nín lấy tay hắn, cô làm ra vẻ quan trọng lắm.

“Không được, trước hết hãy nghe em nói”

...

Đưa tay đẩy cửa bước vào, khi nhìn thấy cô lại một lần nữa trong bệnh viện, hắn cảm thấy như mình đã nợ cô, nợ quá nhiều. Không biết làm sao, mới có thể bồi đắp lại tất cả cho cô, ân tình...nghĩa nặng biết bao nhiêu, trong khi bây giờ, cô đã không còn nhớ hắn. Hay là do ông trời đang thách thức tình yêu của hai người, thật trớ trêu.

Uyển Nhi nhìn thấy Như Phong vào, gương mặt đang mỉm cười chợt đánh lại, một lúc sau mới cứng rắn lên tiếng.

“Tôi sẽ đưa chị Băng về nhà, sẽ không phiền Lãnh tiên sinh nữa đâu”

Không để ý đến lời nói của Uyển Nhi, Lãnh Như Phong này giờ chỉ nhìn chăm chú vào Băng Băng. Nhìn cô trên đầu quần băng, nhìn cô gương mặt xanh xao, nhìn cô đôi mắt to tròn nhìn hắn đầy xa lạ, nhìn cô như vậy, trái tim hắn đau như bị ai đó bóp nghẹt, hơi thở khó nhọc như đang bị lấy mất đi.

Băng Băng nín tay Uyển Nhi, đôi mắt hoang mang nhìn hắn sau đó vội né tránh.

“Chúng ta về nhà được chứ”

“Được rồi, chị đợi em làm giấy tờ”

Ngó nhìn xung quanh, nghĩ nếu Uyển Nhi đi, cô sẽ chỉ còn lại một mình với hấn ta, sự lo lắng hốt hoảng hiện rõ lên gương mặt yếu mềm của Bằng Bằng.

Như hiểu rõ suy nghĩ của cô, Uyển Nhi trấn an bằng câu nói.

“Được rồi, em sẽ nói Như Thương vào với chị, sẽ nhanh thôi”

Sau khi Uyển Nhi đi, không khí trong phòng yên lặng không một tiếng động. Bằng Bằng nhìn ra ngoài cửa sổ còn Như Phong vẫn nhìn cô như lúc đầu đến giờ, mãi một lúc sau, hấn nặng nề lên tiếng.

“Em có nhớ tôi là ai không”

Bằng Bằng nhìn hấn, không nói gì, chỉ lắc đầu bằng đôi mắt đầy vô tội.

“Em không hỏi tôi là ai sao”

Hay trong lòng em, đã không muốn nhớ, muốn lãng quên, muốn xa rời hấn...

Nhìn người đàn ông đang nhìn mình bằng ánh mắt đau thương, Bằng Bằng chớp nhẹ đôi mắt trong đen láy và giọng nói thanh thúy vang lên.

“Anh là ai”

Hình như lồng ngực có cái gì đang từ từ đâm vào, hình như tim hấn đã ngừng đập, hình như trong đầu hấn, chỉ còn nghe thấy câu nói vừa rồi của cô và hình như đất trời, tất cả như đang đứng lặng.

Nếu như đây là duyên số, nếu như tất cả đã được an bài và nếu như hấn lại có thể bắt đầu một trang mới với cô thì hấn xin chấp nhận. Mặc dù bây giờ, cô đã quên, mặc dù bây giờ, hấn mới nhận ra, mặc dù như vậy, hấn cũng muốn được bên cô, chỉ cần ở bên cô, thế là đủ...Nghĩ đến đây, hấn đôi mắt ôn nhu, khóe môi mỉm cười dịu dàng nhìn cô và tràn ngập ý vị rồi nói.

“Tôi là chồng em, chúng ta đã có một đứa con, em không nhớ gì sao”

Bằng Bằng nghe hấn nói vậy, đôi mắt to và hai má ửng hồng nhìn người đàn ông đang ở trước mắt. Nếu cô nghe không lầm, hấn đã nói cô là vợ hấn, là vợ...

“Tôi...tôi là vợ anh sao”

“Đúng vậy, vì thế nên em phải cùng tôi về nhà”

“Nhưng...”

“Không sao hết, tôi sẽ giúp em nhớ lại”

Bằng Bằng đôi mắt như lo lắng nhìn hấn, còn trong lòng thì đang suy tính nhiều điều, dĩ nhiên, những điều này đã nằm trong kế hoạch sẵn có, nhưng hấn lại nói với cô như vậy, thật sự làm cô hoảng loạn vô cùng, người đàn ông này, không phải đã nhớ ra được gì rồi chứ?

Không để Bằng Bằng chọn lựa, Như Phong đã bước tới và bế cô ra khỏi phòng mặc cho lời kêu giật mình và tiếng phàn nàn nhỏ của cô, phía sau cánh cửa, hai cái đầu ló ra sau đó khoái chí cười khúc khích.

Như Thương thầm chúc ông anh vượt qua cửa ải này, thiết nghĩ Bằng Bằng cũng không cần khơi gợi nhiều vì bẩm sinh tính dã thú đã có sẵn rồi, khéo khi người phải cẩn thận là ai kia chứ, haizz, xem ra phía trước, kịch hay còn dài dài.

Đưa Bằng Bằng về nhà, Lãnh Như Phong cũng giao lại công việc cho trợ lý rồi ở nhà cùng với cô, hấn dĩ nhiên sẽ không an tâm khi để cô một mình được, nhất là trong hoàn cảnh cô có thể rời xa hấn bất cứ lúc nào như thế này.

Nấu bữa ăn cho hai người, đưa lên bàn hai ly rượu vang của thế kỉ 17, Như Phong mỉm cười nhìn cô ăn uống.

Như để đánh lãng cái nhìn của hấn, Bằng Bằng mắt nhìn xung quanh lơ đãng khác.

“Nhưng sao tôi không thấy ảnh cười vậy”

Câu hỏi bất ngờ của cô làm hắn thoáng ngáy người, ảnh cười sao, sao hắn không nghĩ đến chứ, dĩ nhiên câu hỏi của cô sẽ là một gợi ý cho hắn và đương nhiên chuyện ấy sẽ xảy ra, khi cô chấp nhận.

“Ảnh cười...chúng ta sẽ chụp, sau khi em khỏe”

“Còn con của...”

“Nó đang ở với ông bà”

“Ừm”

Không khí xung quanh lại rơi vào im lặng, hai người, một người nhìn không dứt còn người kia thì như muốn trốn tránh mà cụp vội rèm mi, cảm thấy có chút mờ ám, mập mè và chập chờn lan tỏa.

Băng Băng vội vã buông khăn rồi chạy một mạch vào phòng, trong lồng ngực, áp lực, bối rối và ngưỡng ngưỡng đang bao lấy cô, cảm thấy sẽ thật sự không chịu được trước cái nhìn đầy dã man này của hắn.

Đang đứng tựa lưng vào cánh cửa phòng và chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình thì tiếng gõ cửa của ai đó làm tim cô giật thót.

“Cốc, cốc, cốc”

Hết tập 7

P/S: Ka ka ka, thôi thì mọi điều thú vị Mun xin dành cho tập cuối nha. Tập cuối sẽ như thế nào đây:

Lãnh Như Phong làm sao mà thoát được những trò trêu chọc “GỘI TÌNH” trước mắt của Băng Băng, thế chẳng phải là mỡ trước mặt mèo sao.

Băng Băng càng không ngờ mình lại bị lật ngược tình thế, đã vậy còn chịu thiệt thòi đến mức không đỡ nổi, thật là oan ức mà.

Đến khi Như Phong biết Băng Băng vốn dĩ không bị mất trí nhớ, hắn sẽ có cách gì “TRỪNG PHẠT” cô, Băng Băng sau khi biết Như Phong hồi phục trí nhớ sẽ như thế nào?

Uyển Nhi và anh chàng bị cô đây ả Trần Hiên sẽ ra sao? Nguyệt Nhi, Như Sương và Hạo Thiên sẽ có cái kết như thế nào?

Đặc biệt, sự thật sáng tỏ đằng sau vẻ đẹp trai hào hoa của Tống Huỳnh Thiên.

Hẹn mọi người tập cuối. Pipi

9. Tập Cuối: Em Đã Biết, Phía Cuối Con Đường, Anh Vẫn Luôn Đợi Em.

Vài lời muốn nói: Hê lô pà kon! Bữa nay Mun gặp lại mọi người nhanh quá nhỉ. Mọi người có biết tại sao không? Vì những lời động viên chân thành, vì những góp ý thân thiết và cả những động viên trong thầm lặng của các bạn nên Mun mới có đủ nghị lực để sáng tác nhanh như vậy. “Nàng Phải Là Của Ta” với Mun còn có một ý nghĩa rất quan trọng. Vì “Vị Hôn Thê Bướm Bình”- sáng tác đầu tay của Mun đã nhận được rất nhiều sự quan tâm của các bạn nên khi viết truyện thứ hai -“Nàng Phải Là Của Ta” Mun đã xem nó như là một món quà nhỏ của mình để gửi đến tất cả các bạn- những độc giả đã đồng hành với Mun trong suốt thời gian qua. Xin gửi lời chúc may mắn, hạnh phúc, bình an đến tất cả mọi người. I Love U. Hi

Vậy là “Nàng Phải Là Của Ta” đã hoàn, tiếp đó, “Hoàng Hậu ATuLa” sẽ tiếp tục ra mắt mọi người. Mong mọi người ủng hộ “Hoàng Hậu ATuLa” cũng như các truyện tiếp theo của Mun nhé!

Yêu mọi người nhiều lắm!

Thân.

Mun

Nàng Phải Là Cửa Ta-Tập Cuối: Em đã biết, phía cuối con đường, anh vẫn luôn đợi em.

“Cốc cốc cốc”

Sau tiếng gõ cửa, không gian lại trở về im lặng như ban đầu, có thể nghe thấy được trong gió, hơi thở nặng nề và nhịp tim đang đập thật nhanh của ai đó.

Bằng Bằng đang do dự, tay cầm nắm cửa không biết nên mở hay không thì tiếng cốc lần hai lại vang lên. Biết sẽ không thể tránh được, cô hít một hơi mạnh, bày ra gương mặt vô tội hết sức và mở nhẹ cửa.

“Có chuyện gì sao”

Như Phong dựa người vào tường một cách lười biếng, tay đang định gõ lần nữa thì cánh cửa đã mở, khe cửa mở ra chỉ đủ để nhìn thấy được gương mặt bối rối của cô đang lẩn tránh ánh mắt mình, hần khốc môi cong lên và đôi mắt sâu đen tựa như đang cười.

“Em không tính sẽ ngủ tại phòng của con đây chứ”

Giọng ngạc nhiên của Bằng Bằng thốt lên và đôi mắt mở to hết cỡ nhìn hần.

“Phòng con”

Bằng Bằng tự hỏi, từ khi nào thì phòng cô lại trở thành phòng của Niệm Dư chứ, huống hồ nó luôn ngủ cùng cô, hần ta thật là có tài nói dối mà.

“Đúng vậy, phòng vẫn chưa được quét dọn đâu nên em hãy về phòng của mình đi”

Hừ, phòng này nhìn không ra hạt bụi mà giám nói chưa được quét dọn, hần ta tưởng cô là con ngốc chắc, bất quá, bây giờ cô đang giả ngốc mà.

“Xin lỗi, tôi không biết”

“Không sao, để anh đưa em đi”

“Cám ơn”

Như Phong đưa Bằng Bằng vào phòng của mình, để cô ngồi xuống ghế, hần mở tủ lấy cho cô bộ váy ngủ, đưa cho cô rồi nói.

“Em nên thay bộ váy này, sẽ dễ ngủ hơn đây”

Nhận lấy váy ngủ từ tay Như Phong, Bằng Bằng cứng nhắc bước vào phòng tắm, đây không phải là phòng của hần sao, từ khi nào lại trở thành của cô chứ, hần ta đúng là một tên gian xảo thừa nước đục thả câu, còn cái bộ váy này, mặc mà cứ như không mặc gì hết, thật là ngượng chết mất.

Nhìn Bằng Bằng lú lú ngu ngu bước ra, bộ váy ngủ có 2 lớp tơ làm bằng voan mỏng ôm sát lấy người cô, có thể thấy mờ mờ ảo ảo qua lớp váy, lộ ra những đường cong quyến rũ và nước da trắng hồng mịn màng, nhìn cô ẩn ẩn hiện hiện như trêu ngươi mình, đã vậy còn bày ra gương mặt ngây thơ như thế kia, Như Phong trong lòng nhủ thầm cần chịu đựng.

Bằng Bằng cố làm ra vẻ không để ý đến ánh nhìn nóng rực của hần mà ngó nghiêng xung quanh căn phòng, hết chỗ để nhìn, cô lại một lần nữa nhìn xuống nền gạch thân thương sau đó ngáp ngừng lên tiếng.

“Anh về phòng đi, cũng muộn rồi”

Nghe Bằng Bằng nhắc nhở mình, Như Phong khẽ cười ra tiếng, bước lại tủ lấy cho mình một bộ đồ, hần dừng lại trước mặt cô, cúi đầu gần sát mặt, bên tai cô, hần tà mị trêu chọc.

“Em có thấy cặp vợ chồng nào mà đi ngủ riêng chưa, ngốc”

Đang bị hết hồn vì đột nhiên hần đưa mặt gần với mình thì câu nói gian xảo của hần làm cô không thể nghĩ gì hết, chỉ biết luống cuống chạy lại trên giường, đắp chăn, trùm đầu kín mít, im lặng và làm như ngủ rồi.

Trong chăn, Bằng Bằng thầm lấy thêm can đảm và tự nhủ, đêm nay, phải làm hần mất ngủ mới hả dạ.

Tiếng nước chảy chợt tắt, theo đó là tiếng cửa phòng tắm mở, Bằng Bằng tim trong lồng ngực đập như trống đánh và đôi mắt đang nhắm lại cũng vì hồi hộp mà thỉnh thoảng rung động hàng mi, điều này đã bán đứng chủ nhân đang làm ra vẻ “ngủ rồi” của chúng.

Như Phong vút khăn tắm xuống ghế, rót cho mình một ly rượu theo thói quen hàng ngày, ngả người tựa vào ghế, đôi mắt toát lên vẻ thích thú nhìn về hướng người con gái đang giả vờ ngủ say trên giường, hẳn dĩ nhiên là biết cô vẫn chưa ngủ, cũng biết cô vẫn còn đang giữ khoảng cách với mình, vì vậy, hẳn sẽ đợi, đợi một ngày cô hoàn toàn thuộc về mình.

“Cạch”

Bằng Bằng giật thót người khi nghe tiếng bước chân của Như Phong, cô sợ mình sẽ sớm bị bệnh tim nếu cứ bị hấn dọa như thế này.

Nằm xuống giường, với tay tắt đèn bên cạnh, màu lam nhẹ nhàng thư thái hiện lên bao quanh lấy căn phòng. Như Phong đưa tay ra, làm như không biết nỗi sợ trong cô mà nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cảm nhận cô trong lòng mình thoáng rung động, hấn cúi xuống đặt nụ hôn lên vầng trán cao thanh tú, dịu dàng trên tròng mà nâng niu nói.

“Chúc em ngủ ngon”

Bằng Bằng nằm trong vòng ôm của Như Phong, bỗng cảm thấy nghẹn ngào như muốn khóc, cảm giác ấm áp quen thuộc, cảm thấy bình yên lạ thường, cô cảm thấy mình sẽ không chịu được nữa mà bất cứ lúc nào cũng có thể khóc òa trong vòng tay anh. Nếu như đây là một giấc mơ bình thường giản dị, nếu như đây vốn dĩ là một điều tự nhiên nhất, nếu như vậy, xin cho cô mơ, mơ sẽ được trong vòng tay anh...mãi như thế này.

Ôm cô trong lòng, nghĩ thấy được hương thơm quen thuộc mà đã từ lâu lắm rồi không có bên mình, trái tim hấn, hình như đang được xoa dịu, cõi lòng nặng nề, cảm thấy ấm áp đang đây.

Một thói quen hàng ngày, là được ôm cô suốt một đêm dài, một thói quen hàng ngày, là được nhìn cô hé nở nụ cười. Đã từ lâu rồi, cô không trong lòng hấn, ngủ say giấc mộng, cũng đã từ lâu, giấc ngủ của hấn, luôn không tròn mỗi khi nhớ đến cô và chính bản thân hấn cũng tự hỏi, vì sao, vì sao hấn lại yêu người con gái này đến vậy.

Yêu cô... hấn bất an, yêu cô... hấn lo lắng, yêu cô... hấn hờn ghen, yêu cô... hấn ích kỉ, yêu cô...hấn luôn thiếu tự tin đến như vậy... Vậy mà tại sao hấn vẫn yêu, yêu không thể nào ngừng được. Cũng tự hỏi, tại sao cuộc đời này cho hấn yêu, và lại cho hấn một điểm yếu, cho hấn hạnh phúc, nhưng bên cạnh đó là khổ đau, cho hấn một con đường yêu, nhưng lại không cho một lối thoát, cứ để hấn như vậy, yêu cô đến khờ dại như thế.

Nhận thấy nhịp tim đã bình ổn của cô thì hấn biết cô đã ngủ thật rồi, ôm cô chặt hơn, vuốt nhẹ tóc mai đang vương trên trán nhỏ, hấn nhẹ nhàng tựa trán mình vào trán cô, mắt buông xuống những lo lắng, tìm bình ổn đi mà đi vào giấc mộng.

Suốt đêm hôm đó, một giấc ngủ trọn vẹn quay trở về với hai người, không cô đơn, không tiếc nuối, không đau khổ, không dần vật lộn nhau, chỉ có ấm áp, yên lành, chỉ có nhẹ nhàng và bình an.

Bằng Bằng mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy là lồng ngực rắn chắc đang nhịp nhàng thở đều của ai đó, ngược mắt nhìn lên, gương mặt phóng đại hết cỡ của Như Phong đang yên lặng ngủ bên mình, bối rối hạ nhanh mi mắt, cô đưa tay nhẹ nhàng nhắc cánh tay đang đặt trên eo mình ra, nào ngờ chỉ mới đụng vào, cánh tay ấy bỗng siết chặt cô hơn khiến cô giật mình kêu nhỏ lên.

“A...”

Như Phong đôi mày khẽ nhíu, sau đó một lúc sau mới mở mắt ra, không nghi ngờ gì, hôm qua, hấn đã có một giấc ngủ trọn vẹn bên cạnh cô. Cúi xuống, nhìn thấy Bằng Bằng đang ngượng ngùng đỏ bừng hai má và đôi mắt chỉ dám nhìn xuống phía dưới mà không dám nhìn lên, giọng khàn khàn sau một giấc ngủ ngon, hấn lên tiếng rồi mới nói lỏng vòng tay.

“Em ngủ ngon chứ”

“Ừm...tay.... ”

“Sao chứ”

“Tôi muốn dời giường nên...”

Cánh tay Như Phong vừa mới buông ra thì Băng Băng đã vội vàng bước xuống giường sau đó chui tọt vào nhà tắm. Tựa người vào cánh cửa, có nhịp tim đang đập thật mạnh và lồng ngực hồi hộp thở nhanh không thôi, nhưng không hiểu vì sao, một lúc sau đó, khóe mắt cay cay, rồi nước mắt chợt rơi, còn tiếng nấc vẫn không thể nào thoát ra được. Cô cũng không biết nữa, liệu có phải là đã quá hạnh phúc chăng.

Như Phong ngồi trong thư phòng, tay nắm chặt và đôi mắt đầy phần nộ nhìn tập tư liệu trước mắt, hẳn sẽ phải gửi lại món quà thật lớn cho Tổng Huỳnh Thiên ... đột nhiên, tiếng vang dưới lầu làm dòng suy nghĩ của hắn đứt quãng.

“A...”

Nghe thấy tiếng kêu của cô, Như Phong buông tập tư liệu xuống sau đó nhanh chóng bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Băng Băng nước mắt ngân ngấn đang ngồi bên cạnh giỏ đồ mới giặt, hình như không biết làm gì với cái đầu gối đang chảy máu kia, tìm hắn nhói lên một nhịp nặng nề, thở dài một hơi, hắn vội vàng bước đến bế cô lên.

“Chẳng phải anh đã dặn, em phải ở yên trong phòng sao”

Nhìn Như Phong đang lo lắng xử lý vết thương cho mình, Băng Băng nước mắt chảy ra càng nhiều hơn. Còn Như Phong thì nghĩ là cô đang rất đau nên cứ luôn miệng dỗ dành và thổi thổi ở nơi chảy máu. Hắn có nào ngờ, máu đã được cầm, đau đã giảm đi, nhưng tim cô, không thể nào yên và nước mắt, cứ chảy mãi không ngừng.

Từ ngày đó trở đi, Như Phong không cho Băng Băng làm bất cứ chuyện gì, trừ khi có hắn bên cạnh. Tuy nhiên, điều hắn đau đầu nhất bây giờ là cô, vì cô luôn xuất hiện trước mặt hắn, đã vậy còn bày ra khuôn mặt vô tội, đáng yêu với nụ cười tươi đầy cuốn hút như vậy, trong khi, hắn lại không thể nào chạm vào được, vậy chẳng khác nào là đang tra tấn hắn sao.

Còn nhớ mỗi tối đi ngủ, ôm giai nhân trong lòng, hương thơm mát lạnh êm dịu lúc cô mới tắm xong cứ thoang thoảng bao lấy quanh mình, còn có mái tóc mềm hay chạm vào da thịt cứ như đang kiêu khích, làn da mịn màng man mát cứ hút lấy suy nghĩ của hắn khiến máu trong người càng ngày càng sôi trào, người như có kiến bò đến ngứa ngáy, vì thế nên, mấy đêm liền, hắn đều phải vào nhà tắm sôi nước lạnh mấy lần để hạ hỏa, mà nếu còn như vậy, hắn sợ mình sẽ bị bệnh bất lực vì nhịn lâu ngày mất.

Băng Băng dĩ nhiên là biết chuyện này, càng ngày, mức độ tự tin và tự nhiên để trêu đùa hắn trong cô càng tăng lên. Nhất là những đêm, trong nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy lâu đến một giờ đồng hồ, là ngoài này, cô đều khoái chí cười thích thú, xem ra sức chịu đựng của anh thật là kinh người nha.

Như Phong đang ngồi trong thư phòng kí nốt mấy bản hợp đồng thì có tiếng gõ cửa của cô, buông bút xuống, ngược mắt nhìn lên, thấy cô đang lại gần phía mình trong bộ đồ ngủ màu hồng nhạt dễ thương và gợi cảm, hắn oán trách trong lòng vì đã không được thưởng thức mà còn phải chịu dày vò như vậy, mà cô gái kia xem ra không biết là mình đang sống với một hố bom có thể nổ bất cứ lúc nào, có ngày bị ăn cũng đừng trách hắn.

Đặt ly nước xuống bàn, Băng Băng nhìn hắn cười nhẹ.

“Anh uống nước đi”

“Cảm ơn em”

Như Phong cầm ly nước của cô, vô tình nhìn thấy mấy ngón tay có dán băng keo cá nhân, hắn giữ tay cô lại nói bằng giọng nghiêm trọng.

“Tay em bị sao vậy”

Cúi gầm mặt xuống, như thể muốn dán luôn mặt mình dưới sàn nhà, Băng Băng hai má hồng hồng lí nhí đáp như muỗi kêu.

“Vừa cắt cam, không cần thận nên...”

Như Phong dùng lực kéo mạnh một cái, cứ thế, cô theo đà ngã mạnh một cái vào lòng hắn, chưa để cô kịp phản ứng, hắn nhẹ nhàng nói.

“Để anh xem đã”

Khoảng cách của hai người bây giờ quá gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở và nghe thấy nhịp tim đang đập của đối phương, đã vậy cô còn ngồi lên đùi hắn nữa, Bằng Bằng không biết quay mặt đi đâu, chỉ cúi gầm mặt thấp xuống.

“Tại sao không cẩn thận như vậy”

Không thấy cô trả lời, Như Phong ngẩng mặt nhìn lên, thấy cô ngại ngùng, thấy cô e lệ, thấy cô đôi mắt vội sụp rèm mi, thấy cô môi mọng ửng đỏ tự nhiên và hơi thở nhẹ nhàng đang phả lên mặt hắn, hồn như bị cô cướp mất, tim như nóng rực mà đập thật nhanh, vô thức đưa tay nâng gương mặt mỹ lệ kia lên, đôi môi nhẹ nhàng buông xuống đôi môi mà mình đã thèm khát lâu nay.

Môi cô mềm mại ngon lành như không có giới hạn, lúc đầu, chỉ là những đụng chạm nhẹ nhàng nâng niu của hai đôi môi với những cái liếm mút nhẹ trên làn môi đang muốn trốn tránh, nhưng ngay sau đó, nụ hôn nóng bỏng, nụ hôn ướt át với môi lưỡi giao triền như quần lấy nhau làm không khí xung quanh như nóng dần lên.

Như Phong một tay vòng qua eo cô như thể muốn kéo cô gần hơn về phía mình, tay còn lại đỡ lấy gáy cô mà tham lam tận hưởng, lưỡi hắn kiêu khích trong khoang miệng non mềm, ra sức truy tìm cái lưỡi đỉnh hương đang ngại ngùng lẩn tránh, nhận thấy cô trong lòng mình rung động và vô lực tựa vào người, hắn càng can rõ hơn mà cuốn lấy.

Uớt át, nóng bỏng, cuồng nhiệt và điên cuồng, Như Phong như say mê, như thèm khát mà chiếm lấy môi cô, cái lưỡi tinh quái như thú hoang xông chuồng mà lao nhanh, mạnh mẽ để chiếm đoạt con mồi, mãi đến khi nhận thấy người trong lòng mình sắp không chịu được nữa, hắn mới luyến tiếc liếm lấy vành môi rồi dời ra.

Bằng Bằng được giải thoát, vội hé mở đôi môi sưng đỏ để lấy không khí, nhịp tim như đánh lô tô trong lồng ngực, cảm thấy sẽ ngạt thở mất nếu còn tiếp tục như vậy.

Như Phong nhìn cô, cô gương mặt đỏ bừng gợi cảm, cô đôi môi sưng đỏ quyến rũ, cô đôi mắt mờ sương long lanh kích thích. Tất cả những điều ấy không khác nào là thêm dầu vào lửa, hắn kìm chế không được mà nhìn cô say đắm, ánh mắt càng ngày càng đen lại và hơi thở nóng rực một lần nữa phủ xuống đôi môi đã sưng đỏ kia.

Nụ hôn lần này, nhanh, mạnh mẽ và nhiệt tình ngay từ ban đầu, có dây dưa, có kiêu khích, có gợi cảm, có tàn bạo, những cái liếm mút sâu, những cái hôn hút lấy, vòng ôm siết chặt và thân thể hai người như dính vào nhau.

Bằng Bằng chưa lấy lại được tinh thần thì đã bị hắn cuốn lấy lần 2, cô hai tay để trên lồng ngực nóng rực của hắn run run, người như bị lấy đi hết sức và chỉ biết vô lực tựa vào hắn để chịu đựng những nụ hôn như mưa đổ này.

Như Phong càng hôn càng say, càng hôn càng muốn được nhiều hơn nữa, hắn để cô hơi ngã về phía bàn làm việc, hai tay đỡ lấy đầu cô, sau đó, nhanh như chớp trút xuống những nụ hôn đầy dục không dứt, dời môi cô, buông xuống sợi chỉ dài, hắn hơi thở nóng rực phả vào mặt cô như sắp hết kiên nhẫn để chờ. Nhìn cô mơ màng, nhìn cô chỉ có thể hé miệng thở dốc, nhìn cô như vậy, lí trí hắn, hoàn toàn tan biến. Hôn nhẹ môi cô, kéo dài xuống cằm, cổ, xuống xương quai xanh kiêu gợi, lưỡi vừa mới đưa ra đụng nhẹ vào trước ngực non mềm và đang muốn đi dần xuống dưới khám phá vùng đất đang tỏa ra ma lực đầy phiếm tình kia thì...

“Reng, reng, reng...”

Bằng Bằng đang mơ màng thì tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, không thể phủ nhận, nó như là một đôi tay đã kéo cô thoát ra khỏi lưới giăng tằm tối của anh. Đỏ bừng mặt, nhìn người đàn ông mặt dày vẫn tiếp tục hôn trên da thịt mình như không có gì xảy ra, hai tay đẩy nhẹ người hắn, nhích người ra khỏi vòng ôm, cô chạy nhanh ra khỏi phòng như trốn chạy. Để lại Lãnh Như Phong, ngọn lửa đang cháy bùng bùng chưa được hạ hỏa.

Uyển Nhi và Nguyệt Nhi đang ngồi trong quán kem nói chuyện hăng say, làm như là ở đây, trong mắt hai nàng, chẳng đặt ai vào trong mắt.

Nhìn cô bạn đang tùm tùm cười hạnh phúc như hoa nở, Uyển Nhi trêu chọc.

“Vậy là từ giờ tui phải gọi pà là “CHỊ” rồi, cũng không ngờ pà có thể của chúng anh tui”

Thích trí, Nguyệt Nhi dĩ nhiên cao hứng. Có trời mới biết, cách đây 1 tuần, không ngày nào mà cô không dùng chính sách bám dính lấy Hạo Thiên để rủ hấn đi chơi cùng mình một bữa, đến ngày cuối cùng, đang định buông xuôi hy vọng thì đột nhiên nhận được một dòng tin nhắn, mặc dù tin nó ngắn nhưng cô thấy nó lại hay và dễ thương biết bao, mong sao thời gian trôi qua nhanh nhanh để đến ngày đi chơi.

Uyển Nhi bây giờ không thể nói được gì với cô bạn ngờ nghệch như đang sống trong mơ kia được, năm nay chưa thấy Lâm Trấn Hiên về, còn đang muốn nhờ Nguyệt Nhi gọi hấn về, nhưng xem cái tình trạng từng này, chỉ sợ không giúp được gì mà lại làm hỏng chuyện thêm. Thôi thì sẵn dịp đi New York, tiện thể ghé thăm hai bác Lâm vậy.

...

Tại đường cao tốc, xe cộ đông và không khí oi bức đến khó chịu, một chiếc xe mô tô đua thể thao đời mới đang lao vút giữa làn xe ô tô với những cái lạng mềm dẻo khéo léo đầy sành điệu. Ngồi trên xe, người thanh niên điển trai ăn chơi trong bộ đồ Jean và áo khoác da thời trang đầy phong cách đang tự tin trình diễn trình độ lái xe hết sức chuyên nghiệp của mình, phía sau hấn, mái tóc dài bay trong làn gió, cô gái có nét đẹp thanh tú không kém phần sắc sảo đang la hét to đòi dừng lại, hét mãi cũng không thấy hiệu quả, cảm thấy tự trọng của mình bị xem thường, hai bàn tay nhỏ bé chỉ nắm chặt lấy góc áo hấn, ngoài ra, hoàn toàn im lặng. Đến khi dừng lại ở một bờ biển, cô dứt khoát bước xuống khỏi xe, quay mặt và bước đi về hướng khác. Người con trai thấy vậy, hốt hoảng đuổi theo.

“Như Sương”

Giữ lấy cổ tay Như Sương, Tử Cung tha thiết gọi, đối lập với hấn, Như Sương lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hấn, nói từng chữ một đầy sắc bén.

“Tôi không chấp nhận tình cảm của anh, tôi không thích cái cách anh không xem lời nói của tôi ra gì, tôi càng không muốn gặp lại anh một lần nào nữa”

“Anh yêu em, tại sao em không chấp nhận anh kia chứ”

Vung tay khỏi tay hấn, Như Sương lạnh nhạt quay mặt đi, bước chân chưa kịp chuyển, một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô kéo giật lại, người nhanh chóng rơi vào vòng ôm ấm áp còn môi thì đã bị hấn bá đạo lấy đi.

Dưới ánh hoàng hôn, sóng biển rì rào, gió thổi nhẹ nhàng, có đôi trai gái, đang hôn nhau.

Kể từ khi nụ hôn trong thư phòng xảy ra, cô hoàn toàn tránh mặt hấn. Nhiều lúc trong phòng, cô luôn nằm cách hấn một khoảng, ăn cơm xong thì chạy ngay vào phòng, tắt đèn, rồi đi ngủ. Mặc dù hấn biết, cô luôn là người ngủ sau hấn. Đến hôm nay thì hấn đã không thể nào chịu được nữa, đang định mở cửa phòng thì tiếng nói chuyện bên trong làm hấn phải chú ý lắng nghe.

“Như Sương, em phải nhanh nhanh trở về, chị sẽ không chịu được đâu”

...

“Như Phong rất lạ, chị sợ lắm, nhớ đâu chưa kịp đả kích mà bị lật ngược tình thế thì sao”

...

“Không được, em phải trở về...alo...alo...Như Sương...”

...

Như Phong nhíu mày suy nghĩ, tay buông nắm cửa, chân bước về thư phòng. Trong lòng, đang có suy tính gì nổi lên.

Như Sương ngồi nhìn cái điện thoại đang sạc pin, sau khi nghe Băng Băng nói vậy, cô cũng bị rối loạn tâm lý vô cùng, ngộ nhỡ nếu anh 2 biết được...

“Ring, Ring, Ring”

Chuông điện thoại vang lên, như là có tật giật mình, cô vội cầm điện thoại. Nhìn thấy số điện thoại ấy, ấn nút tắt, lại để về vị trí ban đầu.

Ngay sau đó, chuông lại vang lên, bực mình, cô ấn nút nghe luôn mà không cần nhìn số, cầu nhàu la lên.

“Gọi gì mà gọi nhiều...”

...

“A...anh...anh 2...”

...

Băng Băng lau khô đầu vừa mới gội xong, tự hỏi là không biết vì sao Như Sương chưa gọi lại cho mình như mọi ngày thì tiếng cửa mở làm cô giật mình. Buông cái khăn tắm ra, Băng Băng chạy một mạch lên giường, không chừa chân, mà là quay mặt đi hướng khác.

Khóa cửa phòng, Như Phong yên tĩnh đi lấy đồ rồi cũng im lặng bước vào phòng tắm như mọi ngày. Bây giờ, hắn chỉ muốn được trừng phạt người con gái kia ngay lập tức vì cái tội giám lừa gạt hắn lâu như vậy, nhưng nghĩ lại, lần trừng phạt này có lẽ là hơi lâu, nên hắn cứ từ từ “trừng phạt” cô mà không cần nóng vội.

“Cạch”

Để ly rượu lên bàn bên cạnh, Như Phong nhìn người con gái đang nằm về phía mé giường bên kia, nhấp một ngụm, hắn vươn người đến, kéo cô quay mặt về phía mình, nhanh chóng trút hết rượu trong miệng mình sang cho cô. Không để cô kịp nhận biết, cứ như thế, mấy ngụm rượu liên tiếp được truyền sang miệng cô bằng con đường cũ.

Băng Băng chưa hết nhạc nhiên thì đã bị cuốn vào nụ hôn như trời sụp của Như Phong. Hắn ác liệt tách hàm răng của cô ra, trườn lưỡi vào bên trong khoang miệng ấm nóng đùa nghịch lưỡi cô, đã vậy còn tà ác cắn cắn viền môi đã muốn sưng đỏ và cả liếm mút sâu tưởng như chừng không đủ. Tay hắn, nhanh chóng gia nhập vào trong váy ngủ mỏng manh của cô, không chút lưu tình mà xé rách nó ra, tiếp đó là những cái vuốt ve kiêu gọi đến rùng mình.

“Um...đừng...”

Băng Băng cảm thấy trong người ngày càng nóng, mồ hôi cũng theo đó tiết ra nhiều hơn, còn nụ hôn của hắn, vẫn nóng bỏng và đầy nhiệt như trước. Tim trong lồng ngực như muốn vỡ tung, cảm giác đầu óc càng ngày càng trì trệ và những cái vuốt ve của hắn làm toàn thân cô run nhẹ, tiếng rên cũng theo đó thoát ra từ khe hở của nụ hôn.

Như Phong lúc đầu là muốn tra khảo cô trước, nhưng từ lúc nụ hôn bắt đầu, hắn không thể nào dứt ra được, cô như là nam châm, hút hắn sâu, sâu đến không thoát được, Cứ thế, muốn, lại muốn nhiều hơn trước. Có lẽ hắn đã say, say không phải là hơi rượu mà là do men say mà cô tạo lên.

Trải dài nụ hôn xuống da thịt trắng hồng, tạo lên đó là những dấu vết mờ ám đầy ám muội, hắn giữ hai tay không yên phận của cô lên đỉnh đầu, cúi xuống vùng ngực đầy da trắng mịn hơn sau khi sinh con, trong đầu hiện lên hình ảnh con trai đã được thưởng qua nhiều lần, hắn đôi mắt càng đen, trong người như có ngọn lửa đang cuộn trào, không có chậm rãi, từ tính, hắn nuốt luôn một quả hạnh đào vào miệng mà nghịch ngợm, cảm phá, mút lấy và liếm lộng.

“Um...a...”

Băng Băng sau khi sinh con, nơi ấy và vùng bí mật đã trở nên rất nhạy cảm. Huống chi, hắn lại tà ác đến như vậy, trước mắt, chỉ thấy một màu tối bốc lên nhiều hơi nước đang ngập tràn mắt cô. Cảm thấy da thịt hắn, nóng rực, cảm thấy tim hắn, đang đập thật nhanh và càng cảm thấy, sự ham muốn của hắn, đang bùng cháy.

Hắn tà ác rà rà rằng vào nơi non mềm ấy, người cô như điện giật mà cong phần lưng lên, theo đó là thoát ra những âm thanh đầy phiếm tình.

Như Phong vẫn tiếp tục với công việc của mình, tay còn lại thì nắn bóp chơi đùa vùng đồi tuyết bên kia. Dời khỏi quả hạnh đào đã đổ ửng nở rộ và trên đó còn lại vệt nước của mình, Như Phong tạm thỏa mãn rồi quay sang bên còn lại, tay cũng tìm đến vùng bí mật giữa chân cô mà vuốt ve. Nhận thấy hai chân cô kháng cự, hắn tà ác cắn mạnh một cái sau đó liếm mút quả hạnh đào liên tục, vì thế, Bằng Bằng bây giờ, chỉ có thể vô lực thở dốc, kèm theo đó, những tiếng ngâm nga cứ thi thoảng phát ra.

Đang chìm đắm trong mơ màng do anh tạo ra, Bằng Bằng chợt mở to đôi mắt, nơi bí mật của cô, đang bị anh tà ác đùa nghịch vuốt ve, không những thế, hai chân cô như không còn sức mà mặc anh bày bố. Cảm thấy từ trên xuống dưới như có ngọn lửa đang chạy qua lại trong người, nóng đến cháy bỏng.

“A...không...đừng...”

Dời vùng ngực đã mang lại thỏa mãn cho mình, Như Phong như nằm đè lên cô, đôi mắt màu đen sáng rực nhìn người con gái hắn yêu. Cô mái tóc ẩm ướt, làn da ửng hồng, cô đôi mắt mờ hơi sương và đôi môi sưng đỏ. Có cô gần trước mặt hắn, đang ngân nga phát ra những tiếng kêu kiêu khích vạn phần. Cảm thấy cổ họng khô khốc, cảm thấy hơi nóng, ngày càng tăng, cảm thấy các động mạnh, đang đập điên cuồng. Hắn nóng rực, hắn mị hoặc dừng bên tai cô, đưa lưỡi ra liếm nhẹ vành tai đã ửng hồng, sau đó tà ác liếm sâu một chút, rồi mới chân tình nói ra những yêu ngữ mê hoặc lòng người.

“Anh yêu em”

Những lời của hắn, cô bây giờ đã không thể nghe rõ, trong đầu, tất cả chỉ là mây mù che kín, là ảo ảnh mờ ảo xa xăm.

Như Phong vừa dứt yêu ngữ đã nhanh chóng cúi xuống cướp lấy môi cô, lúc đầu, chỉ là nhẹ nhàng, chậm chạp, như gió thổi, như lá rơi, nhưng lúc lâu sau đó, nó mãnh liệt, nó khát khao, như lửa bùng cháy, như sóng biển cuộn trào, như những gì trên thế gian này đẹp nhất đang tua nhanh, nụ hôn, dài như một đường chân trời.

Như Phong dời môi cô, vòng hai tay cô qua đầu mình, hắn mồ hôi tích bên thái dương chảy dài, hắn hơi thở nóng rực như không thể chờ đợi được nữa, hai tay nâng cặp mông tròn đầy, hắn ngay tại lúc hạ nụ hôn xuống thì cũng là lúc động thân chiếm lấy.

“A...”

Còn đang chìm đắm trong nụ hôn mê hoặc của hắn thì phía dưới, cảm nhận rõ ràng hắn đã trong mình cùng cái đau bất chợt làm cô bình tĩnh. Hai tay bám chặt lấy cổ, môi chỉ biết mở ra để hắn chiếm lấy và phân dưới, hai người như không còn khe hở đến ám muội.

“Ư...um...a...”

Như Phong nghe thấy tiếng rên nhẹ của cô, dời môi cô, hai tay chống xuống nệm, đôi mắt nhìn cô đầy dục vọng, hắn bắt đầu chuyển động nhẹ nhàng từng chút một.

Nhưng kiên trì của hắn đã hoàn toàn bị đánh bại bởi cô, nơi ấy của cô ôm trọn hắn, nơi ấy nóng bỏng vừa kít, nơi ấy như đóa hoa anh túc nở rộ ngát hương khiến hắn không thể kiềm chế được mà thoát ra những tiếng thở dốc trầm khàn. Và chỉ vài phút trôi qua, tiết tấu chuyển động đã tăng lên rất nhiều, ngay sau đó, là những cái chạy nước rút kinh người.

Bằng Bằng lồng ngực cảm thấy như có lửa cháy, tất cả xung quanh tựa như mơ hồ không rõ ràng, cảm giác chân thật nhất, là tiếng khàn đặc đầy nam tính, là những chuyển động nhanh, là những giọt mồ hôi nóng hổi của hai người như quện vào nhau. Cô hơi thở gấp gáp, cô ánh mắt miên man, cô đôi môi chỉ có thể hé ra thở dốc và hai chân, chỉ có thể mặc hắn cầm lấy mà luật động.

Nhưng nếu còn như vậy, cô sợ mình sẽ chết trong khoái cảm mà anh mang lại. Cũng vì nó quá sâu, sâu đến nỗi tưởng chừng như sẽ nuốt trọn lấy cô mất.

“Dừng...a...hư...xin...ừ...”

Bỏ mặc những lời van xin nức nở, bỏ mặc những cái lắc đầu kêu gọi, Như Phong mỗi lúc lại càng muốn cô nhiều hơn, mỗi lúc lại càng tham lam đòi hỏi hơn trước. Bây giờ, hắn hoàn toàn buông thả cho khát vọng của mình, hắn chỉ biết, hắn muốn cô, hắn muốn người con gái này.

Những cái ra vào mạnh mẽ, những cái dây dưa không dứt, những nụ hôn nóng bỏng đầy ướt át, trên chiếc giường, đôi lứa yêu nhau như lâu ngày gặp lại, nam nhân liên tục đòi hỏi, kêu kích, dây dưa, còn nữ nhân, đôi mắt mọng nước, mái tóc buông dài, vô lực nức nở xin dừng lại. Mỗi lần xin dừng lại, lại là một lần mãnh liệt, là một lần nóng bỏng, là một lần dây dưa nhiều hơn trước.

Tiếng thở dốc, tiếng rên nhẹ, tiếng gió và tiếng lá rơi như đang hòa thành một bản nhạc giao hưởng ngọt ngào lãng mạn. Ngoài trời, trăng hôm nay không có, nhưng lại nhiều sao đến lạ thường, gió hôm nay không nhiều, nhưng cũng đủ để ru hồn ai vào giấc mộng.

Bằng Bằng đôi mắt mỗi một nhú lại rồi chợt mở ra, đập vào mắt là hình ảnh Như Phong đang chuyển nước từ miệng mình sang miệng cô, cái tay còn tà ác xoa nắn vùng ngực một cách càn rỡ.

“Khụ...Khụ...”

Hắn một tay chống đầu, tay còn lại thì tiếp tục trêu đùa vùng ngực đã đầy dấu hôn ngân, hắn khoe môi kẻ cong nhìn cô đầy ám muội, rồi cúi xuống bên tai cô như phả hơi nóng, giọng khàn khàn buông ra yêu ngữ, còn kêu kích mà liếm lấy vành tai cô nữa.

“Ngủ ngon chứ”

Gương mặt đỏ bừng, mắt không biết nhìn đi đâu trong khi hai người không một mảnh vải mà còn nằm dính sát vào nhau. Cô bối rối chỉ biết nhắm lại, tim trong lồng ngực đập liên hồi, chuyện tối qua, cứ như cuộn băng tua chậm, từ từ hiện lên.

“Anh...”

Không để cô nói dứt câu, hắn đã chồm người nằm đè lên cô, cúi xuống cắn nhẹ đôi môi sưng đỏ và mắt lam sâu thẳm nhìn cô đầy thâm tình.

“Tại sao lại dối anh”

“Chuyện gì cơ”

Quay mặt đi hướng khác, cô lảng tránh ánh mắt hắn, trong lòng như có một dự cảm đang nổi lên.

Giữ yên khuôn mặt cô, hắn cúi xuống hôn cô, mạnh, sâu, như thể đang trút giận.

“Anh biết hết rồi, chỉ muốn nghe lí do từ em thôi”

Thở dốc, cô ngược mắt nhìn hắn, trong mắt hắn, cô chỉ thấy mình trong đó, sáng ngời và tinh tế giống như lần đầu cô nhìn sâu vào mắt anh. Như không tin suy nghĩ mới hiện lên của mình, cô giọng đứt quãng hỏi.

“Anh...anh đã nhớ lại”

Cúi xuống, đặt nhẹ nụ hôn lên trán, hắn dịu dàng vuốt tóc cô, yêu thương mà trân trọng.

“Phải”

Giữ yên khuôn mặt ấy, cô đôi mắt đã ngập tràn lệ quang và chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Là cô nghe thấy hắn nói, hắn nhớ lại, là cô nghe thấy hắn nói, tất cả đã trở về ban đầu, liệu có phải là cô, đã nghe nhầm hay không.

Như Phong lau đi giọt nước mắt đang rơi không ngừng, hắn đau lòng như thể bị cửa da cắt thịt, hắn biết, hắn đã nợ cô, nợ rất nhiều...

“Xin lỗi ...xin lỗi...”

Bằng Bằng thấy có giọt nước nóng hổi rơi xuống tay mình, tim như bùng hết gánh nặng, lòng như không còn giữ được mạnh mẽ như ban đầu, chỉ biết ôm lấy hắn, tựa vào lòng hắn, mặc cho nước mắt cứ rơi mãi không ngừng mà giải bày, mà khóc than tất cả.

...

Thời gian trôi đi, trả lại không khí im lặng như ban đầu, chỉ có người con gái vẫn còn đang thút thít khóc lóc. Như Phong tay vẫn gối đầu, nhìn cô trong lòng mình nức nở kể nể, thỉnh thoảng còn cho hấn vài cái đập không đau mà chỉ thấy kêu kích. Thở dài một hơi, hấn cúi xuống ôm cô vào lòng, hôn lên những giọt nước mắt kia, độ ham muốn lộ rõ qua câu tuyên bố bá đạo.

“Đừng nghĩ như vậy là xong, sự trừng phạt của anh không chỉ dừng ở đây thôi đâu”

“Anh...um...”

Tiếng phản kháng chưa kịp nói đã vội nuốt vào, hấn nhanh chóng cuốn lấy môi cô, đưa cô vào hết con sóng này đến con sóng khác.

Trong phòng, tiếng trầm khàn trêu trọc, tiếng thổ dốc vội vàng và tiếng rên rỉ nỉ non như còn vang mãi không ngừng trong không gian đầy ám muội như thế này.

....

Băng Băng sau khi bị trừng phạt đã là 5 ngày sau. Cũng may hôm nay anh có việc nên phải đến công ty, nếu không, cô thật sợ sợ rằng mình sẽ không bước xuống giường được vào mỗi buổi sáng trong vòng một tuần mất.

Vô tình nhìn thấy tờ báo trên bàn, nó hoàn toàn thu hút cô bởi tấm ảnh to trên mặt báo của Tống Huỳnh Thiên với dòng chữ “Sự thật phía sau người đàn ông hào hoa Tống Huỳnh Thiên”

Cầm lên đọc, trong có chuyện công ty là cướp đoạt vị trí của anh mình, có việc cá nhân hấn là người buôn bán thuốc trái phép, còn có việc của cô và Như Phong.

Dòng chữ viết về sự thật vụ tai nạn của Như Phong và cô từ những năm trước đây như được phơi bày ra trước mắt, có nhân chứng, có thời gian địa điểm và có cả một kế hoạch hoàn mỹ đến đáng sợ. Đột nhiên, những sự việc bất chợt ủa về trong cô, tất cả những hiểu lầm đó, đều có mặt của Tống Huỳnh Thiên một cách trùng hợp đến kì lạ, có hấn mời cô gặp mặt, có hấn hẹn gặp cô trong lúc mang thai vì có tin tức của Như Phong, có hấn trong phòng ôm cô bất ngờ, còn có hấn nói ra những lời kêu kích đâm thẳng vào tâm người khác.

Cô cảm thấy giờ đây, người đàn ông này thật đáng sợ với những toan tính mưu mô, những thủ đoạn tàn nhẫn, làm cô cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đột nhiên thân thể đang run lạnh rơi vào vòng ôm ấm áp từ phía sau, đang trong lúc hoảng loạn, cô giật mình đầy sợ hãi, thì ngay lúc đó, bên tai mình, có một giọng nói quen thuộc đã xoa dịu đi nỗi bất an đáng sợ này.

“Tất cả đã qua, bên cạnh em, luôn luôn còn có anh”

Không nói gì hết, chỉ quay người lại, vòng tay ôm chặt lấy anh hơn. Cảm nhận có anh bên cạnh, mọi bất an lo lắng trong cô, tất cả đều được tan biến.

Phải, là anh đã bên cạnh cô, đã từ lâu lắm rồi, vì thế nên, nó đã trở thành một thói quen không thể nào xóa bỏ, mà ngay chính bản thân cô, cũng không muốn mất đi.

Yêu anh, nếu như là buồn đau khổ sở, nếu như là khó khăn thử thách, nếu như là nhớ nhung hạnh phúc...thì cô...cô vẫn muốn được yêu anh, yêu anh mãi như thế này....

...

NewYork

Lâm Trần Hiên đang phê duyệt tài liệu thì điện thoại chợt vang lên, nhắc máy lên, bên tai vang lên câu nói nhẹ nhàng của tiếp tân, nhưng sau đó hấn lại vội vàng cúp xuống.

Không phải chứ, ả la sát ấy sao lại đến đây, mà cô ta đến đây làm gì kia chứ. Tâm trạng không còn tập trung để làm việc, hấn đứng lên, đi qua đi lại trước bàn làm việc, tay vò đầu bức óc không thôi. Đột nhiên cánh cửa phòng chợt mở, hấn theo phản xạ nhìn ngay lập tức.

“Cạch”

Giật mình nhìn ra cửa thì thấy Thượng Quan Uyển Nhi đang tự tin bước lại phía hắn, có trêu chọc, có chậm biếm mà nhìn hắn nói.

“Lâm tổng cũng thật khó gặp nha”

Chỉ tay thẳng vào người con gái gian xảo đầy mưu kế, hắn lấp bắp nói không lên lời.

“Cô... cô... cô...”

Cầm ngón tay đang chỉ mình, Uyển Nhi nhũm mày không vừa lòng.

“Không được chỉ lung tung, anh làm việc xong là phải chờ tôi đi tiệc đấy, đừng làm nhàu mất bộ váy tôi ưa thích”

“Cô...cô...cô...”

Cuối cùng, Lâm tổng giám đốc đẹp trai lịch lãm lại không thể nói trọn được một câu, chỉ có thể trơ mắt nhìn người con gái đẹp thanh tú...tự do hành hạ mình. Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ cuộc sống tươi đẹp của hắn phải chấm dứt ở đây, còn trong lòng thì đang mong có ai đó, sẽ cứu hắn thoát khỏi người con gái đáng sợ này, cứu a...

...

Nguyệt Nhi ngại ngùng ngồi trước mặt bố mẹ Hạo Thiên, nét hồn nhiên hay nói thường ngày bay mất tăm hơi, suốt buổi, chỉ biết cúi đầu nhìn sàn nhà và chân mình.

Cô đã rất cố gắng để được Hạo Thiên đồng ý cho ra mắt bố mẹ anh ấy vào ngày hôm nay, trước đó, anh bắt cô học nấu ăn, may vá, học cách làm vợ, làm mẹ, học rất nhiều a... Học đến khi anh ấy vừa lòng gật đầu đồng ý thì mới thôi, nhưng mà, gặp rồi mới biết rất ngượng ngùng nha, đặc biệt là cái miệng cười cười trêu chọc mình của chị Băng Băng, thật là ức mà.

Đột nhiên, dưới bàn, cảm nhận được cái bàn tay ai đó ấm áp bao quanh tay mình, hơi hé mắt nhìn sang, người đàn ông cô yêu đang mỉm cười dịu dàng với cô, mọi lo lắng trong lòng như tan biến, nắm nhẹ tay anh, cô mỉm cười thật tươi.

Chỉ cần có anh, khó khăn đối với cô, tất cả đều không là gì. Người đàn ông này, là người đàn ông duy nhất thuộc về cô, là mối tình đầu và cũng là mối tình cuối của đời cô. Mong ước được bên anh, nay đã thực hiện được rồi. Cảm thấy hạnh phúc, đang xuất phát từ trái tim mình.

...

Như Sương thoải mái ngồi trên máy bay, hôm nay cô sẽ về thăm gia đình. Công tác xong rồi, tên đối tác Tử Cung cũng được xử êm, bây giờ thì có thể tự do vui chơi với hai cô nhóc Uyển Nhi và Nguyệt Nhi rồi.

Bỗng nhiên, hình ảnh tên đối tác đáng ghét lại hiện lên, hừ nhẹ một tiếng, cô quay mặt nhìn ra cửa kính, nghĩ trong lòng là mây thật nhiều nha!!!

Ghế bên cạnh có người vừa ngồi xuống, chẳng buồn quan tâm đó là ai, cô cứ thế tận hưởng ánh sáng và mây trắng qua ô cửa kính, còn cò gương mặt hắc ám của tên đáng ghét thỉnh thoảng hiện lên trong suy nghĩ của mình.

Chẳng còn hứng thú nhìn trời đất gì nữa, cô khó chịu trong lòng quay mặt nhìn sang người bên cạnh, nào ngờ vừa bắt gặp gương mặt hắc ám cần rõ đang cười tươi đầy thích thú nhìn mình, cô đôi mắt mở to, nói mà cứ như quất vào mặt hắn ta.

“Sao, sao anh lại ở đây...”

...

Băng Băng và Như Phong đứng trên đỉnh đồi, nhìn xuống phía dưới, tất cả mọi người đang vui vẻ cười đùa với nhau, trong đó còn có con của họ nữa.

Trải qua mọi chuyện, Băng Băng đã đúc kết lại được rất nhiều điều. Trong tình yêu, niềm tin luôn là điểm tựa và sự tôn trọng nhau luôn là nền tảng của hạnh phúc. Người ta thật sự hạnh phúc là khi họ luôn ở bên nhau, giống như cô và anh, chỉ có bên cạnh đối phương, hạnh phúc mới có thể mỉm cười.

Nhìn về phía bầu trời yên lành, cảm thấy được vòng ôm ấm áp của anh, cô nắm chặt tay anh, đôi mắt long lanh nhìn sâu vào mắt lam thâm tình vẫn luôn nhìn mình như vậy, mỉm cười hạnh phúc, hai chân nhẹ nhón lên, bên môi anh, cô yêu thương thổ lộ và nụ hôn ngọt ngào như không bao giờ dừng.

“Phong, em yêu anh”

-Kết-

Bầu trời trong xanh, gió mát lành và không khí tràn ngập hân hoan của buổi nắng mai. Trong giáo đường, trai thanh gái lịch đang nói cười trò chuyện với nhau đầy hứng thú.

Khác hẳn với sự ồn ào náo nhiệt, trong phòng đợi của cô dâu, người đàn ông trong bộ vest màu trắng lịch lãm đầy quyến rũ đang tham lam đòi hỏi mà lộng hân cô dâu trong lòng mình. Nụ hôn sẽ còn kéo dài hơn, nóng bỏng và nhiệt tình hơn nếu không có cái gõ cửa chen ngang vừa mới vang lên.

Băng Băng đẩy Như Phong ra, gửi cho hắn ánh mắt đầy cảnh cáo sau đó mới mời người bên ngoài vào.

Lời mới vừa dứt, bên ngoài, mọi người đã ào ào chạy vào. Có Uyển Nhi, Như Sương và Nguyệt Nhi trong trang phục phù dâu, còn có Tử Cung, Hạo Thiên và Trần Hiên hết sức hào hoa trong bộ vest rể phụ. Bên cạnh đó, ba cặp phụ huynh cũng hết sức đẹp lão mà tươi cười đến chúc mừng hai người và không thể thiếu được, đứa con Niệm Dư xinh xắn đáng yêu trong bộ vest nhỏ của hai người nữa.

Hạnh phúc quá đổi, yêu thương quá nhiều đang đông đầy lấy cô. Có anh bên cạnh, yêu thương, có người thân bên cạnh, mỉm cười. Chỉ sợ nước mắt hạnh phúc, sẽ không tìm được mà tuôn rơi trong giây phút này.

Tiếng cười đùa tan hết, mọi người đã ra ngoài đợi hai người xuất hiện. Băng Băng khoác tay Như Phong, đứng trước cánh cửa, cô thâm tình, cô yêu thương mà nhẩn nha.

“Bây giờ thì em đã biết, phía cuối con đường, anh luôn đứng đợi em, mãi như vậy và em yêu anh, chồng của em”

Như Phong mỉm cười nhìn người con gái đang nắm lấy tay mình, cô hôm nay, trong bộ voan trắng tinh khôi, mái tóc thả dài buông lỏng và đôi mắt tràn ngập hạnh phúc. Nhìn cô rất giống như một tiên nữ đang hạ xuống bên cạnh hắn, rồi hình ảnh tiểu tiên nữ khi xưa hiện lên, cũng như bây giờ, chỉ khác là, tiểu tiên nữ không còn tự do bay giữa bầu trời nữa, mà cô bây giờ, đã là của hắn, là người phụ nữ chỉ thuộc về riêng một mình hắn.

“Đúng vậy, anh vẫn luôn ở phía cuối con đường đợi em, cô tiên nữ của anh”

Tiếng chuông giáo đường thanh túy vang lên, ngoài kia, chim đang hót vang lừng và gió thổi nhẹ nhàng mang đến hương hoa thơm dịu dàng. Hai người, đôi mắt nhìn nhau như đang cười, bước chân đồng nhịp hướng về phía trước, cái nắm tay, ánh mắt trao nhau, vẫn chặt như ban đầu.

-The End-

P/S: Hi hi, không còn tập sau nữa rồi. Nhưng Mun sẽ đợi những lời góp ý của các bạn tại nhà Mun nha! Moah... Hẹn gặp lại các bạn ở tập 3 của “Hoàng Hậu ATuLa”, Pipo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-phai-la-cua-ta>